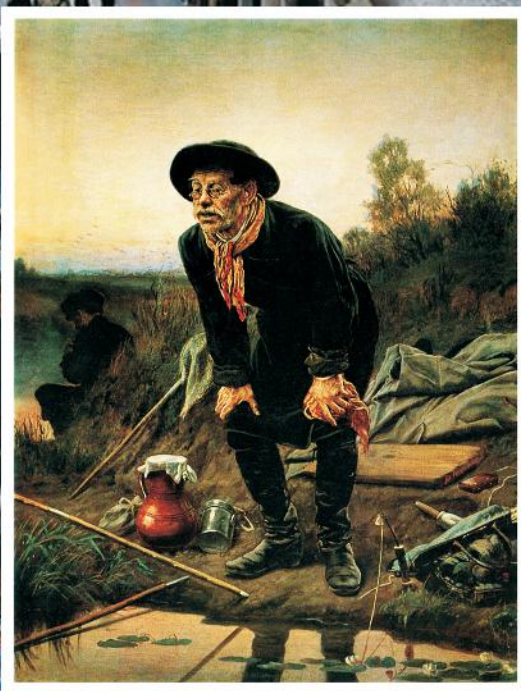

БЛАГОВІСНИК

№ 3, 2003

Ісус Христос сказав:
«Ідіть за Мною,
Я зроблю вас
ловцями людей».

Тема номера:
Особистий
євангелізм

Всі потоки до моря плывуть...
Екклесіаст 1:7

Екклесіаст 1:7

* * *

Всі ріки течуть до моря,
Всі квіти ростуть до сонця.
І місяць пливе між зорі,
Промінчик — в моє віконце.

Спішать до гнізда лелеки —
З чужої землі — до себе.
У гавань — моряк здалека...
Душа ж моя прагне —
неба!

Душа — до Творця в обійми,
З далеких доріг — додому.
Її, мандрівницю, прийме
Той край, де немає втоми.

Всі діти біжать до мами,
Дощі всі ідуть на квіти...
А серцю в життєвій драмі
Намарне не дай згоріти.

Бо ріки несуть вологу,
І щастя — лелечі крила.
Людина ж живе — для Бога,
Без неба вона безсила.

Без неба вона — без мрії,
Мов човен пливе без весел.
Як сонце в мороз — не гріє,
Як вічні сніги без весен.

Всі ріки течуть до моря,
Всі мрії, Господь, — до Тебе.
В дорозі тривоги і горя
Душі так потрібне небо.

ПОКЛИК ВІЧНОСТІ

Пил віків осіда на обвітрені скроні,
Біль років у душі борозну залиша...
І чомусь мимоволі до неба долоні
У нечутній молитві підносить душа.

Чом так вабить її голубінь ніжно-чиста,
Неосяжна жадана тремтлива глибінь,
І яса, золотава яса промениста,
І безкраїх просторів німа далечінь?

Що шука вона там, в споконвічній блакиті,
Серед шепоту нам недосяжних орбіт?
Чом свій погляд туди підіймає щомиті
Коли сковує душу безвиході лід?

Чи ж не тому, що десь за незримою гранню
Є Першопочаток людського життя,
Є Творець — то для Нього слова полум'яні
Родить наша душа, плачучи, мов дитя...

Тарас Вихованець

БЛАГОВІСНИК

Видання Всеукраїнського Союзу
Церков Християн Віри
Євангельської П'ятидесятників

№ 3,2003 (41)

липень-вересень

Журнал виходить щоквартально

Редколегія журналу:

М. С. Паночко
М. П. Синюк
М. М. Мокієнко
П. І. Карпов
В. П. Прит
Н.І. Бузян
(відділ новин)

Головний редактор:
Юрій ВАВРИНЮК

Адреса редакції:
Журнал «Благовісник»,
вул. Вороніхіна, 14а,
м. Луцьк, 43020

Телефони: (03322) 544-06
(0332) 78-99-85

Факс: (0332) 789-798

E-mail: blagovisnyk@ukr.net
або jurnal@voice.lutsk.ua
(для листів понад 300 Kb)

Розрахунковий рахунок
26000232440001
МФО 303440
в КБ «Приватбанк»
м. Луцьк, код **23253886**

Свідцтво про реєстрацію
КВ № 3574 від 30.11.98

Над номером працювали:
Василь МАРТИНЮК
Ольга МІЦЕВСЬКА
Юрій ТРОЦЬ
Володимир ШОЛОМ
Анна ЯРУТА

Наш представник
в Канаді:

Anatoliy Koren
62 Sunrise cr.
London, ON, Canada
N5V4V5

Журнал віддруковано у друкарні
видавництва «Світанкова зоря»,
м. Рівне, вул. Старицького, 50а,
тел. (0362) 62-34-68

Наклад **5100** примірників

Ц номері:

М.Синюк. Сльози служителів	4
Ти вибраний, щоб звіщати про Христа	8
Ну, що б, здавалося, слова... ..	10
Ч. Сперджен. Що означає спасати душі	12

Рахіль Бенні.

«Мій батько присвятив мене
Богові ще до народження» ...14

Чому Індія?	16
Індійські перехрестя	18
Б.Степанюк. «Лікар підняв руку догори і пальцем показав в небо»	20
К. Браун. Бог зцілив наші почуття	22
В.Котовський. Мудрість мудрих	24
Олександр Шевчук. Емігранти	27
С.Ніконов. Капкан	33
Ю.Вавринюк. Кентавр Содому	36
Г.Андросов. Добровільна армія Христа	37
Ю.Вавринюк. І той, хто насаджує, і той, хто поливає	37
О.Євтушенко. Моліться за владу.....	39
В. Мартинюк. Борбинське вогнище П'ятидесятниці	40
Н.Бойчук. Неповторні миті табору «Стежинка»	41
Поетична сторінка. Тарас Вихованець	42
Юридична консультація.	
Проходження альтернативної служби	44
Хрест і меч: точки дотику	45
Ю.Вавринюк. Відмовилися від визволення.. ..	47
М.Синюк. Джерела Сухобезводної	49
Некролог. Григорій Філімончук	51
Поштова скринька «Благовісника»	52
Події, хроніка, новини	54

Художнє оформлення та колажі Віктора МОКІЙЧУКА.

- При передруку посилання на «Благовісник» обов'язкове.
- Редакція не завжди поділяє думки авторів матеріалів, що друкуються.
- Надіслані матеріали не рецензуються і назад не повертаються.

© БЛАГОВІСНИК 2003

Сторінка редактора

Ісус промовив до нього: «Іди і розкажи, які речі великі Господь учинив тобі, і як змилювався над тобою!»

Марка 5:19

В житті є речі, які сприймаються як аксіома і «не підлягають обговоренню». Для християнина — людини, яка вважає себе послідовником Христа, — такою незаперечною істиною є пряме повеління Великого Вчителя: «Ідіть і всьому світові проповідуйте Євангелію». Ці слова не можна інакше розуміти, як наказ, що спонукує до конкретної дії. Якщо стосовно якихось інших доктрин допускаються певні інтерпретації, то ці слова потрібно розуміти буквально.

Так званий апостольський період є особливим і дуже цікавим в історії Церкви. Зі Слова Божого знаємо, що після злиття Духа Святого в Єрусалимі сталося величезне пробудження, люди щоденно тисячами визнавали Ісуса Месією і ставали християнами. В колі ново навернених панувала велика радість, любов та потяг до взаємного спілкування. Це вилилося в те, що багато хто продавав свої маєтки та приносив гроші в Церкву, серед віруючих все було спільним. Багато хто із наших сучасників мріє відчутися цю атмосферу, яка панувала тоді в громадах. Але так довго не могло бути. Церква, зосереджена на собі, своїх внутрішніх переживаннях та проблемах, приречена на інвалідність. І тоді настало велике гоніння, яке змусило християн втікати з Єрусалима. Саме цей час можна назвати першою сторінкою у великій книзі євангелізації світу. Це був початок втілення в життя так званого Великого Доручення: проповідувати Євангелію. Автор Дій святих апостолів зауважив, що «ходили тоді розпорошенці та Боже Слово благовістили» (8:4). Саме вони стали першими євангелістами, саме вони зробили перший крок від Єрусалима до краю землі.

Зауважмо, що це не були професійні євангелісти чи книжники, досвідчені вчителі чи рукопокладені пастори. Носіями Доброї Вістки здебільшого ставали прості християни, у серці яких горіло бажання поділитися радістю спасіння, тим, що зробив у їхньому житті Христос.

Велике Доручення у двадцять першому столітті не стало менш великим, навпаки, перед другим приходом Ісуса світ ще більше потребує «світла та солі», полум'яних проповідників Божої правди. Ми хочемо, читачу, заохотити тебе до великої та відповідальної справи — стати євангелістом. Стати ним там, де ти живеш, працюєш, навчаєшся. Розкажи, «які речі великі Господь учинив тобі», своїм сусідам, співробітникам, невіруючим родичам. Не чекай, що в твоє місто чи село прийдуть євангелісти з апаратурою, чи твій пастор організує євангелізаційний захід. Засвідкуй своїм життям та поведінкою, добрими справами. Поклади у своє серце думку, що ти — саме ти — відповідальний за спасіння тих людей, що оточують тебе.

Нехай невелика добірка матеріалів на євангелізаційну тему допоможе тобі стати євангелістом. Нехай Дух Святий дасть тобі сили виконати твоє особисте Велике Доручення і мудрості, щоб зробити це правильно та ефективно. А «Благовісник» хоче підбадьорити тебе на нелегкій але почесній дорозі Христового благовісника.

«Засурміть на Сіоні в сурму, оголосіть святий піст, скличте зібрання! Зберіте народ, оголосіть святі збори, старців згромадьте, позбирайте дітей та грудних немовлят, нехай вийде з кімнати своєї також молодий, молода ж з-під свого накриття! Між притвором та жертівником нехай плачуть священики, слуги Господні, хай молять вони: Змилуйся, Господи, над народом Своїм, і не видай на ганьбу спадку Свого, щоб над ним панували погани. Нащо будуть казати між народами: Де їхній Бог? ...І буде потому, виллю Я Духа Свого на кожне тіло, і пророкуватимуть ваші сини й ваші дочки, а вашим старим будуть снитися сни, юнаки ваші бачити будуть видіння. І також на рабів та невольниць за тих днів виллю Духа Свого» (Йоїл. 2:15-17, 3:1-2).

Я хочу торкнутися думки, яка непопулярна в наш час, і нагадати всім нам ситуацію, яка склалася в Ізраїлі, і що тоді робили священики і служителі Господні. Кожен з нас має, напевно, якусь улюблену книгу Біблії, якогось улюбленого пророка. Пророка Ісаю, наприклад, ми називаємо пророком Нового Заповіту, тому що за багато років до народження Христа він точно описав все, що має статися. Я особисто дуже люблю Євангелію від Луки і книгу Дій святих апостолів. А про якого пророка ми, як християни віри євангельської, найчастіше згадуємо, особливо коли надходять дні, як кажуть в народі, Трійці? Так, Йоїла.

Якось на день П'ятидесятниці, читаючи слова, що згадуються автором Дій апостолів: «Після цих днів...», я замислився над питанням: «А після яких то днів?» І побачив в цих словах дуже актуальну тему і науку для себе особисто і для нас усіх. «І буде потому»... Коли ж саме «потому», після чого станеться все те, про що ти, пророче, говориш?

В першому розділі пророка Йоїла ми можемо прочитати, що це були за дні. Це були дні дуже важкі для народу Ізраїльсько-

Сльози служителів

Проповідь, проголошена на щорічній Всеукраїнській конференції служителів ВСЦХВС, 27 травня 2003 р., м. Ворзель.

го, це був повний занепад: і економічний, і духовний. Це, фактично, було стихійне лихо: «...що лишилось по гусені, — зжерла те все сарана, що ж зосталося по сарані — пожер коник, а решту по конику зжерла черва». Далі пророк описує, що прийшли вороги на цю землю, голод настав на ізраїльській землі, бо «вигинуло жниво поля», не маючи вологи. Уявіть собі цю ситуацію, це були саме ті дні, після яких Господь обіцяє вилити Свою силу. Це якраз були дні духовного і матеріального занепаду народу ізраїльського. Що ж мали робити політичні правителі Ізраїлю в той час? Як вони повинні були поводитися у цій ситуації? Ну, наприклад, знайшлася б людина і запропонувала створити комітет національного порятунку, оголосити надзвичайний стан, сказати, що країна на грані катастрофи. Може, варто послати послів в сусідні держави, щоб просити там допомоги? Варто якось рятувати ситуацію, бо дуже вже важкими були «ті дні».

На перший погляд, можливо, це були б правильні рішення державних мужів, але я хочу наш погляд сконцентрувати на іншому: як Бог вирішує цю ситуацію. Бог бачив євреїв, які ходили в роздертих одягах (я не знаю, який пророк ще так сильно говорив, як говорив Йоїл: «Роздирайте ваші серця, а не ваш одяг!»).

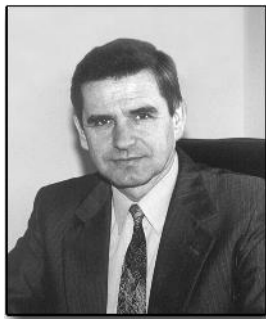
Слово Господнє показує, що між матеріальним благополуччям і духовним станом народу є пряма залежність. Бог бачив, що суть всіх проблем полягає не в тому, що так клімат змінився, не в тому, що Чорнобиль, не в тому, що ми живемо в такий час, а в тому, що ти, Ізраїлю, далеко від Бога відійшов. Бог говорить через пророка дивні речі, які видають нелогічними в ситуації, яка виникла в Ізраїлі: «Засурміть на Сіоні в сурму!» Уявляєте, тут катастрофа, а тут зібралися люди і сурмлять. Але в цьому є глибокий зміст. Бог знав, що говорив Своему народові. Пам'ятаєте, ще

Мойсееві був наказ: «Йди зроби собі дві ковани труби. І священники мусять трубити, коли тривога, коли потрібно зробити збір вождів Ізраїлю, коли потрібно, щоб весь стан піднявся». Ви уявляєте, як актуально на цьому тлі звучать слова Давида: «Блажен народ, який знає голос сурми». Ізраїль знав, що означає голос сурми, він знав, що треба робити, коли сурма звучить. Тому в цій ситуації Бог каже: «Засурміть на Сіоні!» Вся увага на Сіон. В країні біда, розруха, голод, воєнні дії, а ви засурміть на Сіоні. Це Божий план, це Боже вирішення проблеми. «Призначте піст». Але ж люди й так голодні, люди хліба не мають, люди з голоду помирають. Який може бути піст? Може, краще зібрати всі запаси продовольства і вислати на кордон нагодовану армію, щоб захистити країну? Але Бог каже: «Назначте піст!» Євреї добре знали, що це не просто стримуватися від хліба, вони знали, що таке справжній піст.

І далі продовжує Господь: «Зберіть народ і оголосіть урочисті збори». Я уявляю, як дідусі-євреї йшли, спираючись на свої палиці, мало не падали. Йшли діти, несли немовлят. Я собі думав: «Ну гаразд, старі люди, розумні, щось скажуть. Ну діти, може, якось зрозуміють, що біда в країні. А немовлята? Ну для чого вони в цьому зборі? Щоб вони кричали?» Але Бог хоче, щоб у відповідальний час служителі бачили немовлят, дітей, і більше того, щоб вони бачили їхню долю наперед. Знали, що чекає цих дітей у майбутньому, якщо Божий служитель не займе належного місця у храмі, у стані народу Божого, у церкві і суспільстві. «Хай вийдуть з дому свого молоді і молодий», тобто особисті справи — в сторону, не час для цього. Є проблема дуже й дуже велика.

Але що я хочу особливо підкреслити: тут не сказано, щоб зібрати священнослужителів. Виявляється, їх не треба було збирати, вони повинні були сурму тримати в руках. Вони мали тримати руку на духовному пульсі народу. Служителі повинні бути у храмі.

Уявіть: сходиться народ. А що ж у цей час мають робити служителі? Ось виходить один із них у двір і каже: «Люди, нам дуже тяжко. Але з нами Господь, ми переживемо ці труднощі, все буде гаразд, все буде добре». Інший сказав би: «Можливо, варто принести нові жертви, бо ми Закон порушили». Ще один служитель сказав би: «Треба нагадати Закон для народу, бо у виконанні Закону

Микола СИНЮК,
директор місії
«Голос надії»,
перший заступник
голови ВСЦХВС

наше благо, наше благословення і прокляття наше». Вийшов би ще один служитель, який заговорив би так палко, що народ заплакав би з горя і з того всього, що треба приходити ближче до Бога. Але так не сказано в Божому Слові. В ситуації, яка склалася, єдиним правильним рішенням для служителів було стати між притвором і жертівником і плакати та молити Господа.

«Хай служителі плачуть між притвором та жертівником». Сьогодні непопулярно говорити про плач служителів. Сьогодні актуально говорити про служителя чи пастора без сліз. Але я хочу говорити про служителів, які плачуть. Актуальніше було б, можливо, говорити про нове помазання Духа Святого, про якісь особливі форми служіння. Ми так любимо говорити про це і сперечатися, але я хочу сказати, що ситуація, яка склалася в нашому краї, говорить нам усім, що місце служителя Божого нині між притвором та жертівником. Можна говорити багато розумних слів, можна говорити багато пишномовних фраз; можна говорити навіть так, що після нашої проповіді народ литиме сльози. Але нині є гостра потреба в служителях, які навчилися б виплакувати свої проповіді, виплакувати членів своєї церкви і кожну овечку, яка заблукала.

І плакати недесь у святому святих, і недесь в храмі чи поза храмом, а між притвором і жертівником, де їх бачать люди, які прийшли на поклик сурми. Люди не несли жертви і не було жертв на жертівнику. Там була особлива жертва: сльози служителів.

Ситуація в нашому краї говорить і нам, що ми повинні плакати. Я не закликаю зробити якусь стіну плачу. Треба, щоб кожен служитель мав у своєму ходженні перед Богом якщо не стіни, то куточки плачу за свій народ і за цілий світ. І не де-небудь, а публічно, між притвором та жертівником, там, де бачать всі, там, де чують всі. Там хай плачуть Божі служителі, хай дивляться люди, що ситуація вже дійшла до того, що Божі служителі вже ні жертви не приносять, ні навіть не моляться, навіть не говорять високих і гарних промов. Вони просто плачуть.

Пророк Єремія сказав: «Коли б хто дав голові моїй воду, а очам моїм джерела водні, я плакав би вдень і вночі за те, що побита донька народу мого». Так плакав пророк за свій народ. Це був воістину Божий служитель, який знав ціну сліз. Сльози, пролиті за щось особис-

те, не мають великої ваги перед Богом, а сльози, пролиті за церкву, за того, хто вас не дуже любить, за увесь наш народ — це сльози сили, сльози ваги, сльози, які в чашу Господню збираються перед жертівником Господнім. Найближчим прикладом для нас є Ісус. Ви пам'ятаєте, як Він стояв на горі й дивився на Єрусалим? Ви пам'ятаєте: пальми, листя, гарний одяг постелений? Тисячі людей величають його і кричать: «Осанна!» Але Син Божий дивиться на все те, а по щоках Його течуть сльози. Син Божий дивиться на велич храму та цей торжествуючий натовп, і сльози стікають по його щоках. «О, коли б ти знав, — каже Він, — що служить для твого миру...» Служителі Божі повинні це знати, мати передбачення, бачити трохи вперед, що чекає наш народ, що чекає, образно кажучи, наш Єрусалим, що чекає нашу націю тоді, коли ми забудемо наше місце — між притвором і жертівником.

Це не соромно — заплакати перед Господом. Це не соромно навіть служителю найвищого рангу. Я думаю, якби запитати нас, чи ми не грішили, чи не помилялися у житті, то не знайшлося б такого, який би відповів: «Я не згрішив! В мене все добре». Бог дуже цінує тих служителів, які мають мужність відкрито визнати перед Богом: «Я спіткнувся, згрішив...» Беріть у приклад апостола Петра. Він колись відрікався від Христа. Ну з нами такого не було, ми не відрікалися. Але як плакав цей Божий служитель, коли спіткнувся.

Апостол Павло каже: «Пам'ятайте, що я три роки безперестанку і в сльозах вас навчав». Церква Господня, яка зрошена словами служителя, буде рости. Вона не може залишатися в зародку, вона ростиме і приносить плід.

Ви знаєте історію Йосипа. Я не переповідастиму її, але хочу наголосити ось на чому: коли брати стояли перед Йосипом, коли поклонилися йому; і коли він дивився на тих, які били і продали його, то що він зробив? Стиснув кулаки до хрускоту: ну ось — тепер поквитаємося?! Ні, Слово Боже каже: «І закипіла любов у серці Йосипа, і він готовий був заплакати». Відчувши, що не може стриматися, він швиденько втік в іншу кімнату і там ридав і плакав, бо бачив своїх братів. Я знаю, як у людському серці закипає заздрість, як гнів закипає, як неприязнь закипає. Але я бажаю вам, щоб серце ваше закипало сльозами любові один до одного.

Хай любов Господня єднає нас, хай палає ця любов, хай кипить наше серце, зі сльозами в очах благословляючи ім'я Господнє. Хай плачуть служителі між притвором і жертівником!

«І буде потому: виллю Я Духа Свого...». Ми розуміємо ситуацію, в якій опинився наш народ, розуміємо, що, на превеликий жаль, християнство знівельовалося. Ми набули свободу, але втратили те, за що наші брати плакали у зонах, там, у далекому Сибіру. Я хотів би, щоб сьогодні Дух Святий проговорив до нашого серця, щоб нам сьогодні благословити ім'я Господнє і сказати: «Гос-

поди, в цей непростий час ми, як служителі Твої, готові зайняти місце між притвором і жертівником і там публічно благословити ім'я Твоє». Тож хай сльози наші зрошують долівку, бо ці сльози збирає Господь. Ми багато молимося про злиття Духа Святого, постимося, просимо, але все це буде після того, як зберуться старці і немовлята, і всі люди прийдуть на поклик Божої сурми, а служителі займуть місце, визначене їм Богом між притвором і жертівником.

І тоді станеться довгоочікуване: «Я виллю Духа Свого...»

Павук над полум'ям

Джонатана Едвардса, пастора з Нової Англії, який жив у XVII столітті, часто називають найвизначнішим богословом Америки. Едвардс був чудовим проповідником. В шість років він вже вивчав латинь. Йому не було й тринадцяти, коли він вступив у Єльський університет. В дев'ятнадцять він вже був рукопокладений, а в двадцять — став викладачем Єльського університету, а пізніше — ректором Пристонського університету. Гарвардський університет в один день надав йому ступінь бакалавра і магістра.

Та перш за все Едвардс відомий своєю проповіддю, найзнаменитішою проповіддю в американській історії — «Грішники в руках розгніваного Бога».

Він виголосив її в неділю 8 липня 1741 року, коли служив в маленькому селі Енфілд (штат Коннектикут). Група жінок перед цим всю ніч провела в молитві за пробудження. Коли Едвардс став за кафедру, то спокійно оголосив, що проповідь побудована на тексті з книги Повторення Закону (32:35): «...бо близький день погибелі їх, поспішає майбутнє для них». Для Едвардса тема «вогню та сірки» була не дуже характерною. З

тисячі проповідей, прочитаних ним, не більше десяти розкривали цю тему.

Едвардс говорив просто і спокійно, попереджуючи ненавернених про те, що вони висять над полум'ям пекла, як павук над вогнищем. «О, грішнику, подумай про цю страшну небезпеку. Ненавернені ходять над самим краєм прірви, по хисткій основі, і в цій основі є величезна кількість непомітних для ока дуже слабких місць, і дуже скоро вона не витримає їхньої ваги».

Голос Едвардса потонував в шумі криків і всезагального хвилювання, яке охопило зібрання. Він помовчав, вимагаючи тиші. Потім підсумував: «Хай кожен, хто ще не пробуває у Христі, прокинеться і втікає від майбутнього гніву. Гнів Всемогутнього Бога без сумніву нависає над більшою частиною цього приходу. Тож хай кожен біжить з Содому». Сильні, здорові чоловіки міцно вчепилися за спинки

стілців, які стояли попереду, фізично відчуваючи, як вони сповзають у пекло. Інші почали мимовільно тремтіти і падати на підлогу. В селі можна було чути плач та голосіння людей, які були в зібранні, що молили Бога спасти їх. Того вечора навернулося 500 чоловік, і з того часу почалася хвиля покаяння, яка привела в царство Боже тисячі людей.

Це було початком Великої пробудження.

Церква не живе сама для себе! Вона існує серед розбещеного і розпутного роду не для того, щоб осуджувати його, а для того, щоб сяяти, подібно зіркам у всесвіті, і нести нинішньому поколінню Слово життя.

Апостол Петро звертався до Церкви такими словами: «Ви — вибраний рід, священство царське. Народ святий, люд власності Божої, щоб звіщати чесноти Того, Хто покликав вас із темряви до дивного світла Свого» (1Пет.2:9). Тож кому ми повинні звіщати Господні чесноти? Нашим сім'ям і всьому нехристиянському світу, який оточує нас.

Світ має величезну потребу в Спасителі, в пізнанні Його. Тому Ісус перед Своїм вознесінням і дав нам вказівку йти по цілому світу і проповідувати Євангелію всьому створінню (див. Мар.16:15).

Отож, хто має звіщати Євангелію нашим друзям, знайомим, сусідам? Кого пошле Господь? Хто піде для Нього?

Не розраховуймо на місіонерів з інших країн. Вони не зможуть проповідувати в нас

так успішно, як ми. Вони не розуміють нашої культури, способу мислення нашого народу. Якщо і володіють нашою мовою, то все одно з іноземним акцентом, а тому сприймаються нашим оточенням як чужинці. Ми, саме ми ті люди, хто може з успіхом впливати на своє оточення, приводячи його до Ісуса Христа. І не тільки приводити, але й навчати, щоб наведені могли донести вістку спасіння до інших. Тільки тоді Царство Боже буде зростати.

Ісус розповів притчу, яка відкриває нам істину про Царство Боже. «Царство Небесне подібне до зерна гірчичного, що взяв чоловік і посіяв на полі своїм. Воно найдрібніше з усього насіння, але коли виросте, більше воно за зілля, і стає деревом, так що птаство злітається і кублиться у віттях його» (Мт.13:31-32). Ця притча дає нам розуміння закону росту. Царство Боже починається з малого, а потім зростає до досягнення своєї величини. В ній обіцяно, що це зростання буде і кількісним, і якісним. Тобто Царство Боже буде ширитися і охоплювати все більше і більше людей, приносячи їм якісно нове життя, невідоме цьому світу.

Отже, щоб росло, треба сіяти, треба свідчити. Якщо ми відверті, то визнаємо, що ми доволі погані свідки. Але не почуваймо себе винними, а постараймося подолати всі перешкоди на шляху до свідчення. Для цього нам треба зрозуміти ці перешкоди і суть своїх проблем в їх подоланні. Сам факт визнання труднощів і розуміння їхньої суті складають 90 відсотків вирішення самої проблеми.

Які ж бувають перешкоди до свідчення?

По-перше, багато віруючих вважають, що євангелізм — це справа пастора, якого вони утримують, та інших служителів, і надіються почути Благую Вістку з кафедри церкви, однак своїх невіруючих друзів в церкву не приводять.

По-друге, мало любові. Коли Ісус був ще на землі, Він дав нам нову заповідь: «Любіть один одного!» (Ів.13:34-35). Стосунки, основані на любові, мають величезну силу. В цьому світі людям не вистачає любові, і коли вони бачать її — це їх приваблює і вони стають більш відкритими для Євангелії.

А що ми бачимо сьогодні? Роз'єднаність. Віруючі не миряться між собою, їхні серця не відкриті для прощення один одному. І якщо це є в

*Ми вибраний,
щоб звіщати про Христа*

нашому середовищі, то чи можна надіятися на успіх в евангелізації? Зміни повинні починатися з нас самих.

Є ще така перепона, як відчуження церкви від тієї культури, в якій вона існує. Багато евангельських церков заклопотані самоаналізом і замкнуті в собі. Вони проявляють значну турботу про своїх членів, працюють тільки з ними. Церкви проводять багато служінь, але не багато з них евангелізаційні; багато спілкування, але мало евангелізму; багато повчання, але мало учнів; багато справ, але мало успіху. Церква багато планує, але мало в цих планах місіонерської діяльності. Замикаючись в собі, церква стає егоцентричною, далекою від людей цього світу і заповіді Божої звіщати Євангелію.

Однією з найпоширеніших перепон для особистого свідчення про Христа є страх.

Наприклад, що я скажу? Люди, які мають цей страх, в загальних рисах знають, в що вірять, але висловити це зрозумілими реченнями не можуть. Цьому не важко навчитися. Трудність полягає в тому, що мало хто намагається задуматися над тим, в що він вірить, а потім викласти це зрозумілими фразами і говорити про свою віру з іншими людьми.

Іноколи ми боїмося, що нам не вдасться вплинути на людей і викликати зміни в їхньому житті. Тобто в нас виникає страх отримати поразку. Через це ми вирішуємо більше не свідчити про Господа. Але наша справа — проповідувати Євангелію. Христос не запевняв нас, що кожен, хто почує Євангелію, — відгукнеться на неї. Результати нашої праці у Божій владі. Цікаво згадати те місце в Біблії, в якому Господь попереджає про успіхи і невдачі працівника Божого. Це притча про сіяча (див. Мар. 4). В ній визначено три види невдач на шляху успіху. Ми повинні лише посіяти зерно Слова Бо-

жого, а його зростить Сам Бог.

Нашому свідченню заважає не тільки почуття страху, але й відчуття браку здібностей і можливостей. Ми вважаємо, що стали б свідками, якби володіли певними здібностями, часом, прагненням і вірою.

Зі всіх цих «важливих причин», щоб не свідчити, зупинимось на часі. Ми всі вважаємо себе дуже заклопотаними людьми, але завжди знаходимо час на всякі несподіванки. Наприклад, ми запланували зробити щось коло дому, але раптом до нас подзвонили і

півгодини щодня для усамітнення з Господом. Цей невеликий період треба використати для вивчення Слова Божого, молитви і роздумів. Вивчаючи Біблію, ми глибше пізнаємо себе, Христа і оточуючий світ, пізнаємо Його обітниці для нас, а також Його волю. Молячись, ми переживаємо особисті зустрічі з Ним, отримуючи мир і силу від Нього. Все це разом зміцнює нашу віру і додає бажання працювати в ім'я Господнє.

Особисте пізнання Христа повинне доповнюватися спіл-

Багато церков дуже заклопотані, але чим? Намарним розтрачуванням часу на справи цього світу, а це спосіб, як показати себе дуже заклопотаним та «поважним». Та справжньої цінності ми набуваємо лише тоді, коли несемо Євангелію світові, який гине. Якщо в нас усе обертається навколо спасіння власної душі, коли вся сила аду піднялася навколо людей, то ми нагадаємо пожежників, які спокійно голяться, перш ніж їхати гасити пожежу. Ми можемо роками «обстоювати свої принципи», а насправді ми тільки намагаємося виправдати якісь церковні суперечки і забобони. Місіонерське повеління Господа — це єдина важлива справа. Потрібно рятувати людей від адського полум'я!
Райнхард БОНКЕ

запросили на цікаву зустріч. І, звичайно, ми відкладаємо заплановану роботу і ідемо туди, куди нас просять. Задумуючись над цим, ми переконалися, що справа зовсім не в браку часу, а в пріоритетах. Тобто ми робимо завжди те, що хочемо; на те, що нас цікавить, ми час знаходимо. Ми надто багато уваги приділяємо повсякденним справам, які, звичайно, менш важливі, ніж пізнання Господа і Його волі.

В круговерті сучасного життя ми майже забули про Христа. Наша молитва стала короткою і поспішною. Ми рідко зайняті серйозним вивченням Біблії. І навіть самі розуміємо, що поступово виходимо з-під відчутного впливу Христа на нашу особистість. Але не треба допустити, щоб відчуття вини паралізувало нас. Треба виграти битву за час і для початку виділити хоча б

куванням з тими, хто так само прагне Його пізнати. Це додає ентузіазму і збагачує відкриттями характеру Господа.

Коли ми прагнемо індивідуально і спільно пізнавати Христа, то справді пізнаємо Його. В міру зростання нашого відчуття Його могутності і Його присутності, зростає наша віра і наше прагнення свідчити іншим про Нього.

Врешті, свідчити про Ісуса — це виконання Божої заповіді і наш обов'язок, а ще — вияв нашої любові до Нього. Вирішивши йти за Христом, ми вступаємо в Христову армію. І нам треба бути вірними воїнами. І коли наш Командир каже: «Проповідуйте Євангелію всім», нам треба виконувати Його наказ. Це, справді, буде свідченням нашої вірності, віри і любові.

Марія МАРТИНЮК.
За книгою «Євангелізм, ученичество»

Багато хто з віруючих пам'ятає давню історію: навіпритчу, напівжарт, але цілком можливо — і життєвий випадок.

Якось один простий, але щирий та ревний до благовістя християнин повертався вечірньої пори з ярмарку. По дорозі зустрів незнайомця, який чимчикував у тому ж напрямку, і гостинно запросив його до себе на віз: і добру справу зробити можна і засвідчити про Христа. Але все якось не знаходив слів, щоб розпочати розмову. Коли вже в'їхали в густий темний ліс, несподівано запитав попутника: «А чи ви, добродію, готові до зустрічі з Богом?» — і потягнувся рукою до торби, в якій лежала Біблія. Що в цю мить робилося в думках чоловіка, якому адресувалося таке запитання на пустельній дорозі та ще й серед вечірнього лісу, здогадатися неважко. Він з переляку огрів євангеліста по голові першим, що потрапило під руку, і зник у кущах...

Хтось на це сказав би: постраждав за Христа. Але правильніше було б сказати, що постраждав цей християнин через власну немудрість та нерозсудливість. І багато віруючих терплять невдачі, а той навіть отримують зовсім протилежні результати, свідкуючи про Христа, саме з цієї причини. Нам здається, що коли ми отримали прощення і пережили радість спілкування з Богом, то ті ж самі почуття повинні бути в тих, з ким ми спілкуємося. Але це далеко не так. Особливо це стосується наших рідних та знайомих. Новонавернені у своїй ревності бачать перед собою лише одну ціль — засвідчити про Бога, забуваючи, що для невіруючих наші почуття, думки та переконання нічого не значать. Вони просто не розуміють цього. І в кращому випадку, діалог відбувається на різних мовах. В гіршому — ті, до кого зверненні слова свідчення, озлоблюються і стають ще більш несприйнятними до покаяння.

Пропонуємо вашій увазі життєву історію на цю тему і роздуми, які вона викликала в автора публікації.

Недавно мені довелося побувати в гостях. Нас з дружиною запросила одна молода християнка (назвемо її Людою). Це було на Різдво. Ми взяли з собою торт, гітару і радісні прийшли під вечір до неї додому. Спочатку все було добре: ми сиділи на кухні, негослосно говорили про Христа, ділилися історіями свого життя, посміхалися...

Потім всім нам захотілося співати. Заспівали кілька псалмів, і тут... почалося! З сусідньої кімнати прибіг батько дівчини і почав вигукувати різні нісенітниці та образи. Потім прибігла мати і почала «виконувати другу партію» в цьому «концерті». Ми з дружиною здивовано подивилися на Люду: «Хіба ти не узгодила з батьками нашого візиту?» — «Ні, — сказала вона, — я готувала їм сюрприз». Мені стало зрозуміло, що ця дівчина потрапила у пастку власної нерозсудливості. Потім, слухаючи, здавалося, безкінечний крик батьків молодшої християнки, я спробував зрозуміти: чого Господь хоче навчити нас через цей випадок? У свою чергу батько й мати Люди, енергійно розмахуючи руками, проклинали все, на чому світ стоїть: і нас, і нашу церкву, і Біблію... Іноді нам все ж вда-

валося вставити в цю невпинну тираду коротке запитання, однак потік крику не зупинявся. Та, незважаючи на цю словесну атаку, на серці у нас було спокійно. Я зрозумів, що мені треба уважніше прислухатися до думки батьків. І ось що я почув: «Та ви погляньте на цю «віруючу», — показували вони на свою доньку, — та вона вдома як звір! Неможливо й слова сказати — одразу ж вона зі своєю Біблією. На матір кричить, сестру доводить до істерики своїми повчаннями. Живе за наш рахунок — і ще вчить, як нам треба жити! Викидає наші речі, картини, рве покривала. Ти їй слово, вона ж — десять у відповідь. Наша донька, після того як пішла у церкву, просто збісилася! Та у вас не церква, а... Фанатики — ось ви хто! Та ніколи в житті ми не підемо туди!»

Виявилося, що наша юна сестра, яка «горіла» ревністю спасти душі своїх батьків, «наламала дров». Побачила, наприклад, окультне зображення на картині — викинула; сузір'я з гороскопів на іншому предметі — порвала. Кришталевих дракончиків з маминої колекції — розбила. Тим, що вона чула на проповідях в церкві, «дістала» всіх своїх рідних. Повчала їх на кожному кроці. Сестру мало не силою тягнула в зібрання. Безумовно, ці вчинки ані трохи не наблизили її рідних до Бога. Навпаки, шлях до спасіння для них став ще важчим, ніж був до навернення їхньої доньки, бо якщо диявол має якусь зачіпку в серці людини, то немає змісту боротися з ним, знищуючи його зображення на різних предметах домашнього вжитку!

Дуже часто можна почути і в загальних церковних служіннях, і на домашніх групах від молодих служителів:

«Ідіть та свідчіть про Ісуса! Спасайте своїх рідних, проповідуйте Євангелію. Будьте в цьому настирними». Хочеться навести з цього приводу декілька біблійних прикладів: «Приходить до Нього проказаний, благає Його, і на коліна впадає та й каже Йому: «Коли Ти хочеш, — Ти можеш очистити мене!» І змилосяердився Він, — простяг руку Свою, і доторкнувся до нього, та й каже йому: «Хочу, — будь чистий!» І проказа зійшла з нього хвилі тієї, — і чистим він став. А Він, пригрозивши йому, зараз вислав його, і йому наказав: «Гляди, — не оповідай нічого нікому. Але йди, покажися священикові, і принеси за своє очищення, що Мойсей заповів, їм на свідчення» (Мр. 1:40-44). Далі йдеться про те, що очищений від прокази не послушав Його, а пішов і проповідував по всьому місту. І ось результат такого непослуху: «Так що Він (Ісус) не міг явно ввійти вже до міста, але перебував віддалік по самотніх місцях».

Коли Христос воскресив дочку Яіра, Він вчинив так само: «наказав нікому не розповідати, що сталося».

Ісус не завжди дозволяв людям свідчити про Себе.

Тільки в Євангелії від Марка, найкоротшій з усіх Євангелій, шість разів згадується не тільки про чудеса, що створив Ісус, але й про те, як Христос не хотів через це стати відомим. В інших Євангеліях ми бачимо те ж саме: Ісус часто забороняв людям свідчити про Себе. Він навіть сказав апостолам, які бачили Його вже воскреслим, «щоб вони не відходили з Єрусалима, а чекали обітниць Отчої... Та ви приймете силу, як Дух Святий злине на вас, і Моїми ви свідками будете» (Дії 1: 4-8).

Отож, поки Святий Дух не створив у тобі Свої плоди, поки ти реально не можеш показати Христа у Своему житті, — твоє «свідчення» може зашкодити справі благовістя, а також зганьбити і твою церкву, і тебе самого. Поки ти все ще дратівливий, неслухняний рідним, скандаліст, необов'язковий, неакуратний, лінивий (яким ти був і до покаяння), — твоє свідчення наче більмо на очах твоїх рідних. І це більмо заважає їм побачити шлях спасіння. Бо ж диявол дуже добре знає, якою повинна бути свята людина, і він зуміє «нашептати» і показати твоїм рідним, в чому ти «не такий».

Тому хочеться порадити тим віруючим, хто недавно прийняв Христа як свого Спасителя, розділити своє свідчення для оточення на три етапи.

На першому етапі краще не говорити, що ти ходиш в церкву, поки в тобі самому не відбулася зміна у кращий бік. Свідчи про Ісуса серед незнайомих людей, це зміцнить твою віру, але в колі своїх близьких — свідчи мовчки, справами.

Другий етап почнеться, коли близькі побачать в тобі перемену. Вони, звичайно, не тільки здивуються, але, безперечно, самі запитають: «Що це з тобою сталося?» Тоді лагідно, без глобальних і пафосних слів розкажи, що зробив Христос особисто для тебе, і чому ти Його любиш.

Третій етап — коли вже визнали тебе, і твоя присутність уже сама по собі викриває гріхи інших, ти можеш (але тільки слухаючи голос Святого Духа!) мудро і терпляче наставляти рідних на шлях правди, не даючи приводу для тих, хто шукає його.

*Журнал «Благодать»,
№ 2-3, 2003, м. Мінськ*

Євангелія вічна, але ми не маємо вічності, щоб її звіщати. В нас рівно стільки часу, скільки ми живемо, щоб проповідувати тим, які живуть разом з нами (Р. Бонке).

Що означає спасати душі?

Можливо, спочатку буде корисно відповісти на питання, що не є спасінням душ. Я не вважаю, що спасінням душ є викрадання членів з церков, які вже існують.

Що таке будь-яка церква чи навіть всі церкви, разом взяті як організації, якщо вони заважають моральному й духовному процвітання нації чи створюють перешкоди для Царства Христа? Ми хочемо бачити, що церкви процвітають тільки тому, що саме через них Бог благословляє народ, а не ради блага самих церков. У світі є таке явище як егоїзм, який проявляється в старанному звеличенні нашої власної релігійної партії; від цього злого духа хай звільнить нас Божа благодать! Так, ми хотіли б зробити все, що від нас залежить, щоб ті, хто хрестить дітей, стали хрещеними по вірі, тому що ми поважаємо постанови Господні. Ми старанно трудилися б, щоб ті, хто вірує у спасіння через вияв своєї волі, стали віруючими у спасіння через благодать, тому що нам хотілося б, щоб всі віровчення були побудовані на міцній скелі істини, а не на піску вимислів; але в той же час нашою метою є не перегляд думок, а переродження природи. Ми хочемо приводити людей до Христа, а не наvertати їх в наше специфічне розуміння християнства. Нашою головною турботою повинне бути те, щоб вівці були зібрані біля Пастора, а вже після цього у нас буде досить часу, щоб закріпити їх за різними нашими законами. Робити людей прозелітами — заняття, яке підходить для фарисеїв, народжувати людей для Бога — благородна мета служителів Христових.

Далі, я не вважаю, що спа-

сіння душ полягає в тому, щоб якнайшвидше включити в церковний список нові імена, щоб в кінці року показати хороші результати. Якщо такий метод поставити в основу всього служіння, результати будуть плачевними. Тож приводьмо в церкву істинно навернених людей, а потім навчаймо їх чинити все так, як повелів Господь. Але ми знаємо, що вчити треба учнів, а не просто номінальних віруючих; і якщо не підійти до цього серйозно, то можна принести більше шкоди, ніж користі. Зробити членом церкви ненавернену людину — означає ослабити, принизити церкву, і тому те, що нам здається здобутками, може бути насправді втратою. Та й людині буде нанесена велика шкода, якщо її приймуть в число вірних без достатніх доказів її істинного відродження. Я абсолютно впевнений в цьому, тому що говорю на основі уважних спостережень. Деякі з найзатятіших грішників, яких я тільки знаю, були свого часу членами церкви. І сповідувати віру їх змусив надмірний тиск з боку тих, хто бажав їм добра, але погано думав про наслідки. Тому не думайте, що спасіння душ досягається збільшенням кількості хрещень чи членів церкви. Забудьте про такі підрахунки душ, такі марні спроби впевнитися за півхвилини в тому, що вимагає перевірки протягом всього життя.

Ще скажу, дорогі друзі, що спасіння душ — це не просто збудження почуттів. Збудження почуттів зазвичай супроводжує всі великі рухи. Неможливо розбивати великі камені без гуркоту чи вести війну і змусити її учасників сидіти тихо, як миші. Так само, коли діє Дух Божий і

збуджує серця людей, повинні бути певні видимі знаки цього руху, хоча їх ніколи не можна сплутати з самим рухом.

Часто стається так, що ті новонавернені, які були народжені при збуджених почуттях, помирають тоді, коли ці почуття зникають. Деякі новонавернені, як сковорідки, живуть у вогні, але видихаються при нормальній температурі. Я не люблю такої релігії, яка не може обійтися без гарячої голови. Покажіть мені таке благочестя, яке процвітає біля Голгофи, а не поблизу Везувія. Найбільша ревність в ім'я Христа сумісна зі здоровим глуздом і розсудливістю, а не самовитість, шумні веселощі та фанатизм є продуктом нерозсудливої ревності. Ми повинні готувати людей для благоговійної участі у Вечері, а не для палати в домі для божевільних.

Чим же насправді є істинне придбання душ для Бога?

Я так розумію, що одним з напрямків даного процесу є навчання людини, щоб вона могла знати істину Божу. Донести Євангелію — ось початок будь-якої справжньої роботи з людськими душами. Навчання починає роботу, і воно ж її вінчає.

Євангелія, згідно з пророком Ісаєю (55:3), діє так: «Нахиліть своє вухо, й до Мене прийдіть, послушайте, й житиме ваша душа!» Якщо послухати деяких проповідників, то можна прийти до висновку, що Євангелія — це як нюхання святого зілля для того, щоб змусити грішників прокинутися, чи ж це пляшка зі спиртним для розігріву мозку. Але насправді вона не схожа ні на що з цього. Євангелія — це новина; вона містить інформацію і настанови про те, що людині потрібно

знати, а також обітниці про благословення для тих, хто слухає її. Це не магічні заклинання, не чари, сила яких міститься в певному наборі звуків; це відкриття фактів та істин, які вимагають знання і віри. Євангелія — це система знань, яка вимагає участі людського розуму; вона дає життя для роздумів та висновків.

Тому, якщо не навчити людей чомусь, то можна кричати: «Віруй! Віруй! Віруй!» — але у що вони будуть вірити? Кожен заклик потребує відповідного пояснення. Чи ще: «Уникай!» Чого треба уникати? Для відповіді на це питання треба знати біблійне вчення про покарання за гріх.

«Наверніться!» Але що означає навернутися? Якою силою ми повинні бути навернені? Від чого? До чого? В цьому випадку ми повинні проповідувати Христа, тобто зрозуміле вчення про викуплення через заступницьку жертву.

«Покайтеся!» В чому каятися? Тут треба відповісти на запитання: «Що є гріхом? В чому його зло? Які наслідки гріха?»

Спроби привести душу до Христа, залишаючи її в повному незнанні істини, суперечать задуму Святого Духа.

Спроби спасти людей трісчучими фразами, збуренням почуттів чи ораторським мистецтвом такі ж нерозумні, як

спроба піймати ангела на пташиний клей чи спустити з неба зірку за допомогою музики.

Зброя, якою Господь покоряє людей, це істина, відкрита в Ісусі. Євангелія — це найкращий засіб при будь-якій крайній потребі, це та стріла, яка може пронизувати закаменіле серце, той бальзам, який може зцілити смертельну рану. Тож проповідуйте її і не проповідуйте нічого іншого. Вам не треба інших сіток для того, щоб піймати людей; ті сітки, які дав Господь, досить міцні для великих рибин, і досить густі, щоб втримати й найменших.

Чарльз СПЕРДЖЕН

Завідуючий відділом євангелізації Всеукраїнського Союзу Церков ХВЄ

Олександр ПОПЧУК:

«Прповідь має бути живим Словом від Бога»

— Чи є різниця в методах та підходах до євангелізації порівняно з початком 90-х років?

— Так, є значна різниця. Раніше не потрібно було особливої реклами в благовісті, а тепер, якщо її не організуєш, то люди на прийдуть на євангелізаційні заходи. На сьогодні благовістя потребує значно більших фінансових витрат. Це витрати на дорогу, на придбання духовної літератури, на оренду приміщень для євангелізацій, на рекламу та проповідь по радіо і телебаченні та ін. На початку 90-х років люди слухали будь-які проповіді і відкликалися на запрошення до покаяння. Сьогодні євангельська проповідь має бути конкретною, живим Словом від Бога, Його посланням.

— Що, на вашу думку, потрібно, щоб євангелізаційна

праця в Україні стала більш ефективною та плідною?

— Вважаю, що найголовніше та найважливіше у справі благовістя — це наповнення Святим Духом служителів-благовісників, служіння під Його натхненням. Потрібно звертати особливу увагу на підготовку служителів-благовісників. Треба подбати, щоб фінансове забезпечення цієї справи було стабільним. Важливо звернути увагу на індивідуальні свідчення. Треба навчити людей свідчити про Господа Ісуса. Це апостольський перевірений і найнадійніший метод придбання неспасених душ для Христа.

— Чи завжди місцеві церкви підтримують відділ євангелізації у його роботі?

— Підтримка від церков не завжди відповідає ситуації. Хоча церкви та відділ євангелізації здійснюють одну спра-

ву. Сам відділ євангелізації є великою допомогою для церков у проведенні євангельських заходів — євангелізацій, хрещень, з'їздних зібрань, конференцій. Всі великі євангелізаційні заходи здійснюються служителями-благовісниками. Відділ євангелізації — це діючий механізм нашого братства та церков, і церкви повинні молитися та підтримувати справу благовістя (на превеликий жаль, це не завжди так). Саме церкви повинні підтримувати відділ євангелізації духовно, морально та фінансово.

«Мій батько присвятив мене Богові ще до народження»

Рахіль БЕННІ не вперше в Україні. Індійка за національністю, вона за покликом серця регулярно приїздить в нашу країну, щоб поділитися тим, що вона отримала від Духа Святого. Про своє життя, працю та плани Рахіль розповідає на сторінках нашого журналу.

— Коли Мойсей був покликаний Богом на служіння, той сказав: «Я не такий красномовний, щоб говорити». Єремія на Божий поклик відповів: «Я ж промовляти не вмію, бо я ще юнак». А Гедеон так сказав: «Моя сім'я бідна, і я наймолодший у сім'ї». У Господа працює багато бідних, слабких і молодих. Він покликав і мене, наповнив силою і послав на Своє служіння. Тому з великим бажанням і покірністю я хочу поділитися своїми переживаннями слави Божої.

Я народилася і виросла в християнській сім'ї. Мої батьки втратили двох своїх синів відразу ж після народження. Тому мій батько присвятив мене Богові ще до народження. Я прийняла Ісуса в 9 років, в 13 років була хрещена Духом Святим, а в 16 — прийняла водне хрещення. У 18 років я вийшла заміж за віруючого брата-баптиста, і протягом 22 років він не дозволяв мені відвідувати церкву п'ятидесятників. Але Бог зробив так, що всі члени моєї сім'ї стали п'ятидесятниками. Кожен з них пройшов через оздоровлення. В мене був паралізований лівий бік тіла, але через молитву я оздоровилася. Моя донька була оздоровлена від артриту за допомогою молитви. Моєму старшому синові мали робити операцію на апендицит, але через молитву він був оздоров-

лений. Ми всі бажаємо оздоровлення, і через Його милість ми отримуємо це оздоровлення.

Велика любов Ісуса навчила мене любити і служити Йому. Він послав мене проповідувати Євангелію «стомленим гріхами, звільняти зламаних серцем, проголошувати свободу» (Лук. 4:18) і визволяти в'язнів з в'язничних камер. І, слава Богу, протягом останніх 20 років я виконую євангельське служіння в тюрмах. Ув'язнення призводить до смерті вбивць, грабіжників, контрабандистів. Та вони мають змогу прийти до Бога через моє служіння. Багато звільнених в'язнів є свідками цього, і деякі з них пастори в різних частинах світу.

Я спілкуюся з в'язнями, проповідую їм Євангелію, співаю. Багато з них розкажуться у своїх гріхах, називають мене матір'ю і знаходять підтримку в спілкуванні зі мною. Я також відвідую їхні сім'ї, розказую про Бога їхнім дітям. Дехто навіть жив в мене. Одна з ув'язнених, яка перебувала у в'язниці дванадцять років, — покалася і прийняла водне хрещення в нашій церкві. Раніше вона була залежною від наркотиків, але Бог її звільнив.

Один в'язень поклонявся

своїм богам і богиням для того, щоб мати мир. Йому посилали релігійні книжки, релігійний лідер мав з ним бесіду. Але ніщо не могло дати йому миру. Тоді я йому сказала: «Ісус любить тебе. Покайся у своїх гріхах і ти одержиш великий мир». Коли він почув ім'я Ісуса, то прийняв Його у своє життя. Ісус увійшов у його серце і дав йому мир. Коли я подарувала йому Новий Заповіт, то він сказав мені: «Я не боюся смертної кари, я вірю в Ісуса, я отримав вічне життя».

Я проповідую Євангелію для людей в реабілітаційних центрах для розумово відсталих людей, наркоманів та алкоголиків. Це служіння спря-

моване на те, щоб нагодувати, одягнути і змінити життя цих людей. Господь турбується про всі потреби цього служіння.

Господь посилав мене в Росію, Україну, Сінгапур, Малайзію та інші країни для того, щоб служити людям.

В 1994 році Господь проговорив до мене словом з Писання (Іс. 66:19-22): «Я пошлю туди, де не чули і не бачили слави Моєї, і ти розкажеш їм про Мене». Господь — вірний своїм словам, і Він послав мене в Росію, в якій протягом 70 років двері для проповіді Євангелії були зачинені. Я була там в 1994-95 роках, в 1997, 1999 і 2001 роках. Коли я приїхала з теплої Індії в Сибір, то там температура була мінус 35 градусів за Цельсієм, що мене шокувало. Але в той час я почула голос: «Жінко, не бійся снігу». Могутній Господь зміцнив моє тіло, щоб я могла служити в полярних областях. Я залишилася з росіянами, Господь давав мені сили, щоб звикнути до суворого холоду, нової їжі, мови і стилю життя.

Зібрання проводилися в церквах, громадських приміщеннях, освітніх закладах, сирітських будинках і в тюрмах. Багато було спасених, оздоровлених і звільнених через Слово Боже. Одна ворожка на ім'я Волга була паралізована. У себе вона тримала магічну чашку, яку використовувала у своїх ритуалах. Коли вона ворожила на ній, щоб отримати оздоровлення, то побачила індійську жінку. І чашка сказала їй, що ця індійка повинна помолитися за неї, і тільки тоді вона буде оздоровлена. Вона викинула чашку, тому що ніколи в житті не бачила індійських жінок, окрім тих, що в індійських фільмах. Того дня я мала зібрання в льотній школі, в Барнаулі. Там була Женя — подруга Волги. Після зібрання Женя подзвонила

Волзі і сказала, що молитвенниця з Індії проповідувала в її школі. Мене покликали в дім Волги. Я розгорнула Біблію, прочитала із Євангелії від Матвія, 9:27-31, як сліпий чоловік повірив Ісусові і в те, що, якщо Ісус доторкнеться до нього, його очі відкриються і він буде оздоровлений. «Той же Ісус є тут, щоб доторкнутися до тебе, щоб оздоровити тебе, — сказала я. — Молися до Нього!» Волга почала молитися, закликаючи ім'я Ісуса. Я також молилася за неї. Велика сила пройшла від голови до ніг цієї жінки — вона встала і пішла. Пізніше Волга приходила в церкву і свідчила про своє оздоровлення. А потім запросила мене до себе додому, щоб благословити її нову квартиру. Я пішла з нею. Вона взяла свою магічну чашку, щоб розказати мені про моє минуле і майбутнє. І хоч старалася робити все якнайкраще, але чашка не діяла. Могутній Ісус не тільки оздоровив її, але й вигнав усі злі сили з тої чашки.

В 2001 році Всеукраїнський союз християн віри євангельської — п'ятидесятників запросив мене відвідати Україну. Мені приснився сон, що я

їду в Україну, і переді мною постала велика безодня і вузький міст, через який мені треба було пройти. Коли я пройшла через нього, то моє тіло обвили три змії. Я спіймала їх за голови, і, молячись в ім'я Ісуса, била ними в землю, аж поки не вбила. Після цього сну я помолилася і зібралася в дорогу. Це було 14 липня. Господь проговорив до мене словами з Книги пророка Ісаї, 45:2-3: «Я перед тобою піду й повирівнюю висунене, двері мідні зламаю і порозбиваю залізні засуви. І дам тобі скарби, що в темряві, та багатства заховані, щоб пізнав ти, що Я — то Господь, Який кличе тебе за йменням твоїм».

Опівночі поїзд, яким я їхала в Україну, зупинився. Раптом ми почули грукіт у двері вагону. Це була міліція. Коли ми відчинили двері, вони наказали нам віддати паспорти і виходити з поїзда. Напівсонні, ми потягнули свої речі до виходу. Тільки тоді я зрозуміла, що це не була залізнична станція. Наступним, що шокувало мене, було те, що поїзд стояв не на платформі, і нам потрібно було стрибати зі східців вниз. Я тихо молилася, щоб Господь

Індуїстський священник приніс в жертву богині свою 12-річну доньку

Щоб умилювати богиню Нараянаппа — священнослужитель індуїстського храму міста Мадлехаллі (округ Тіптур, дистрикт Тумпур, Індія) — вбив свою доньку. Служитель храму богині Чоудешварі в останнє повномісяччя (29 червня) взяв свою 12-річну доньку Амбіку в Тіптур для того, щоб, мовляв, купити їй підручники. Однак наступного дня він повернувся без неї. Через деякий час його дружина Гоурамма, запідозривши щось погане, звернулася в поліцію.

16 липня поліція знайшла тіло Амбіки на горі храму Галібанд, що за кілометр від Мадлехаллі. Голова дівчинки була вибрита, а її волосся, заплетене в косу, лежало неподалік. На місті, де знайшли тіло, були знайдені також сліди обрядів жертвоприношення.

Як повідомила поліція, священнослужитель, що звершив це жертвоприношення, зник.

Портал-кредо

послав Свого ангела, який зміцнював Христа в Гетсиманському саду. Хвала Богу, я стрибнула в руки ангела. Алілуй!

Міліція запропонувала нам заплатити по 500 доларів за нашу свободу. Я не мала такої суми. Нас забрали в міліцейський відділок і змусили під арештом йти десь з кілометр в темряві з важкими речами. Я молилася Богові, і Він сказав мені: «Я буду з тобою. Ти не повинна боятися ніякого зла, через яке проходитемеш в долині смертної темряви». У відділку нам навіть не дали місця присісти. Мого сина оточили допитувачі. Раптом його охопила паніка, він почав кричати. Я почала цитувати Слово Боже: «Будьмо задоволеними, коли впадаємо у різні спокуси та випробування, коли переносимо гоніння за ім'я Господнє». В цю мить на мого сина зійшло могутнє помазання, він почав переконувати міліціонерів впустити мене в Україну, де я мала брати участь у конференції.

О третій годині ночі нас забрали в кімнату, де тримали інших затриманих. Там, склавши свої руки, ми молилися до Бога, щоб Він звільнив нас, як звільнив колись апостола Петра. Я була єдиною жінкою в цій кімнаті. Раптом один чоловік почав кричати від сильного болю ракової виразки, а в нього не було ніяких медикаментів. Та коли ми помолилися за нього в ім'я Ісуса, він отримав оздоровлення. О четвертій годині вони вирішили вислати мого сина під міліцейським конвоем до Москви. Все, що могло трапитися з ним і зі мною, тепер було повністю в Божих руках.

Розуміючи, що Бог посилає мене в Україну, я довірилася Його волі і сиділа під арештом. О 5 годині ранку мені повідомили, що мене планують відправити в Ук-

раїну на таксі. Чиновники забрали всі гроші, і я подорожувала з ними шість годин. Весь цей час я молилася. Я знала: що б не трапилось, було для дії Євангелії.

Мене привезли на п'ятидесятиницьке зібрання в Київ. Я зустріла жінку з маленькою дитиною, яка стояла біля церкви. Я була безмірно щаслива, коли дізналася, що вона вміє говорити англійською. Та жінка провела мене до свого пастора, який попросив поділитися своїм свідченням і Словом Божим в недільному богослужінні. Під час заклику до покаяння було багато спасених, оздоровлених та звільнених. Моє лице було омите їхніми слізьми.

Тоді ми провели конференції в 9 областях України. Українці полюбили мене, турбувалися про мене і вийшли назустріч у всіх моїх потребах. Тепер, в 2003 році, Господь знову послав мене в Україну. Я дякую Всеукраїнському союзу п'ятидесятників за їхнє запрошення. Я би хотіла продовжувати служіння в Україні і Росії аж до Його приходу. Як написано в Євангелії від Матвія, 13:44: «Царство Небесне подібне ще до захованого в полі скарбу, що людина, знайшовши, ховає його, і з радости з того йде, та й усе продає, що має та купує те поле». Так, усе, що я мала, я витратила на те, щоб купити Його скарб. Ісус прийде скоро з нагородами. Тож скажімо, як Ісус колись: «Я прославив Тебе на землі, — довершив Я те діло, що Ти дав Мені виконати. І тепер прослав, Отче, Мене Сам у Себе тією славою, яку в Тебе Я мав, поки світ не постав» (Ів. 17:4-5).

Я прошу ваших дорогоцінних молитов за мене.

Біблійна освіта для індійських дітей

Понад 3,75 млн. дітей відвідають цього року двотижневі заняття, які відбуватимуться в усій країні під час шкільних канікул, і, ймовірно, багато з них присвятять своє життя Ісусу Христу.

Заняття біблійних клубів проводиться в міських нетрях чи вбогих сільських районах, і більшість з дітей є далітами, членами каст «недоторканих». «Коли тільки починає грати музика, діти охоче біжать на заняття. Дуже легко заволодіти їхньою увагою, — говорить Дон Чепмен, віце-президент. — Життя дітей змінюється, коли вони слухають Євангелію. Більшість навернень включає в себе «надприродний компонент», такий, наприклад, як чудесне зцілення чи звільнення від демонів. Діти, які часто відвідують ці клуби, чують про те, що Ісус зціляв людей, а потім, коли приходять додому, застосовують почуте на практиці і починають молитися за хворих членів сім'ї, які отримують зцілення. Іноді діти не приймають Євангелії доти, доки не побачать проявів її сили».

Індійські батьки із захопленням підтримали ідею створення таких клубів, тому що християнська освіта в країні нині завоювала репутацію найвищої якості. «Хоча в країні євангелістів не підтримують, більшість сімей надає перевагу тому, щоб їхні діти були зв'язані з християнством та його моральними цінностями, — говорить Чепмен. — Близько 300 тис. батьків відвідали цю програму минулого року, після чого багато сімей прийшли до Христа».

Religion Journal

Чому Індія?

Готуючи матеріал про незвичну місіонерку з Індії, яка працює в Україні та Росії, ми вирішили доповнити його розповіддю про іншу місіонерську пару. Вони — росіяни, але цього літа після тривалої підготовки від'їхали на місіонерську працю в Індію. Ось такі парадокси життя. Ми звернулися до них з одним запитанням: «Чому Індія?» І ось отримали електронною поштою листа. І не одного. Окрім безпосередньої відповіді на наше запитання, вони розповідають про свої перші місіонерські будні на багатоликій індійській землі. Розмішуючи ці матеріали в часописі, віримо, що тим самим започатковуємо публікацію майбутніх історій про те, як Господь скеровує їхнє життя. Надіємося разом з ними йти дорогою місіонерства. Але ще маленька деталь: ми не називаємо їхнього прізвища. Цього вимагають обставини, ситуація в Індії щодо євангелізаційної праці тривожна та непроста. Ми можемо сказати лише одне: молись за духовну працю молодого подружжя Стаса та Світлани, просіть у Господа благословення на їхню працю, Божої охорони та можливості свідчити про Божу любов.

Чому Індія? Чому Росія? Чому Україна? Мало хто з християн не задавав коли-небудь такі запитання. Чому індійські місіонери їдуть в Росію, а росіяни — в Індію? Чому африканці приїждять проповідувати в Україну, а українці посилають місіонерів в Африку? Чи є в цьому сенс? Чому б кожному не залишитися на тому місці, в тій країні, де живе, і служити там Господу? Навіщо їхати так далеко, витрачати стільки часу, зусиль та грошей?...

«Бо ваші думки — не Мої це думки, а дороги Мої — то не ваші дороги, — говорить Господь. — Бо наскільки небо вище за землю, настільки вищі дороги Мої за ваші дороги, а думки Мої — за ваші думки. Бо як дощ чи то сніг сходить з неба й туди не вертається, аж поки земля не напоїть і родючою вчинить її, і насіння дає сівачеві, а хліб їдунові, так буде і Слово Мое, що виходить із уст Моїх: порожнім до Мене воно не вертається, але зробить, що Я пожадав, і буде мати поводження в тому, на що Я його посилав!» (Іс. 55:8-11). Саме це місце Писання

Індія — держава на півдні Центральної Азії, що складається з 7 об'єднаних територій та 25 об'єднаних штатів. Її територія площею — 3 204 000 кв. км. проживає понад 1 млрд. чоловік. Велика расова, етнічна, релігійна та мовна різноманітність робить важким навіть просте розділення національних груп, яких в Індії нараховується понад 4 тис. і розмовляють вони понад 1,5 тис. мов та діалектів.

проливає світло на усі наші безкінечні: «Чому?», «Для чого?» і т.і. Тут Бог конкретно заявляє: «Не думай по-людськи, але зрозумій, що якщо Я кажу тобі йти кудись і там нести Моє Слово, то це є найбільш важливе, і ти повинен виконати це і йти, щоб Моє Слово зробило те, для чого Я послав його через тебе». Хіба це не є чудово — бути каналом, провідником Божої любові і спасіння для тих, до кого тебе посилає Господь! Якщо ти тільки почуєш Його заклик, відкладеши свої людські «Чому?» і послухаєшся Його...

Спочатку Бог звернув нашу увагу на Індію та Бірму і покликав нас до молитви за ці країни та народи. Потім, дивні та незрозумілі думки стали навідувати нас — **а чи зможемо ми піти?** Молитви, Біблія, книги, зустрічі, бесіди — все як ніби казало про одне: «А чи можете ви піти?» Одна за одною зникали перешкоди на нашому шляху, велетні перетворювалися у карликів, розчарування переходило в натхнення і те, що здавалося неможливим, ставало реальністю. Крок за кроком, поступово мрія ставала дійсністю. І ось ми тут, ось перші спроби поділитися Євангелією Ісуса Христа, перші покаювання. Чудесні, виняткові Божественні зустрічі з людьми, голодними, спрагненими Благою Вісткою...

Чи ти чуєш Його заклик у своєму серці? Чи здається тобі, що такий-то народ, країна чи

місце особливим тягарем лежить у тебе на серці? Чи молишся Господеві цією молитвою, що потрясає наше життя: «Ось я, пошли мене!» Дозволь Богові використати тебе для того, щоб Слово змогло звершити те, для чого Він послав його...

Про перші враження Світлани та Стаса від Індії читайте на наступній сторінці.

На соціальні та релігійні структури Індії ще й досі має вплив кастова система, яка, будучи основою індуїзму, увіковічує перевагу браминів та інших вищих каст. Кастова система заборонена Конституцією Індії, але важлива для більше, ніж 80 відсотків населення. У вищу касту браминів та священиків входить 4,9% населення, в передові касты (кшатрія та вайсія) — 10,5%, відсталі касты — 47,6%, касты списку (недоторкані або хариджан) — 15%. Решту населення складають мусульмани, християни та недоторкані племена, які не вважаються частиною кастової структури.

Мир вам, дорогі друзі і співпрацівники на ниві Божій!

У нас продовжується курс орієнтації, мета якого — допомогти новим місіонерам адаптуватися в Індії. Ми тільки що приїхали з Бангалора (південа частина Індії). Це дуже багате і красиве місто, в ньому ми знайомилися з різними християнськими служіннями та місіями. Там не так багато капищ, присвячених ідолам, як в Непалі, звідки ми прибули в Індію, і доволі багато людей, які називають себе християнами.

чоловік. Ми вже помітили, що люди тут завжди готові заговорити на духовні теми, тому, недовго думаючи, ми запитали в нього, чи вірить він в Бога. Той відповів, що вірить. Після такої відповіді нам здалося, що розмовляємо з християнином, але він виявився мусульманином і сказав, що вдома має Коран. Ми розповіли йому про Христа, про Його смерть, Боже прощення... і запропонували помолитися разом з нами. Він погодився без усяких вагань. Він повто-

радісне, голосне і довге поклоніння, довгі голосні молитви хором, служіння тривало три години. Нам дуже сподобалося, хоч ми й не розуміли мови, але ми могли молитися і славити Господа, як це ми зазвичай робимо в Росії. Ми поділилися з церквою нашим свідченням, і вони були дуже захоплені тим, що російська церква, пройшовши через комуністичні гоніння, тепер спроможна посилати місіо-

Індійські перехрестя

Християнські написи можна побачити на рикшах, і на склі автомобілів, гуляючи вулицями, натрапляєш на католицькі храми. Нам сказали, що в Бангалорі біля 8000 різних християнських шкіл, коледжів, місій, церков. Ми були здивовані цим. Це місто вважається центром християнства в Індії.

Але, звичайно, більшість людей сповідують індуїзм. Ми бачили, як величезна кількість людей кланялася кам'яним ідолам перед входом у великий індуїстський храм, вони приносили їм жертви у вигляді кокосів, рису та безлічі квітів.

Часто на вулицях можна зустріти мусульман. Жінки-мусульманки тут носять довгі чорні плащі і покривало на голові, для очей залишається маленький проріз, який часто покритий ще й чорною сіткою. А під цим плащем носять звичайне індійське панджябі. В такій одежі дуже жарко, особливо, коли пече сонце і температура сягає 40 градусів.

Ми були недалеко від індуїстського храму, коли до нас підійшов познайомитися один

рив за нами молитву покаяння. Після молитви ми дуже здивувалися тим, що він схопив Світланину руку і довго тряс її, повторюючи якісь слова подяки: мусульмани здебільшого не виявляють таких знаків вдячності жінкам, тим більше на вулиці, на очах людей. Той чоловік сказав, що недалеко від його дому є три християнські церкви. Ми пояснили, що йому потрібно приєднатися до церкви, придбати Біблію, читати її та виконувати, що в ній написано. Він пообіцяв нам піти в церкву. Моліться разом з нами за цього ново наверненого, щоб Дух Святий направляв його до Ісуса.

Нас запросили декілька днів пожити з індійською сім'єю. І минулого тижня ми з ними відвідали їхню п'ятидесятницьку церкву, де Стасу навіть запропонували поділитися свідченням. Перший раз ми мали можливість служити в індійській церкві. Там було дуже активне,

нерів, і навіть так далеко — в Індію. Ми зустріли дуже радісний та щирий прийом в цій церкві, і вони просили передавати вітання нашим церквам. Потім ми відвідали християнську школу, де мали змогу поділитися тим, що Бог робить в Росії. Моліться за цих дітей, щоб вони виконали Боже призначення у своєму житті.

Декілька днів тому ми стали свідками того, як Бог може діяти через розбиті окуляри. Я не знаю чому, але, коли я подорожую, завжди розбиваю свої окуляри. Ось і цього разу сталося те саме. Так чи інакше, довелося нам їхати і за-

Панівною релігією в Індії є індуїзм. За своєю суттю це ідолопоклонство з 200 млн. священних корів і пантеоном з 33 млн. богів. Навернення сотень тисяч недоторканих в мусульманство та християнство, щоб уникнути постійного тиску браминів, викликало енергійну відповідь у вигляді різних хвиль насилля проти християнських працівників та общин. Постійно зростає кількість штатів, де приймаються дискримінаційні закони, які стримують навернення у християнство, позбавляють навернених доступу до робочих місць і отримання соціальної допомоги. Закон не передбачає адекватного захисту нижчих класів і каст, до яких відносить і християн, а індуїстські екстремісти застосовують силу, щоб примусово навертати в індуїзм.

мовляти нові. Яким же було наше здивування, коли продавець в магазині оптики запропонував нам каву. Ми, звичайно ж, з радістю прийняли цю пропозицію. Слово за слово — і наша розмова спрямувалася в духовне русло. Ми почали говорити про Ісуса, а він почав говорити про індуїзм. Слава Богу, через мої розбиті окуляри ця людина і два її службовці змогли почути свідчення про Ісуса Христа, отримати Біблію, християнські трактати і запрошення в місцеву церкву. А в кінці вони навіть погодились помолитися разом з нами! Ми просимо вас помолитися за них, щоб ці люди прийшли до пізнання істини.

З Бангалора ми переїхали в Насик — це північна частина Індії. Нас дуже вразила різниця між півднем та північчю. Південь Індії більш християнський, північ — наповнена індуїзмом. Недавно ми потрапили на якесь індуїстське свято, що відбувалося прямо на вулиці. Це була величезна процесія, що складалася з людей, які танцями й піснями прославляли своїх ідолів. Всі вони з голови до ніг були обсипані рожевим порошком, найімовірніше, в честь своїх богів.

В натовпі майже не було жінок, а чоловіки були різного віку. Все це було на хінді чи на якійсь іншій місцевій мові, тому ми нічого не зрозуміли, крім того, що люди поклоняються творінню.

Ми були на березі річки. Люди вважають, що вона свята, тому вони моляться і поклоняються їй, миються там, п'ють цю брудну воду чи просто полощуть рот. Туди приходять багато паломників, які сплять прямо на березі річки. А ще багато хто сидів і кутив там, але це були не просто цигарки, а, як ми вважаємо, якісь наркотичні речовини. Один напівголий дідок видавав якісь «па» (дивні рухи) перед натовпом людей, а очі в нього були такі, ніби він перебував під сатанинським впливом. Люди просто позбавлені здорового глузду, вони з усіх сил поклоняються творінню замість Творця. Це просто страшні язичники. Такого ми ще ніколи не бачили.

Найближчим часом нам треба буде прийняти важливе рішення про те, в якому місті ми зупинимось, щоб вивчати хінді. Моліться разом з нами, щоб Господь Сам спрямував нас і допоміг вибрати саме те місто, в якому Він хоче нас бачити.

Моліться також про те, щоб Бог приготував до спасіння тих, кому ми будемо проповідувати.

Ми дякуємо Богові за всіх вас, хто молився за нас і благословляє нас фінансами. Нехай Господь благословляє вас, ваші сім'ї і ваше служіння Йому!

**З молитвою за всіх вас Пробхудас (Стас),
Света (по-індійськи «чиста, світла»).**

Південь Центральної Азії. Скільки іронії в тому, що ця земля стала першим і головним полем протестантських зарубіжних місій. Саме тут, на субконтиненті Індії, народилися найдревніші і найскладніші релігії, які пронизують багато шарів суспільства. Недивно, що багатолюдні натовпи людей, які пробивають собі дорогу в тісних проходах на ринках, зневажливо дивилися на тих, хто прийшов дати їм нову релігію. Що могла запропонувати їм «західна» релігія такого, чого не міг дати індуїзм, буддизм, іслам, сикхізм чи джайнізм? І яка привабливість може бути в християнському догматичному мисленні? Індус зі своїми тисячами богів, терпимістю яких він гордився, зверхньо дивився на виняткові вимоги християнства.

Але християнство, як довів своїм життям перший місіонер в Індії Вільям Карей і його послідовники, зуміло дати народам Центральної Азії все. Навіть якщо не говорити про дар спасіння та вічне життя у Христі, тільки християнство пропонувало людям звільнення від гнітючих кайданів древньої кастової системи і безкінечного процесу реінкарнацій, полонянинами якого вони були. Тільки християнство протягнуло руки до «недоторканих» і запропонувало їм надію тут і тепер. Тільки християнство у прагненні безкорисної любові готове було пожертвувати своїми молодими людьми, прирікаючи їх на життя серед небезпек тропічного півдня Центральної Азії.

Жертви, принесені Вільямом Кареем, Адонірамом Джадсоном та іншими, хто трудився в Індії, незчисленні. Жорстокий клімат був невблаганний, і тропічна лихоманка забрала багатьох людей. І Карей, і Джадсон поховали тут по двоє своїх дружин і маленьких дітей, але навіть такі жертви не змусили їх відмовитися від привілею нести християнство в ту частину землі. Робота перших зарубіжних місіонерів була призначена не для духовних немовлят, і першопроходці ніколи не розраховували на ідеальний клімат і доброзичливе ставлення місцевого населення.

Незважаючи на численні бар'єри, християнство поширювалося в Індії і повсюди на Півдні Центральної Азії. Завдяки впливу Вільяма Карея, котрий проголосив Великий вік закордонних місій, євангелізація світу почала розглядатися як головний обов'язок християнської церкви. Однак південь Центральної Азії ніколи не був плодотворним ґрунтом для поширення християнства, і нині в цьому регіоні тільки маленька частинка населення (менше трьох процентів) сповідує християнство.

*«Хто хвалиться, нехай хвалиться Господом!»
(1 Кор.1: 31).*

У нашій Слов'янській церкві християн віри євангельської м. Лінкольна (штат Небраска) проживає сім'я Попових, яка приїхала з Білорусі, з м. Барановичі. В цій сім'ї є п'ятеро дітей, і найменший з них Пилип, якому тепер 8 років.

9 жовтня минулого року я працював на роботі в другу зміну і вирішив подзвонити до свого сина. Трубку взяла його дружина і відразу ж запитала мене: «Ви знаєте, що трапилося в Попових?» Я ще нічого не знав.

А трапилося те, що у маленького Пилипа вночі стався інсульт з обширним крововиливом у задній частині голо-

Богдан СТЕПАНЮК

СВІДЧЕННЯ

«Лікар підняв руку догори і пальцем показав в небо...»

ви. Коли батьки привезли його в лікарню швидкої допомоги, то лікарі сказали, що інсульт у такому віці це рідкісний випадок, і що в нього шанс на життя лише один до десяти. Пилипу паралізувало ліву сторону, відняло ліву руку і ногу, відняло мову, він не міг їсти, ходити і сидіти.

Лікарі зробили все, що могли, і негайно відправили його спеціальною швидкою допомогою в сусіднє велике місто Омаха, де є один із супер-сучасних дитячих госпіталей США. Але і там лікарі нічого не могли сказати втішного батькам Пилипа. Їхні прогнози на життя були малими. Ця

вістка дуже мене стривожила. І я в душі відразу ж почав молитися за цього хлопчика і просити в Господа милості і допомоги для нього. Коли після 23.00 повернувся з роботи додому, то застав у себе декількох братів із нашої церкви, які вже були готові їхати до Пилипа, щоб звершити молитву.

І ось нас четверо братів розшукали госпіталь і о 1.30 ночі постукали в його двері. Охоронець уважно вислухав нас, яка причина нашого пізнього візиту, відкрив нам двері і повів нас на поверх, до палати, де лежав Пилип. Нас зустріла чергова медсестра із за-

питанням: «Що ви хочете?» Ми відповіли, що прийшли навідати хворого хлопчика і хотіли б пройти до нього в палату, на що вона відповіла: «Пройти можна, але по двоє чоловік». А нас було четверо. Ми сказали, що приїхали помолитися і бажаємо бути всі разом. Вона дозволила нам всім зайти в палату.

В палаті ми побачили сумну картину. На спеціальному лікарняному ліжку нерухомо лежав хлопчик, до нього були приєднані крапельниця і багато різних шнурів від приладів, які контролювали роботу серця, мозку, дихання, показували тиск і т.д. Біля

Пилипа сиділа зажурена мама, а на канапі дрімала втомлена хвилюванням і чергуванням біля хворого брата його старша сестра. Ми мовчки послушали хвилюючу розповідь мами про все те, що сталося з Пилипом, і найсумнішим в цій розповіді був лікарський вердикт — тільки 10 відсотків на життя цієї дитини.

У душі виник рішучий протест, незгода з тим, що сказали люди, хоч і висококваліфіковані спеціалісти своєї справи. Ми розуміли, що останнє слово завжди залишається за Господом. Після другої години ночі, зробивши все згідно Слова Божого (див. Як.5:14), ми почали молитися.

Після оливопомазання і молитви над хворою дитиною ми ще деякий час порозмовляли з мамою і сестрою Пилипа, як могли, підбадьорили їх і, звершивши ще одну молитву, поїхали додому.

Другого дня лікарі почали знову робити рентгенологічні знімки, щоб побачити клінічну картину хвороби. І, порівнявши знімок, зроблений в Лінкольні, з останнім — в Омасі, дуже здивувалися.

Рентгенологічний знімок із Лінкольна показував в задній частині голови суцільне затемнення, що означало, що є загальний обширний крововилив, а ось останній, зроблений 10 жовтня в Омасі, був зовсім світлий. Це для лікарів було великою несподіванкою. Дивним було те, що така різка переміна сталася фактично за одну добу. Після цього лікарський консилиум повідомив батькам радісну вістку, що в

Пилипа є реальні шанси на життя.

Та коли мама Пилипа почала дякувати лікарю за дбайливе сердечне ставлення до її сина, той підняв руку догори і пальцем показав в небо, даючи знати, кому потрібно дякувати. Він знав, що без дотику Небесного Лікаря щось зарадити в цьому випадку було важко. І ось лише один дотик Ісуса Христа до хворого Пилипа кардинально змінив ситуацію. Вона була така безнадійна і безрадісна, а стала наповненою надії, що все буде гаразд.

Після цієї молитви у Пилипа все почало відновлюватися. Він почав говорити, потім рухати рукою, ногою, почав їсти, гратися, потім вставати на ноги і помалу ходити. Через декілька днів його відправили до лікарні в Лінкольні, ближче додому, а ще через короткий час виписали додому.

Це було гарне свідчення Божої милості для всієї церкви, для сім'ї Попових про те, що для Бога, в Якого ми віруємо, Якому служимо — нічого неможливого немає. Коли все говорить, що шансів немає ніяких, Бог каже, що завжди має для нас шанс, і за Ним залишається останнє слово.

Сьогодні Пилип ходить в школу, разом з батьками відвідує церкву і навчається в молодшій групі недільної школи. Процес повного відновлення рухових функцій ноги та руки ще триває, як і молитви батьків і церкви за здоров'я та долю цієї дитини.

Ми маємо великий привілей служити такому Богу, Який сильний лікувати душу і тіло, Який дає радість серед суму, дає надію серед упадку духу і безнадії, Який тримає в своїй батьківській руді і каже: «Не бійся, бо я з тобою і тримаю тебе за праву руку твою».

Богдан СТЕПАНЮК,
пастор слов'янської церкви ХВЕ,
м. Лінкольн, Небраска, США

Грузія: націоналісти знову блокували п'ятидесятницьку церкву

Минуло більше року після акту насилля з боку самозваних націоналістів-віджиланте (членів «комітету пильності»). А 13 липня цього року вони знову заблокували в столиці країни Тбілісі будинок з метою перешкодити проведенню недільного служіння в російськомовній п'ятидесятницькій церкві.

Пастор Микола Калущький повідомив, що віджиланте на три години заблокували його будинок. «Під час цього зіткнення на всіх віруючих, в тому числі й на мене, були здійснені як словесні, так і фізичні напади. Поліція не дала натовпу серйозно побити нас, але й не застосувала ніяких засобів для того, щоб допомогти віруючим вийти з приміщення», — поділився він. Калущький, який є громадянином Грузії, згадав також про сповнені націоналізму репліки тих, хто нападав: «Ви, росіяни, втікайте у свою Росію і робіть там все, що хочете!», а також: «Геть з Грузії, сектанти!» З-поміж слів націоналістів були й явні погрози: «Ми повернемося вночі, коли тут не буде поліції, і розправимося з вами і вашими дітьми». Це трохи схвилювало батьків, бо семеро з дванадцяти дітей Калущького живуть в цьому домі.

Пастор Калущький також додав, що до цього випадку зачинщики безпорядку пробували нав'язати йому свої православні погляди і вже не вперше зробили спробу завадити проведенню зібрань, які не відповідають стандартам православ'я.

Ось уже більше року через постійний тиск п'ятидесятницька церква не може збиратися разом. Невеликі групи тихо зустрічаються в різних домах. Та після останньої блокади церкви, пастор написав головному прокурору Тбілісі лист зі скаргою, в подробицях описавши складні обставини, що склалися в житті церкви.

Forum 18.org

Бог зцілив наші почуття

Коли я згадую своє дитинство, то з тих згадок віє сум та біль. Нас в сім'ї — шестеро дітей. Коли я народився, мене зненавидів батько. Він постійно бив мене, мою маму. Часто ми втікали з дому, бо батько стріляв у нас з рушниць.

Одного разу п'яний батько схопив мене і з усієї сили вдарив головою в стіну. З того часу в мене з'явилася велика косоокість. У дитинстві я був дуже наляканий, всього боявся.

Мене так сильно били, що я часто непритомнів. Але найгірше — у мене з'явилася ненависть до батька. Вона була настільки великою, що я мріяв: виросту і помщуся йому, зроблю йому ще гірше, ніж він нам. У той час ми переїхали в Красноярський край. Там я став займатися спортом, а особливо кікбоксігом. Вже у восьмому класі досягнув досить великих успіхів. Там у мене з'явилися но-

відру-
зі, я ча-
сто брав
участь в
бійках, різ-
них «потасов-
ках», ми з дру-
зями крали ма-
шини, пили спир-
тне, курили. Декіль-
ка разів мене ранили ножом,
але я завжди відчував, що
хтось мене оберігає. Я не знав,
що Бог бере активну участь в
моєму житті. Одного разу я і
мій друг їхали з великою
швидкістю на мотоциклі, на-
зустріч нам їхав інший мото-
цикліст. Зненацька друг чо-
мусь повернув свій мотоцикл
на нього. Я відчув, що якась
сила підняла мене із сидіння
і поставила на дорозі, а мій
друг і водій зустрічного мото-
цикла розбилися. Тоді я зро-
зумів, що Хтось тримає мене
Своєю рукою.

Вже в четвертому класі за
погану поведінку мене поста-

вили на облік в міліцію. Зго-
дом я з друзями став відвіду-
вати «блат-хати», почав гра-
ти в карти на великі гроші,
тобто займався всякою нечи-
стотою. Але Бог уже мене
шукав. Одного разу місіонери
подарували мені Євангелію і
запросили в церкву. Я став
читати Новий Заповіт, але
якраз натрапив на родовід:
той родив того, той того. Я
нічого не зрозумів з цього і
відклав Євангелію. Незабаром
мене запросили на богослужін-
ня, і я погодився прийти.

Пам'ятаю той день: я прий-
шов в джинсах, в майці, з
гумкою в роті, байдуже слу-
хав, нічого не розуміючи. Та
мене зворушила доброта хри-
стіян. Вони підійшли до мене
і сказали, що Бог мене лю-
бить, що вони мене люблять.
Я був зворушений їхньою
щирістю і подумав: можливо,
тут мене по-справжньому зро-
зуміють, можливо, тут я буду
своїм. З того часу я став регу-
лярно відвідувати богослужін-
ня. Але я хотів вести под-
війне життя: хотів відвідувати
і «блат-хати», і богослужін-
ня, хотів грати в карти і мо-
литися Богу. Та в мого Не-
бесного Батька були інші

плани. Одного разу, рубаючи дрова, я почув позаду себе голос, який промовляв: «Ти повинен покаятися, тому що більше можливості не буде». Тоді ще я не знав, що Бог живий, що Він може говорити до людей, тому я злякано оглянувся навколо себе. Але нікого не було, то я знову став рубати. Та коли голос почувся знову, в моєму серці щось відбулося. Я згадав скільки разів міг потонути, мене могли вбити, міг розбитися на мотоциклі, але у всіх цих випадках мене хтось беріг, я залишався живим.

Тоді я твердо вирішив піти в зібрання на шосту годину вечора. Саме тоді звучала проповідь на слова з Об'явлення: «Ось стою біля дверей і стукаю, і хто відкриє, Я увійду, і буду вечеряти з ним і він зі Мною». Я ніколи ні перед ким не плакав, а тепер ридав, як дитина. Коли прозвучав заклик до покаєння, в моєму серці йшла велика боротьба. Один голос казав мені: «Та ще встигнеш, почекай», а інший запевняв: «Ти мені потрібний». Та попри всі вагання я вийшов на покаєння, і з того часу Бог поселився в моєму серці.

Вся моя сім'я була невіруючою. Батьки казали, що краще б я кутив, пив і ходив в православну церкву, бо не туди пішов. Але я ставав в кімнаті на коліна і просив Господа, щоб хоча моя сестра покалася. Минув тиждень, і в неділю моя сестра святково одягнулася, підфарбувалася. Я спитав: «Наташа, ти куди зібралася?» Вона відповіла: «Піду подивлюся, чим ви там займаєтеся». У кінці служіння Дух Святий торкнувся її серця і вона покалася. А я знову ставав на коліна і просив Господа за брата. У неділю брат став кудись збиратися. На моє запитання він сказав, що піде подивиться, що я роблю на богослужінні. У той день він теж прийняв Ісуса в своє серце. Ми вже ра-

зом молилися про хрещення Духом Святим, і одного дня ми отримали відповідь: Бог нас трьох хрестив Святим Духом. З того часу ми, діти, молилися за наших батьків. А одного разу, дивлюсь, мама з батьком одягаються і йдуть в молитовний дім. Тоді ж вони прийняли Господа в своє серце. Пам'ятаю: того дня ми прийшли додому, батько сів на крісло, глянув на мене і

зробив ковток. Раптом я відчув, як мене всередині щось нестерпно обпекло. Поглянув на пляшку, там було написано — отрута. Я взмолився до Бога: «Господи, я ж так мало для Тебе потрудився, я ж нічого ще не зробив для слави імені Твого». І в ту хвилину я відчув, що по мені щось зверху до низу пройшло, я був повністю зцілений. Я навіть до лікарів не звертався.

промовив: «Сину, що будемо робити?» До цього часу він ніколи не називав мене сином, ми лише «тикали» один одному, і тому мені було незвично, але я почав називати його батьком. Бог зцілив наші почуття, у нас з'явилася любов, взаєморозуміння, терпіння.

У той час я одружився і ми разом з Альоною славили Бога. Через деякий час мене забрали в армію. Там я намагався всім свідкувати про Ісуса Христа. Дехто з радістю приймав Благу вістку в своє серце, а дехто продовжував грішити далі. Поступово в нас утворилася група віруючих з семи чоловік і ми разом прославляли Бога. Одного разу мені наказали охороняти склади. Я не знаю, з чим вони були, але мені сказали: «Ти не береш в руки зброю, то хоч охороняй склади. А коли захочеш пити, в такому то місці візьмеш». Була велика спека, я пішов, взяв якусь пляшку і

Коли я приїхав додому, став керівником молоді, а в 1996 році мене благословили на дияконське служіння. Я завжди прагнув бути з Господом, розповідати про Його милість іншим, хотів бути місіонером. Пам'ятаю, коли я покався, то молився: «Господи, я хочу бути місіонером в Росії, Туві, Україні, Німеччині і Канаді». Я не розумію, чому молився саме так, але, знаєте, я уже проповідував і Росії, і в Туві, і в Україні, і в Німеччині. Єдине, що я ще не був в Канаді.

Сьогодні я хочу сказати, що Бог стукає в кожне серце, Він хоче зробити, друже, в твоєму житті більше, ніж в моєму. Тоді ти побачиш, що Він не міф, а реальність. Впусти Його в своє серце саме сьогодні, бо завтра може бути пізно.

Костянтин БРАУН,
Луганська обл.

тyдpіcтb тyдpиx

Навряд чи знайдеться у світі людина, яка б не хотіла бути мудрішою, але це чудове бажання ніхто зі смертних самотужки здійснити не може, як не можемо ми, скажімо, додати собі зросту бодай кілька сантиметрів.

Знаючи це, людина, що почала вивчати Біблію, одного чудового дня з подивом робить відкриття, що отримати більшу мудрість не лише можливо, але й не надто складно. «Коли ж кому з вас не вистачає мудрості, то нехай просить у Бога, який дає всім щедро — і без докорів, і її буде йому дано...» (Як.1:5) Отож, брати та сестри починають просити...

Слово Боже говорить про три типи мудрості.

1. Загальна або універсальна мудрість, що проявляється в житті особи постійно, незалежно від часу й обставин. Приміром, якщо людина від природи кмітлива, то всі її вчинки та дії віддзеркалюють цю її властивість. Цар Соломон просив у Бога здібностей для хорошого виконання своїх керівних обов'язків — Бог дав йому значно більше, так що обдарованість сина Давидового відбивалася на всьому, куди лишень падав погляд його очей.

2. Мудрість на певний вид діяльності, фахова мудрість. Коли Мойсей розпочав будівництво скинії, Господь рясно наділив талантами майстрів на виконання художніх робіт

з оздоблення храму (див. 2 М. 36:1,2). Благочестивій жінці Бог дарує хист для облаштування свого дому (див. Прип.14:1). Посилаючи до людей своїх учнів, Ісус наділив їх мудрістю для проповіді Євангелії (див. Мт.10:16).

3. Мудрість для прийняття окремого рішення, оцінки складних обставин, для отримання перемоги в зіткненні з силами зла. Бог наповнив Степана мудрістю під час дискусії з фарисеями та юдейськими старійшинами (див. Дії 6:10). Посилаючи учнів на проповідь, Ісус наказував їм: «І будуть водити вас до правителів і царів... Коли ж будуть видавати вас, не журіться, як і що вам казати, бо в той час буде дано вам, що казати» (Мт.10:18,19). Учитель дав їм те, що потім отримало назву «слово мудрості» (1Кор.12:8).

Цілком зрозуміло, що мудрим не станеш, не маючи хороших розумових здібностей, проте далеко не кожную людину називають мудрою. Багато є розумних хлопчиків та дівчаток, але всім ясно, що про їхню мудрість говорити зарано. Натомість, старій людині означення «мудрий» вельми бажане й доречне.

Отже, мудрість — це розум та життєвий досвід. Очевидно також, що мудру людину відрізняють якісь певні риси характеру: статечність, врівноваженість, терплячість. Якщо говорити про віру-

ючого, то треба додати ще й моральну чистоту, миролюбність, лагідність, слухняність, прагнення творити діла милосердя та добрі справи (див. Як.3:17).

Чи може Бог дати нам все це водночас? Звичайно, для Нього немає нічого неможливого, але, як бачимо, мудрість Божа включає чимало складових, які досягаються тривалою працею над своєю внутрішньою людиною. Що ж тоді мав на увазі Яків, коли так легко відкривав перед нами двері одного з найцінніших Божих дарів?

Розглянемо два, на перший погляд, суперечливі місця Писання.

1. У Книзі Вихід, 31:6, читаємо: «В серце кожного мудросердого Я дав мудрість...» Іншими словами, перед тим, як отримати велику

Віктор КОТОВСЬКИЙ

мудрість Божу, ми повинні мати деякий її попередній запас, тобто бути певною мірою інтелектуально й душевно підготовленими. Найкраще підтвердження цьому знаходимо у Першій книзі царів, 3. Цар Соломон отримав свій найважливіший дар, маючи гарну спадковість від свого батька Давида, проявив неабиякі керівні здібності ще до зустрічі з Богом. Як написав: «Хто має, тому дасться і примножиться...» (Мт.13:12).

2. У Першому посланні до коринтян, 1:26, апостол Павло висловлює зовсім протилежну думку: «Подивіться, брати, хто ви покликані: небагато серед вас мудрих за тілом... але Бог вибрав немудре світу, щоб засоромити мудрих...»

Як узгодити ці два місця Писання?

Відповідь знаходимо у Книзі Повторення Закону, 4:6. «Пильнуйте ж і виконуйте їх (заповіді — *авт.*), бо це стане немовби ваша мудрість і ваш розум». Отже, до мудрості Божої людина долучається мимохіть, щойно вона покалася і залишила гріховний спосіб життя. Це ще не її власна мудрість, свою діяльність людина спрямовує між береги законів Божих. Подібно до цього мурашки, йдучи за інстинктами, що вклав у них Творець, ведуть свої справи так злагоджено й розумно, що можуть бути прикладом навіть для деякого з людей. «Йди, лінивий, до мурашки, приглянься до її праці й навчися розуму(мудрості)» (Пр.6:6).

Власна мудрість від Бога починає з'являтися у вірую-

чого тоді, коли він уже набув певного досвіду у виконанні заповідей Христових: «Збери Мені той народ, і вони слухатимуть Слів Моїх, із яких навчатися боятися Мене по всі дні...» (5М.4:10). Псалмостівець Давид, який пройшов тернистий шлях від пастушка до володаря держави, підтвердив це своїм життям: «Початок премудрості — страх перед Господом» (Пс.110:10).

Розуміння страху Божого як боязні покарання є надто звужене. Людина не так боїться суворого Бога, як не хоче повернутися до гріховного минулого, а разом із тим до старих проблем та бід, вона боїться втратити мир у своєму серці, прихильність Христову, не хоче загубити надію на здійснення чудових Божих обітниць, що вже відкрили своє багатство і стали бажані. Людині незручно засмучувати Господа, Який став для неї близький і рідний.

Отож, прилучення до правди Божої, певний досвід виконання заповідей і є тим запасом — ще не власної, але вже мудрості, що її потім примножує Господь. Соломон з народження належав до народу Божого, отримав гарне виховання в домі свого батька-пророка. Сам апостол Павло до свого чудесного навернення глибоко пізнав рабинську науку й мав багатий досвід книжника-фарисея. Дванадцять найталановитіших учнів Христових були в більшості люди «не книжні», прості рибалки. Більше трьох років тривала їхня духовна підготовка, і лише після Свого воскресіння Спаситель «відкрив їм розум для розуміння Писання» (Лк.24:45).

Повернімось тепер до згаданого вже послання Якова.

Щоб правильно його зрозуміти, наведемо кілька віршів, що передують обітницям про мудрість. «Уважайте за велику радість, мої брати, коли ви переживаєте різні випробування, знаючи, що випробування віри вашої розвиває терпіння. А терпіння нехай має досконалу дію, щоб ви досконали та бездоганні були і не мали ні в чому недостатчі. Коли ж кому з вас не вистачає мудрості, то нехай просить у Бога...» (Як.1:2-5). Бачимо, що мудрість тут — не самоціль, вона потрібна віруючому, щоб рухатись до досконалості. Яків дає лише кілька найголовніших позначок на цьому шляху, решта ж, а вона досить велика й складна, відкривається через мудрість. Тобто мудрість тут виступає як потужний засіб досягнення духовних вершин.

Є одна особливість, що відрізняє мудрість плотську від мудрості Божої. Мудрість тілесна може бути окремою великою метою, як, скажімо, влада, багатство, слава. Мудрість мирської людини є предметом великої гордості. Мудрість же Божя окремою метою бути не може. Вона є лише інструментом, засобом для успішного звершення труда. Вона залежить від міри освячення християнина і може давати ефект лише в сукупності з іншими важливими рисами характеру: «А мудрість, що зверху, по-перше, чиста, потім мирна, лагідна, повна милосердя...» (Як.3:17). Всі перелічені чесноти мають одну загальну назву — смирення.

Ісус, посылаючи учнів на проповідь Царства Божого, сказав їм ще й таке: «Ось я посылаю вас як овець між вовки. Будьте ж мудрі як змії і невинні як голуби» (Мт. 10:16). Вівця, ягня, голуб часто подаються в Писанні як приклад врівноваженості, покірливості, незлостивості. Так, для успіху в праці учні мусили мати чотири важливі

Віктор КОТОВСЬКИЙ,
регіональний пастор
церкви «Християнська надія»,
Київська область

якості: силу і владу, мудрість і смирення.

Мудрість і смирення настільки тісно пов'язані, що у Письмі вони часто об'єднані в одне слово, одне поняття, одну рису характеру — смиренномудрість. «А ви всі, зодягнувшись у смиренномудрість, будьте покірні один одному» (Пс.5:5).

Не смирення впливає з мудрості, а навпаки: «З сумирними — мудрість» (Пр. 11:2). Господь не дасть Своєї мудрості людині гордій, неосвяченій, тій, яка буде тишити нею своє марнославство, буде підійматися у власних очах і зверхньо дивитися на інших, і тим самим завдасть непоправної шкоди своїй душі. Вічний негативний приклад — доля світлоносного Люципера. «Високо неслоь твоє серце (загордилось — авт.) з-за краси твоєї. Через твою вроду ти втратив твою мудрість. І Я на землю тебе кинув...» (Єзек.28:17).

Отже, бачимо, що мудрість Божу ми отримуємо в процесі духовного зростання, вона міцніє й утверджується так само, як віра, любов, сила. В цьому процесі досягаємо різні її форми: від найпростіших, що ґрунтуються на страхові Божому, допомагають розібратися в основах Христового вчення і навчитися виконувати заповіді Його, до найскладніших, що їх апостол Павло визначає як «премудрість Божу таємну, заховану, яку Бог призначив перед віками нам на славу» (1Кор.2:7). Ця вища премудрість доступна лише для тих, хто досяг вершин духовної досконалості (див. 1Кор.2:6), лише через цю вищу премудрість ми можемо отримати те, «чого око не бачило і вухо не чуло, і що на серце не приходило» (1Кор.2:9).

В міру зростання мудрості

все більше розширюється і коло її завдань. Природний розум та поміркованість дозволили Соломону правильно сформулювати свою велику потребу перед Богом, коли молодий цар вступив на престол: «Дай же рабові Своему серце розумне, щоб судити народ Твій, щоб розрізняти добре від злого...» (1Цар.3:9)

В основі людських стосунків у гріховному світі лежить вигода, християнство ж орієнтується виключно на добро. Тому так важливо, приймаючи будь-які рішення, беручись за будь-які справи, вміти передбачити їхні наслідки, бачити й правильно оцінювати мотиви вчинків різних людей. Невдало вибрана точка відліку при найбільшій мудрості плоті може призвести до великої біди, завдати комусь непоправної шкоди.

Досить непростими для розуміння є і самі поняття зла та добра. Якщо підходити до цієї проблеми з мірками мирського розсуду, то виявиться, що вона не піддається вирішенню. Все залежить від того, хто і з яких позицій дивиться: добро виглядає як зло, а зло виступає як добро. Власне, нічого дивного, адже на дереві в раю плід, що його скуштували перші люди, був одного сорту і не ділився на дві половинки.

Саме тому в нашому суспільстві немає абсолютно справедливих людей і, як наслідок, не існує абсолютно правильних рішень. Якби таке становище було і в Царстві Божому, нам би довелося нелегко. Але, Слава Богу, Господь дає своїм вірним чітке й зрозуміле кожному поняття: все, що походить не від Бога, є зло. Або словами апостола Павла: «А що не від віри, те гріх!» (Рим.14:23).

Пізнання волі Божої — друге важливе завдання муд-

рості. «Тож пильнуйте, як вам треба поводитись — не як немудрі, а як мудрі, використовуючи час, бо дні лукаві. Тому не будьте нерозумні, але пізнавайте, що є воля Господня» (Еф.5:15-17). Щоб нам завжди міцно стояти на позиціях добра, треба безпомилково знати волю Божу на всі випадки життя. Дивовижна річ! Мудрість Божу допомагає нам пізнавати Його волю, а знання волі Господньої наповнює нас ще більшою мудрістю.

Абсолютне добро є, воно у Христі Ісусі. Чим ближче ми входимо у Його присутність, тим далі ми від зла. На верхніх щаблях досконалості різниці між волею нашою і волею Божою не існує, межа між мудрістю нашою й мудрістю Божою відсутня, бо «ми маємо розум Христа» (1Кор. 2:16). Коли ми вслід за Павлом спроможні будемо сказати: «І вже не я живу, а Христос живе в мені» (Гал.2:20), то зможемо сказати і вслід за Ісусом Христом, як водимі Духом Сини Божі: «Син нічого робити не може Сам від Себе, тільки те, що Він бачить, що робить Отець; бо що робить Він те, так само й Син робить» (Ів.5:19).

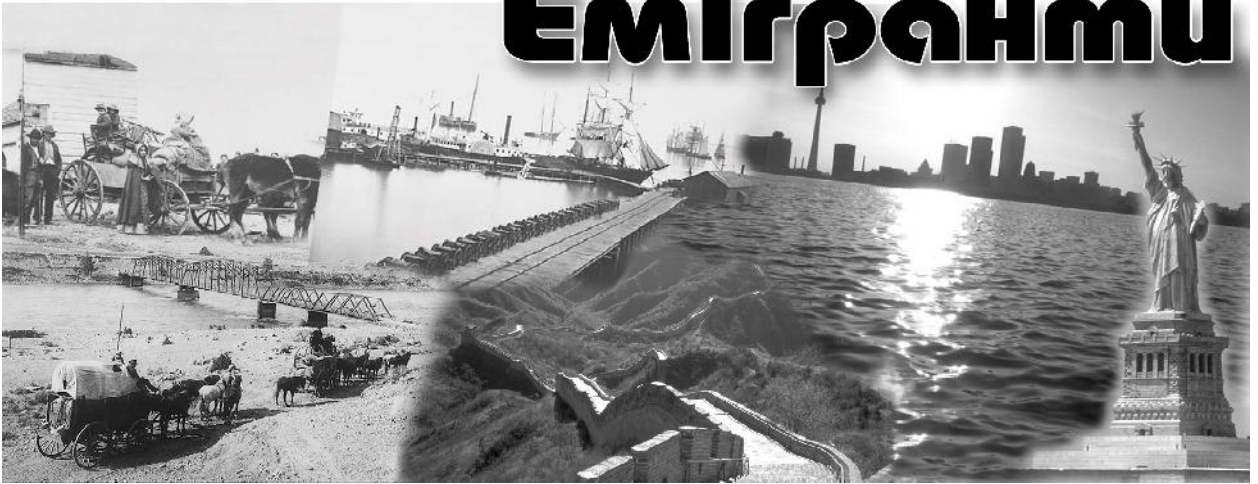
Третє важливе завдання мудрості — допомагати нам у розбудові Храму. Храму — Церкви, храму нашого тіла (див. 1 Кор. 3:10). У цій складній праці мудрість виявляється в баченні, пастирському таланті, вмінні спрямувати волю на здобуття перемог у духовній боротьбі.

Ознакою того, що ми досягли високих щаблів мудрості Божої, буде сила Божу, що супроводжуватиме наше слово і наше діло. «І слово мое і проповідь моя були не в переконливих словах людської мудрості, а в явленні Духа і сили» (1Кор.2:4).

Мудрість безкінечна: чим більше вправляєшся у ній — тим вона стає потрібнішою. Лев ТОЛСТОЙ

Емігранти

«Вірою Авраам, покликаний на місце, яке мав прийняти в спадщину, послухався та й пішов, не відаючи, куди йде. Вірою він перебував на Землі Обіцяній, як на чужій, і проживав у наметах з Ісаком та Яковом, співспадкоємцями тієї ж обітниці...» (Евр.11:8).

Час минав, та Америка все мовчала, чи прийме вона нас колись, чи ні. Мовчали і в Канаді. А ми планували їхати тільки до цих країн. Та ось приїхала делегація з Південної Америки, з Парагваю, запропонувала нам поселитися в їхній країні. Пообіцяли, що ми отримаємо землі, станемо в майбутньому фермерами. Вони мали потребу в спеціалістах і працівниках, які б розумілися на сільськогосподарському виробництві. Наш батько сказав, що він був фермером, займався селянською роботою в Україні і знає свою справу. А ми, його сини, погодилися в усьому йому допомагати. Коли прибув великий корабель від організації IRO, ми залишили Філіппіни.

Нас усіх посадили на цей великий колишній військовий корабель для перевезення військових і повезли в Південну Америку. Я навіть пам'ятаю, як він називався: «Військовий жакет». Зібрали близько 1200 душ добровольців. Нас завірили, що після Австралії, де будуть виходити ті емігранти, які обрали цю землю для проживання, на кораблі залишаться всього-на-всього 200 чоловік, і умови плавання будуть кращими.

Оскільки корабель не міг наблизитися до нашого маленького острівка, то нас у супроводі музики відправили до нього на невеликих плотах, чимось подібних на човни. Ми ввійшли на корабель і, не сумніваючись, поплили в Австралію. Пам'ятаю, що подорож до цієї землі тривала близько десяти днів. Наш корабель зайшов у порт міста Сіднея. І хоча ми там зупинилися, але нам не дозволяли зійти на землю. Нас це дещо здивувало, але ми сприйняли все не дуже боляче, адже звикли до всього. Зате дозволили пастору п'ятидесятницької

церкви Сіднея Жаку (прізвища його не пам'ятаю), а також деяким членам їхньої церкви зайти до нас на корабель. Пам'ятаю їхні розповіді, бесіди. Наші брати і сестри розповідали їм про свою подорож, а брат Жак в свою чергу розповідав, як вони колись з Європи переселились до Австралії. Я пам'ятаю, що запитували австралійці, як нас на кораблі харчують, чи добре ставляться до нас. Ми сміялися, кажучи, що все дуже добре, тільки їжа дещо солодша, ніж ми звикли їсти її в себе. «Напевно, що і сало вони солодять», — жартували ми. Прощалися ми з ними після кожної зустрічі, тому що не знали, чи ще побачимось. Одного разу вони привезли нам досити смачних свіжосолених огірків, солоних помідорів, тому що старші брати скаржилися, що саме цього не вистачає їм для «повного комфорту». Але найголовніше те, що ми разом молилися Господу — люди з різних країн і континентів.

Настав нам час залишати Австралію, порт Сідней. Я пам'ятаю, що на кораблі була карта світу. А на ній — невеличкий магнітний кораблик. Ним позначався весь пройдений шлях і ті місця, до яких нам ще належало дійти.

Наступний етап нашого мореплавання — острів Тасманія. Після нього взяли курс на острів Цейлон (Шрі-Ланка). Там ми зупинилися. Ми вже одного разу перетинали екватор, а це вже робили вдруге. В портовому місті нам дозволяли виходити з корабля, ходити по землі. Ми ходили по місту, оглядали його. А через три дні наш корабель, завантажившись пальним, продуктами, відбув з порту. На кораблі була робоча дисципліна, кожний знав свою чергу, де бути і о котрій годині. Старші брати, починаючи від 20 років і більше, працювали по черзі: хто на кухні, хто на палубі,

Наш корабель зайшов у порт міста Сіднея. Пастору п'ятидесятиницької церкви Сіднея Жаку, а також деяким членам їхньої церкви дозволили піднятися до нас на корабель. Наші брати і сестри розповідали їм про свою подорож, а брат Жак в свою чергу розповідав, як вони колись, з Європи переселились до Австралії...

хтось в інших місцях. Ми ж були біженці і не платили за дорогу, нас везли безкоштовно, нас годували. Працювали із задоволенням, хоча було нелегко це робити на кораблі.

Далі ми вже пливли через Персидську затоку — у напрямку біблійного Червоного моря. А далі ми проходили через Суецький канал. Мій батько відкрив Біблію і читав з Книги Вихід про те, як Господь виводив свій народ із рабства єгипетського, і де вони проходили по дну моря. Хтось, напевно, батьку сказав, що приблизно перед самим Суецьким каналом місце переходу народу ізраїльського через Червоне море. Було дуже цікаво бачити ці місця, аж серце тріпотіло. Я пам'ятаю, як наш корабель супроводжували акули, і їх було досить добре видно. А на одній акулі навіть було прив'язано щось подібне на шнурок. Ми здогадувалися, що вони звикли до кораблів, тому що годувалися з того, що люди викидали їм.

А найбільш вражаючим було те, що ми з корабля могли бачити єгипетські піраміди. Це було дуже цікаво. Наш корабель повільно плив, адже Суецький канал досить-таки вузький був для нього. Один тільки корабель ним міг йти. Час від часу перепливали штучні озера, де кораблі могли розминутися. Допливши до єгипетського міста Порт-Саїд, зупинилися. Це було подвійно радісно, тому що від Шрі-Ланки ніде не робили зупинки. Там ми були всього дві доби — і наш корабель взяв курс в Середземне море.

І це було надзвичайно цікаве плавання. Спочатку, звичайно, було все добре, і ми на

карті, як і раніше, могли бачити, де перебував наш корабель. Також ми могли бачити деякі острови, які згадуються в Євангелії. Це ті місця, в яких колись був апостол Павло. Але коли ми вже знали, що нам залишилося днів п'ять-шість до Італії, міста Неаполя (воно також згадується в Діях апостолів), для нас стало випробовування, якого ми ще не бачили за весь час і всю дорогу нашої подорожі. Коли ми пливли, і нічого не сповіщало небезпеки, раптово настала страшна буря, вітер все сильніше гонив хвилі, які ось-ось могли достати палуби. Я добре пам'ятаю, що ці хвилі не тільки билися в борт корабля, а й через корабель перелітали. Але від того, що корабель сильно розхитувало, мені не ставало погано. Хоча під час тихого і спокійного плавання мені завжди було неприємно. Коли ніс корабля заходив у першу хвилю, то наступна піднімала його на собі вгору, як найшвидший, найсильніший ліфт. Аж дихання перехоплювало, просто не можливо було стояти на ногах від такого різкого піднімання і опускання. Коли корабель був на середині хвилі, то починав тріщати. Здавалося, ось-ось він розламається на дві частини. Коли ж він переходив хвилю і знову опускався донизу, то в цей час ми бачили, що гвинт, який рухає кораблем, працює в холосту. Тоді весь корабель починало трясти. Важко повірити, що могло ще щось залишитись після цього шторму. Нам дехто з команди пізніше говорив, що це місце називається кладовищем кораблів. Було дуже темно, ні сонця, ні дня не було видно. Це щось подібно

на плавання апостола Павла. Тільки наш корабель був набагато більший, до того ж, залізний. Що я хочу сказати цією розповіддю? Те, що я, молода людина, підліток, тоді зауважив різницю між віруючими і невіруючими. Невіруючі були у відчаї: як вдарить хвиля, корабель затремтить, вони починають хреститися, панікувати. І спостерігав я за віруючими, які в цей час зібралися в куточку приміщення їдальні, сиділи, молились, співали псалми. Зовсім інший вираз вони мали на обличчях. Я був поряд з однією сім'єю, про яку ми вже згадували, — брата Кирила Ільїна, дружину якого звали Віра. Коли я зайшов до них в каюту, то здивувався, що сестра Віра і її діти були на підлозі цієї каюти. І коли корабель нахилився в один бік, то всі вони сповзали в один бік. Вони не могли втримати рівноваги. Це було настільки страшно, що я вирішив знайти Кирила, щоб він негайно прийшов на допомогу своїй сім'ї.

Слава Богу, буря минула. Я піднявся на палубу. Всі були спокійні, мовчали, бо були втомленими. І бачив я декілька рибин, які заплуталися між ящиками, канатами. Нарешті ми прибули в місто Неаполь, де залишили цей військовий корабель назавжди і більше його ніколи не бачили. Нас привезли в дуже великий табір для біженців і нам сказали, що тут вже розташувалося близько 40 тисяч таких людей, як і ми, і що нам тут доведеться перебувати два місяці. Дізнавшись, що ми віруючі, нам повідомили, що десь недалеко, в цьому ж таборі, є зібрання. Всі, хто бажав, не гаючи пішли туди. Пам'ятаю, як ми за мелодією пісень дізнавалися, який псалом співається. А що говорили, я не знаю. Мені навіть не могли відповісти, якою мовою там проповідується. Тож ніхто не зрозумів, про що говориться на зібранні. Хто це були, звідки ці біженці, з якої європейської країни, ми так і не дізналися. Знає про це тільки Господь.

Ми там прожили два місяці. Потім нас посадили на поїзд і повезли майже через усю Італію. Наступним пунктом зупинки було місто Генуя. Нас поселили в готель на одну ніч. Наступного дня відвезли усіх до порту, де вже очікував французький корабель. Цього разу — пасажирський. Можливо, він вже використовувався для біженців. Тому що, і це було одразу помітно, він був пристосований для транспортування людей нашого класу. Тобто всі жінки з маленькими дітьми були в каютах, а для всіх чоловіків, і для мене в тому числі — 15-літнього юнака — були пристосовані чотирирусні нари, там, де, як правило, перевозили вантаж. Ми розуміли, що так буде тимчасово. Не важливо, як ми спали і те, що ми сім'ями їхали другим і третім класом.

Важливо те, що ми їхали далі. На цьому кораблі їхали й інші люди, для яких були тільки перші класи. З міста Генуї цей корабель вийшов у напрямку берегів Франції, і буквально через добу ми були вже в портовому місті Марсель. Швидше, що так робили й інші кораблі, це була їхня технологічна зупинка по дорозі. Далі ми взяли курс на Західну Африку, країну Сенегал. Нас приймало місто-порт Дакар, сьогодні нам дуже знайоме по авторалі «Париж-Дакар-Париж». Там ми знову зупинилися на декілька днів, щоб запастися паливом, продуктами. Наступна зупинка, як нам повідомили, буде в Бразилії. Ми попливли в напрямку міста Ріо-де-Жанейро. Це велике, гарне портове місто. Там ми вийшли з корабля і знову поїхали поїздом — аж до міста Сан-Пауло, поблизу якого два місяці були в таборі для біженців. А потім на невеликих двомоторних літаках, по 50 чоловік в кожному, нас перемістили з Бразилії в Парагвай.

Перед нами відкривалася вся панорама височезних південноамериканських гір Анд. Переліт був незабутній ще й тому, що, як мені здавалося, наш літак мало не торкнувся скелі. Він ледь-ледь зміг перелетіти ці гори. Я думаю, що всі знають, що між Парагваем, Аргентиною і Болівією є відомі водоспади, які називаються Іругасу. А нашому льотчику дуже забажалося (звичайно, він знав, що ми не туристи) зробити нам приємність, щоб ми побачили ці водоспади. Він так сильно нахилив літак на один бік, щоб облетіти навколо водоспаду, що всі пасажири панічно кричали на весь салон. «Господи, спаси нас!» — кричали жінки. Він думав, що для нас це буде подарунок, а вийшла трохи не трагедія: люди думали, що ми вже падаємо.

І все ж ми добре летіли, як через гори, так і навколо водоспаду, і дісталися місця приземлення. Парагвай нас прийняв приязно. Тільки ми не побачили ніякого аеропорту. А наш літак приземлився на пасовищі, де паслися корови, які розбігалися в різні боки. Цікаво й не очікувано було й те, що представники пара-

гвайців, в основному військові, перевіряли наше майно, наші чемодани. Звичайно, що так прийнято робити з людьми, які прибувають з інших країн. Але чому це робили з нами, ми не знали, ми ж були біженцями. А не менш дивним було те, що ці солдати приїхали на конях і були босі, без взуття на ногах. Нам це здавалося дуже дивним. А ще це нам показало, наскільки бідна країна Парагвай. Слава Богу, що вони нічого не забрали в нас. А найголовніше, про що я хочу наголосити, що, крім цих людей, нас ще зустрічали віруючі п'ятидесятницького напрямку — наші дорогі брати і сестри в Господі. Ми подвійно раділи, дізнавшись, що серед них були і українці, і ті, хто приїхав з Волині на років 10 раніше за нас.

Вони пережили там багато труднощів. Жили в напівдиких місцевостях. Одне тільки їх влаштовувало, що уряд цієї країни пропонував безкоштовну землю. Але ніхто не сказав їм про деталі, особливості побуту, проживання в цій країні. І ніхто до того не приїжджав на розвідку, а вони просто повірили на слова і зірвалися з місць шукати кращої долі. І вийшло так, що їм пропонували дрімучі тропічні чагарники, лісджунглі. І доводилося рубати дуже товсті дерева, щоб розчистити для проживання і заняття господарством нові території. Доводилося вступати в бій з різними звірами, зміями, удавами. Чоловіки робили спеціальні ножі, якими прорізали чагарники, робили стежки, щоб можна було йти все далі й далі. І так вони добивалися до тих земель, які їм дали в їхню теперішню й майбутню власність.

Щоб мати м'ясо, вони купували у місцевого населення поросят, робили для них загорожі. Розповідали, що були випадки, що з лісу приходили хижі звірі і витягували тих поросят. Вся праця виявлялася даремною. Життя було важке. Доріг не було взагалі.

Але коли ми прибули туди, то дороги вже

були. Крім того, прилетіли ми в центральну частину країни, в так звану колонію Фрам, то ж надіялися мати кращі умови. І коли ми прибули сюди, то дізналися, що тут вже є три церкви. Це великий прогрес. І були тут наші брати проповідники. Зокрема, брат Песецький, Хованський, який потім виїхав до Аргентини, брат Лобоцький, син якого тепер працює пастором в церкві штату Нью-Джерсі. Ці брати були дуже дорогими для нас, особливо для церков, які розміщувалися на так званих «П'ятій дорозі», «Шостій дорозі» і на «Сьомій дорозі». Віддаль між ними була невеликою: близько двох кілометрів. На території цієї колонії поселились всі наші брати і сестри, яких доставили сюди літаками. Нас розмістили в приміщення, які швидше нагадували бараки. Одне тішило, що вони не були старими будовами — їх нашвидкоруч звели перед нашим приїздом сюди. І ми там жили до того часу, поки хтось не назбирав коштів, щоб купити для себе якийсь старий будинок, або ж побудувати щось власними силами. Тобто хто як міг, так і виживав.

Проведений тут час для мене був по-особливому пам'ятний: саме тут я прийняв Ісуса Христа як особистого Спасителя. Тут і прийняв водне хрещення, яке звершував брат Онисим Коваль — пастор церкви на «П'ятій дорозі». Членами цієї церкви я був разом з батьками.

Моїм батькам, а також іншим віруючим, ще коли вони проживали в місті Шанхаї, представники російської колонії порадили записатися в американському посольстві в чергу на еміграцію до Сполучених Штатів. Це називалося «отримати право черги на еміграційну квоту». І наші брати і сестри так і зробили. Коли ми жили на Філіппінах, то про це ми й забули, тому що ніхто нам нічого не обіцяв. Можливо, саме тому мої батьки поїхали в

Південну Америку. Це не означає, що я дуже жалію, що ми там потратили багато часу, зовсім ні: ми навчилися розмовляти іспанською мовою, набули дуже багато знайомих і справжніх друзів. А оскільки ми мали «американську квоту», то нарешті, через п'ять років, до нас дійшла черга, і нам письмово про це повідомили. Для нас було дивно, що в цих напівдиких джунглях, маловідомій колонії Фрам, де люди були постійно в русі, проїжджали або проходили, нас знайшов рекомендований лист американського посла зі столиці Асунсьон! Це говорить про те, що все-таки про нас не забули, знали, де ми перебуваємо. Ми отримали цей лист і з допомогою російсько-англійського словника зрозуміли, що черга дійшла до нас, і якщо знайдемо спонсора в Сполучених Штатах, то матимемо можливість емігрувати до цієї країни.

Згадуючи Парагвай, я завжди згадую й свою юність, молоді роки, щирі ревність працювати для Господа, молитовні зібрання, коли Господь хрестив Духом Святим. Особливо часто це відбувалося в церкві на «Шостій дорозі». Там розпочиналося тоді справжнє пробудження серед емігрантів. І ми ходили на ці богослужіння пішки. До мене приходили друзі, говорили: «Брат Саша, йдемо на зібрання!» А я вже був готовий це зробити і знав, що вони за мною зайдуть і ми разом підемо: вони вже два кілометри пройшли, і ми разом ще вісім кілометрів продовжували наш шлях до місця зібрання церкви. По цих неасфальтованих, ґрунтових дорогах, особливо через ліс, чагарники, було йти не дуже приємно. Доводилося йти вночі, коли було дуже темно, коли лунали крики звірів, пташок. Їх не бачиш і не знаєш, що попереду нас чекає.

Один брат мені розповідав цікаву пригоду, що трапилася з ним. Він їхав лісом кінсьми, і невідомо з яких причин коні зупинилися. «Що ж там може бути?» — подумав він. Дивиться, а перед кінсьми лежить щось подібне на колоду, діаметром 10-15 см. Оразу думка прийшла: «Хтось їхав і загубив з воза деревину. Вона впала — і ніхто не хоче її прийняти з дороги». Коней зупиняти не треба було: вони й самі стояли як вкопані. І брат вирішив зійти з воза й прийняти цю перешкоду з дороги. Аж дивиться: невідомий йому «предмет» сам по собі посунувся в ліс — це був удав, який грівся на сонці.

Іншого разу я вже сам їхав кінсьми на зібрання — це було вночі. І мої коні також раптово зупинилися, не хотіли йти далі. А в лісі була така темрява, якої до того й після того в своєму житті не пам'ятаю. Я сидів на коні в сідлі, а кінських вух не бачив. Я все ще не розумів, чому мої коні не йдуть. Добре знав, що вони

додому навіть самі біжать, їх і підганяти не треба. А цього разу все було не так. Одне тишило, що я, хоч і приблизно, але знаю, де є. Я не став коней ні підганяти, а тим більше бити. І не хотів об'їжджати це місце — це зайняло б у мене декілька годин. А тим більше, не знав, що могло мене там чекати. Ці 10 хвилин німої тиші мені здалися дуже довгими. Але коні потім самі пішли. Мені залишилося тільки здогадуватися, що коні так себе повели тому, що,

напевно, на мосту сидів звір. Такі випадки були непоодинокими.

Проте спогади про ці краї в мене тільки приємні. Я там здобув одну з перших своїх професій — майструвати годинники. І коли я переїхав до столичного міста, то батько мені дозволив бути учнем в одній з майстерень. Нас поїхало до столиці двоє. Там ми познайомилися з американським місіонером від «Асамблеї Божої». Спочатку допомагали йому в його праці. Він, в свою чергу, допомагав нам. Ми його навчали іспанської мови, як правильно вимовляти слова. А він нас навчав основам англійської мови. Так ми й здружилися. Згодом цей місіонер став лідером молоді в новоутвореній церкві, яку він відкрив. Ми бачили його працю, його наполегливість, як він по селах їздив. Він і нас запрошував бути проповідниками, співати, заохочуючи, хто як може, послужити Господу. Я дуже вдячний Господу за цього благословенного місіонера, якого звали Ентоні Джордано — американця італійського походження. Господь використав цього брата, щоб поселити в моє серце бажання бути місіонером. Я мав велике бажання навчатися і дізнався, що тільки в Аргентині, в сусідній країні, є така дорога для мене місіонерська школа. А в Парагваї, на жаль, її не було. Я пішов у міністерство Парагваю, щоб мені дали дозвіл поїхати в Аргентину, але мені там сказали, що я не маю ніякого громадянства: китайського не мав, парагвайського ще не отримав. А мені така думка прийшла: «Слава Богу,

що я громадянин неба!» Правда, я з жалем сприйняв те, що не маю можливості навчатися в біблійній школі. Я зрозумів, що моя мрія здійсниться в США.

А тим часом п'ять років нашого перебування в Парагваї збігли дуже швидко. В кінці 1954 року, в день Різдва Христового, нас посадили на чотиримоторний літак. Першим рейсом ми дісталися до аргентинського міста Буенос-Айреса. Ми там були три дні. Але і цього було досить, щоб потрапити на зібрання до церкви нашого брата Зуб-Золотарьова. Потім ми продовжили свій переліт вже на більш сучасному літаку і долетіли до Нью-Йорка. По дорозі робили зупинки в Маямі (Флорида). А звідти — до Сан-Франциско. В Сан-Франциско я після шести років розлуки зустрівся зі своїм двоюрідним братом, якого батько усиновив і який не поїхав з нами в Парагвай. Він залишився на Філіппінах з основною групою емігрантів ще на один рік. І цього було досить, щоб трохи згодом їх всіх до себе запросили США. Вони на кораблі допливли прямо до Сан-Франциско. А ми мусили були зробити незабутню навколосвітню подорож. Там вже була церква, яка проводила богослужіння в орендованому приміщенні магазину. Всіх нас було в церкві, разом із дітьми, близько 120 чоловік. Разом з нами приїхало ще декілька сімей. Зрештою, всі ті, що були в Парагваї, поступово переселилися в США. І багато хто з

тих, які раніше за нас з Волині поселились в Парагваї, також потім почали переселятися до Штатів. Таким чином еміграція з Південної Америки поповнювала наші церкви.

Так наша церква зростала потрохи. Але й тут я не мав можливості піти в біблійну школу, тому що тільки один працював у сім'ї. Мені було тоді 19 років, майже 20, коли ми прибули в Америку. Я пішов на роботу, яку поєднував із вечірньою школою, вже на п'ятий день перебування в США працював, тому що мав професію — майстрував годинники. Мені хтось дав оголошення із газети, і я поїхав за вказаною адресою. Того ж дня мене взяли на роботу. Тому я й сьогодні для всієї молоді завжди наголошую, наскільки важливо

мати якусь професію, навички якогось ремесла. І для проповідників-місіонерів це не менш важливо, тому що доведеться жити там, де треба буде важко попрацювати.

**Олександр
ШЕВЧУК**

*Підготував до
друку Олександр
КУЗЬМИЧ*

СЛОВО, ЯКЕ ЗАПАЛЮЄ ДУХ
Вперше українською мовою

Новий Завіт з коментарями

- ✓ Короткі змістовні коментарі
- ✓ Розширені духовно-збудовуючі статті
- ✓ Кольорові карти
- ✓ Таблиці та діаграми
- ✓ Перехресні посилання
- ✓ Симфонія

+
подарунок - одна з
книг на Ваш вибір

Замовивши
два Нових
Завіти Ви
отримаєте
знижку
5%

**=
20 грн.**

В ціну входять послуги пересилки

Замовити книги можна за адресою:
м. Львів, 79008, а/с 890; тел. (0322) 76-95-97

Побиття та арешт членів місіонерської групи

В індійському штаті Андра Прадеш були побиті та заарештовані члени місіонерської групи, які приїхали в село для проведення евангелізаційної роботи. Згідно повідомлення організації «Християнська добродійна місія», місіонери проповідували та розповсюджували трактати, коли на них напала група чоловіків, які були делеговані керівником села і озброєні ножами та палками.

Побивши місіонерів, чоловіки зв'язали їх і кинули в тюрму, де вони знаходилися протягом тижня. Тоді з керівником села зустрівся директор місії, який вів розмову про звільнення місіонерів. Він повідомив, що спочатку сільський староста категорично відмовився його слухати, але, завдяки посиленню молитвам, керівника села торкнувся Божий Дух — і місіонери були звільнені.

Для віддалених сіл подібна опозиція — не рідкість. Весною тільки цією місією були направлені місіонери в більш як 350 сіл, де вони розповсюдили 100 тисяч трактатів і проповідували 67 тисячам людей, 457 з яких віддали своє життя на служіння Богові. Крім того, місія організувала 5 безкоштовних медичних наметів, які обслужили 6 тисяч пацієнтів.

Charisma News Service

СВІДЧЕННЯ

Я хочу розповісти про те неймовірне чудо, що здійснив Ісус Христос у моєму житті.

У 1984 році, після строкової служби в армії, я приїхав до Магадана. А звідти до Синьогір'я, що за 600 км від Магадана. У цьому селищі я почав працювати учнем бурильника. Не маючи поряд жодної рідної душі, я самотійно влаштував життя, в якому спорт посідав чільне місце. Кожен мій ранок розпочинався кількогодинною фіззарядкою, 3-4 рази на тиждень у мене були заняття в тренажерному залі — я жив спортом.

Зауважу, що мене часто запрошували на весілля, адже я трохи грав на гармошці і був непитущим. Отож, усі знали: там, де буде тамадою Сергій — буде повний порядок, оскільки він завжди тверезий. За все весілля я дозволяв собі лише фужер шампанського або чарку горілки.

Проте від такої непитущої людини, що захоплювалася спортом, я поступово скочувався до п'яниці. Почавши випивати у хорошій компанії, на святах, у ресторанах, я не помітив, як алкоголь оволодів мною.

І ось людина, якою я себе пам'ятаю, спилася до того, що почала вживати все, що містить спирт: одеколон, очищувач скла, денатурат, клей, засіб від лупи тощо. Від одностороннього вживання спиртного я перейшов до тижневих запоїв — вдень і вночі. Доки була можливість, я пив за свої гроші, а коли вони закінчувались, я просто йшов селищем, де мене усі знали, стукав у двері будь-коли — о 2 годині ночі і о 5 годині ран-

КАПКАН

ку, — і жалібно канючив дати що-небудь, інакше помру. І мені давали, адже пам'ятали мене іншою людиною.

Коли я втрачав останню можливість дістати спиртне, то пив з пляшок, на яких був намальований череп із скрещеними кістками. Мені доводилося пити йод і зеленку, при цьому навіть не розбавляючи водою. Вдумайтесь у це! Тільки милосердний Бог оберігав мої внутрішні органи від того, щоб вони не згоріли.

Я мав великі фінанси та можливості, але всі ці гроші взяті разом не могли мені допомогти звільнитися від алкогольної залежності. Я ненавидів спиртне так, як може ненавидіти одержима ним людина, я ненавидів спиртне в усіх його проявах: від пива до горілки, але раз по раз потрапляв у цей капкан запою.

Бувало так, що я не пив тиждів-два і думав: тепер можу випити ковток пива чи шампанського, я вже сильний, але через краплину спиртного я знову входив у запій, страшний у всіх його проявах.

Комерційна фірма, у якій я працював, шанувала мене за

прибуткову діяльність на той час і часто відправляла на лікування до Магадана, Москви та інших міст Росії. Були такі випадки, коли я протягом місяця проходив сеанси гіпнозу і кодування. Коли отримував довідку про те, що я вилікуваний і що мені не можна вживати ліків на спиртовій основі, оскільки це небезпечно для мого життя, — я йшов і знову починав пити.

Так, у мене були деякий час великі фінанси і можливості (коли я був комерційним директором величезної фірми у Магадані), але ніякі гроші не могли мене звільнити від алкогольного полону.

Я скотився до того, що почав жити в теплотрасах і каналізації. Звільнившись з роботи за власним бажанням, я залишився без копійки і без друзів, тому що вони відвернулися від мене. Найрідніші мені люди — брат і сестра (батько й мати рано померли), які поважали мене за те, що я їх виховував, написали мені у Магадан такого листа: «Сергій! Будь ласка, не приїжджай додому, нам соромно перед родичами і сусідами». Я

розумів їх і не ображався. Та й як вони могли мене любити, якщо я пропивав усі домашні речі.

Та не тільки пияцтво роз'ятрювало моє життя. Внаслідок безбожного життя, я захворів на невиліковну так звану «чорну хворобу» — епілепсію, яка протягом 8,5 років завдавала мені жахливого болю. Я міг іти вулицею і раптово впасти у судомач. Ця хвороба ввійшла в мене поступово: спочатку напади тривали 2-3 секунди, потім декілька хвилин, а потім 2-3 години. Ці напади стали жахливими у своїх проявах. Пияцтво продовжувалося 3-4 тижні, і протягом цього часу я багато разів падав у цих болючих нападах епілепсії. Просякнутий блювотиною, я тинявся як бездомний собака по під'їздах будинків і випрошував хоча б ковток спиртного. Та коли я вмощувався біля теплої батареї, щоб відігрітися, то сморід від мене швидко просочувався в квартиру — і мене виганяли з під'їзду на 40-градусний мороз. Ось так одного разу я опинився на вулиці міста Сусумана і зі мною трапився напад епілепсії. Через годину, чи навіть більше, мене привезли до лікарні швидкої допомоги без будь-яких ознак життя. Лікарі перепробували усі можливі засоби, щоб повернути мене до життя, але нічого не допомогло. Після обстеження вони констатували мою смерть і виписали відповідні документи. Та коли мене вже зібралися відправити до моргу, я отямився і попросив їсти! Протягом декількох днів з усієї лікарні приходили лікарі, розглядаючи мене як живу легенду — труп став живим! У кріслі-каталці мене возили по кабінетах, обертаючи, мов ляльку, перед різноманітною апаратурою. Я був живий! А

папірець, що підписали лікарі, говорив — мертвий. Це лише Ісус Христос повернув мені життя, хоч я не знав Його. Це Він 2000 років тому помирав на голгофському хресті за мене, і тому зараз я розповідаю про своє життя. Через три тижні мене виписали з лікарні і я помандрував Магаданським шосе, від села до села. У цих селищах мене ще знали як впливову людину і завжди гостинно приймали. Але як тільки я починав пити — вся дружба припинялася і я від'їжджав до іншого селища.

Одного разу мені потрібно було проїхати 110 км до наступного села. Я був одягнутий у тоненьку куртку, а на вулиці був крижаний холод, і машини проїжджали повз мене, не зупиняючись. Та раптом пригальмував «Камаз». Я несміливо заліз до теплої кабіни. За кермом сидів водій невеликого зросту, тож порівняно з ним я був просто велетнем. Я почав говорити йому, що я дуже впливова людина, що мене покарало життя, що доля моя не склалася, але я все одно піднімусь, видряпаюсь, що я... Я дуже багато «якав», коли їхав у тій машині. І раптом той маленький чоловік, який одразу все зрозумів, сказав: «Є Ісус Христос, котрий може тобі допомогти. Я був алкоголіком, а тепер за кермом автомобіля. Бог зцілив мене і поновив на

роботі, тому зараз я працюю і живу добрим життям». Якби я їхав не в його машині, то посміявся б над ним: «Чоловіче, що ж ти обманюєш? Я перепробував усе можливе, щоб звільнитися від алкоголю, тому ти мені не розкажуй, що можна

зцілитись». Але я був у його автомобілі, тож сидів мовчки і лише думав: «Бреши, бреши — тільки б довіз». Коли я збирався вистрибнути з кабіни, водій поклав у мою долоню папірець зі своєю адресою. Я недбало запхав той папірець у кишеню.

Не можу пояснити чому, але через три дні я вирушив на «перекладних» у 800-кілометрову подорож до місця, зазначеного на тому папірці.

Приїхавши пізно вночі, я пішов шукати Володю, так звали водія. Він виявився вдома і прийняв мене у свій дім. З першого дня нашої зустрічі ми почали говорити про Бога, в нього були різні книги на цю тему. Він мені тоді сказав: «Сергію, тобі треба покаятися». Його друзі, які приходили до нього додому, також говорили: «Сергію, тобі треба покаятися перед Богом, і тоді Він прийде тобі на допомогу!» Але я не збирався каятися, тому що вважав недостойним постати перед Богом таким, яким я є. Я сказав, що якщо вони будуть наполягати, то я взагалі не піду в їхню церкву, яка складалася з семи віруючих людей. Ці люди перестали говорити мені про покаєння, але молилися за мене.

І ось прийшла неділя. Служіння відбувалися в квартирі, тому що ще не було приміщення церкви. Я сів окремо від усіх. В розумі я ще був комерційним директором, який звик, що всім керують гроші, що поважають тільки багатих людей. Прийшовши на служіння, я побачив, що ці сім чоловік дивляться на мене з такою радістю, з такою любов'ю, але я думав: «Ну й радійте, радійте, диваки! В мене немає грошей. Це раніше я був комерційним директором, а тепер я ніхто. Даремно ви радієте». Я думав, що вони радіють через гроші, а вони раділи за мене. В той час вони бачили більше, ніж я, і тому раділи, що ще одна душа шукає спасіння.

І ось вийшов проповідник. Він почав розповідати, що 6 разів сидів у тюрмі, що з раннього дитинства мав дуже серйозні судимості. Та одного разу в тюрмі до його серця торкнувся Ісус Христос. Коли він розповідав історію свого життя, я подумав: «Куди я взагалі потрапив: один колишній алкоголік, інший в тюрмі шість разів сидів? В яку компанію я потрапив?» Та найцікавіше сталося через декілька хвилин. Три дні мене вмовляли покаятися, та я категорично відмовився від цього. Але під час проповіді проповідник повернувся до мене і запитав: «Сергію, ти готовий покаятися?» Я встав і відповів: «Так!» Чому я так сказав? Я не вірив тоді в Бога, не вірив, що Він може чимось допомогти мені. Проповідник молився, і я слово в слово повторював цю молитву покаятися. Я нічого тоді не зрозумів, але Бог прийшов у моє серце і повів мене до нового життя.

Та моє повне звільнення відбулося не одразу. Ще тричі я впадав у запої. І кожного разу церква приймала мене, хоча всі мешканці селища насміхалися над ними через мене. Проте вони не сказали мені жодного докірливого слова, а лише: «Бог все одно любить тебе!» Я цьому не вірив. Як може чистий святий Бог любити такого брудного алкоголіка, яким був я? Але настала мить, коли я особисто пересвідчився в тому, що Ісус Христос мене любить і вислуховує.

У мене зазвичай після кожного запою, на 3-й день, відбувався жахливий напад епілепсії. Коли він розпочинався, то з лівого ока виходило коло і, обертаючись, входило у праве око, після чого ставало так боляче, що не можливо передати словами. Судомо тривала деякий час, а потім я втрачав свідомість. Приходячи до тями, я не міг ні сісти, ні підвестися, ні говорити, ні

вдихнути. І от, коли розпочався приступ, я самостійно, вперше у житті звернувся до Бога: «Господи Ісусе! Мені сказали, що Ти можеш допомогти мені. Я цьому не вірю, адже ніхто не допоміг мені у цій хворобі, але мені говорили, що Ти можеш, тож я прошу Тебе».

Уперше за 8,5 років напад не відбувався. Я тоді подумав: «Пощастило». Проте, коли після наступного запою я побачив, що починається напад, то почав розуміти, що то була не випадковість. Я став посеред кімнати і вже з вірою звернувся до Бога: «Господи Ісусе! Минулого разу Ти зберіг мене від нападу, я дуже боюсь його і прошу пробачити мене, що я знову почав пити. Господи, допоможи мені...» О, милосердний Господь! Нападу не було. Коли ж утретє я не втримався від вживання спиртного, то вважав, що буду покараний нападом епілепсії. І дійсно — вийшло коло, ось зараз почнеється, подумав. Я звернувся до Бога: «Господи! Я дуже винний перед Тобою, вже втретє я не дотримав свого слова. Я знаю, що зараз станеться напад, але я не боюсь його і знаю, що це заслужене покарання. Я не достойний Твоєї ласки і пробачення». О, всепрощаючий, люблячий Господь! Нападу не відбулося. Минуло 10 днів від останньої чарки. Мені ще було дуже тяжко, усе моє тіло трусилося. Я жив тоді в квартирі, де відбувалися богослужіння. І в той час сталася переломна мить мого християнського життя. Багатьом пиякам потрібно пережити подібний стан, щоб остаточно звільнитися від рабства гріха. В один вечір я був один на один з Богом. Ходив по квартирі і не міг ані їсти, ані спати, а лише снував з кутка в кут.

І раптом, несподівано для себе, відкрив кухонний стіл і побачив відкорковану пляшку вина. Я одразу схопив її, розуміючи, що мені достатньо випити лише один ковток — і можна спокійно заснути і розслабити м'язи тіла, але ж...

Я був один, і тільки Бог між мною і пляшкою. Я близько 30 разів бігав із кухні в кімнату і назад, хапав пляшку... і ставив на місце. Врешті я промовив: «Я краще помру, ніж вип'ю хоча б

один ковток». Мені було надзвичайно важко тієї ночі, вся постіль була вологою від поту, але Божа присутність утримала мене, і саме тоді сталося моє остаточне звільнення.

Через декілька тижнів я розпочав навчання у Магаданському біблійному коледжі. А ще раніше я уклав завіт з Господом через прийняття святого водного хрещення, хоча диявол дуже стояв на перешкоді цьому. Напередодні водного хрещення у мене на п'ятах з'явилися величезні пухирі, так що я не міг натягти ніяке взуття. Під ранок, біля 3-ї години, я прокинувся від жахливого болю. В той час у моє серце прийшли слова від самого Бога. Я промовив: «Дияволе! Завтра я піду приймати хрещення, і навіть якщо не зможу

взути валянки, то візьму тапочки найбільшого розміру і пройду в них 6 км. Але все одно завтра я буду хрещений». Коли я сказав ці слова — біль зник, а мене охопив міцний сон. Уранці мої п'яти були повністю чисті, і я прийняв хрещення.

Так от, коли закінчувався перший рік навчання в коледжі, прийшло повідомлення із Києва, що ті, хто бажає, можуть без канікул довчитися в цьому місті. Я приїхав до Києва на декілька місяців — і залишився в ньому жити.

Тут, в Києві, Бог дав мені дружину. В мене, колишнього алкоголіка та епілептика, повноцінна благословенна сім'я! Це слава Господня! Тепер я абсолютно спокійно проходжу повз кіоски з алкогольними напоями. Мені тепер не потрібні ні ліки, ні кодування, тому що Бог очистив моє життя. Більше цього, милосердний Господь дав мені в Києві дружину та трьох дітей. Мої діти повноцінні, здорові малюки! Таке чудо може зробити лише Бог! Коли від мене відвернулись усі найрідніші і найближчі люди,

коли я майже втратив подобу людини, Ісус Христос не погребував розгорнути Своїми зраненими руками ту купу бруду, якою був я.

На закінчення хочу звернутися до тих людей, які ще не увірували в милість Господа Христа: прийдіть до Нього, покайтеся. Він хоче спасти вас, хоче змити ваші гріхи Своєю пречистою кров'ю. Він хоче дати вам щастя. Люди, не втрачайте можливості примиритися з Богом!

Сергій НІКОНОВ
До друку підготував
Геннадій АНДРОСОВ

КЕНТАВР СОДОМУ, або Чому мучився Лот?

Апостол Петро згадує праведного Лота як «змученого поведженням розпусних людей», який «день-у-день мучив свою праведну душу, бачачи й чуючи вчинки безбожні» (2 Пет. 2:7). Справді, не позаздриш становищу, в якому опинився цей чоловік. Будучи праведником, дуже важко кожен день спостерігати гріх та розпусту, що оточують тебе. А втім, чи не він сам вибрав Содом місцем свого проживання? Чи не добровільно помістив себе у це розпусне місто? Мені здається, що в Лота була ще одна додаткова мука, яка завдавала серцевого болю не менше, аніж содомський гріх. Він мучився, роздираючись між принадою «наводненої околиці Йорданської», яка була «як Господній садок», та служінням Богові.

...Є у грецькій міфології легендарна істота: кентавр — напівлюдина-напівкінь. Ця химера поєднує у собі риси двох істот, що в принципі

неприродно. Чимось Лот нагадує отого кентавра, намагаючись поєднати в собі істинну духовність з прибутковим становищем громадянина Содому. Коли ангели прийшли в це місто, Лот «сидів у брамі содомській», що свідчило про те, що він був одним із почесних людей тієї околиці. Він досягнув досить високого становища, однак коли відмовився від участі в злих вчинках співгромадян, мало не загинув від рук тих, з ким кілька годин тому «сидів у брамі». О, як мучив Лота отой стан кентавра, коли хочеться мати прибуток, добре жити, бути при владі — і залишитися праведним. Він вже ніби досягнув певної висоти, але добре розумів, що це, ой, як ненадійно, бо ж для того, щоб втриматися там, потрібно бути таким як всі. Але з другого боку, страх Божий тримає його на віддалі від гріха. І розривається Лот, і «мучиться у праведній душі»...

Часто ми кажемо, що нам важко живеться у цьому гріховному світі. А може ця «важкість» через те, що в нас ніяк не виходить поєднати принади світу з біблійними принципами? Той, хто не має страху Божого, не буде мучитися, він швидко піде на компроміс зі світом, з власною совістю і навіть Словом Божим це підтвердить. А от ті, в чийх душах ще є паростки справжньої духовності, так незатишно почувають себе на содомських протягах. І врешті-решт втрачають і перше, і друге, як це сталося з Лотом. Він спас лише свою душу, залишивши в Содомі і добро, і повагу, і найкращі роки життя. Як головня з вогню.

Христос сказав, що «блаженні ви, як ганьбити та гнати вас будуть». Велика нагорода чекає на таких людей. Але важко назвати блаженними «християнських кентаврів» і їхні муки. Ці муки не принесуть нагороди ні у вічності, ні на землі. Марні страждання заради марної мети...

Юрій ВАВРИНЮК

«І той, хто насаджує, і той, хто поливає»

Відкриттями молитовних будинків тепер нікого не здивуєш. Слава Богу, Євангелія широко проповідується в нашій країні, люди отримують спасіння, а отже — ростуть і церкви, яким потрібні приміщення для богослужінь. У Всеукраїнському Союзі Церков ХВЄ, згідно статистичних даних, нараховується 757 молитовних будинків, ще 202 будується.

Не знаю, чи увійшов у це число молитовний будинок у невеликому райцентрі з поетичною назвою Гуляйполе, що на Запоріжжі. В будь-якому разі, його урочисте відкриття 6 липня не стало гучною подією, яка могла б потрапити на шпальти поважних видань.

Лише декілька років минуло, як там розпочали працю місіонери місії «Голос надії». За той час народилася церква, і для богослужінь, звичайно ж, потрібен молитовний будинок. Рік тому брати придбали простий житловий будинок і почали його реконструювати.

Напевно, не варто акцентувати увагу на тому, з якими проблемами, в першу чергу фінансовими, доводиться стикатися, приступаючи до такої роботи. Особливо, коли церква тільки встає на ноги, невелика, і спонсори на дорозі не валяються.

А втім, ми марно звертаємо увагу читачів на цю подію, що відбулася тої липневої неділі у Гуляйполі. Перша маленька проблема, яка виникла, коли ми вечірньої пори добралися з Луцька до цієї місійної точки, — де заночувати. І не тому, що місіонери виявилися негостинними і не хотіли трішки потиснутися, а тому, що тиснутися було

Добровільна армія Христа

Двадцять восьмого червня 2003 року відбулося відкриття дому молитви у селищі Вишняки Хорольського р-ну Полтавської області. З'їхалося так багато гостей, що богослужіння мусили проводити на подвір'ї. Керівник новоствореної церкви Петро Сикида, молодий брат, що рік тому переїхав з Рівненщини на Полтавщину для праці на Божій ниві, розпочав богослужіння з молитви. Потім виступав пресвітер церкви м. Кузнєцовська Г. Д. Гейко. Він раніше працював разом з Петром. «Хто б міг подумати, що Бог так рясно благословить цього юнака і тут буде побудований дім молитви. А сьогодні я бачу, що тут є церква. Це зробив Бог!» — сказав старший брат.

25-річний Анатолій Левков, що торік приїжджав з Рівненщини допомагати в будівництві, зауважив, що відразу й не думав, що із занедбаного напівзруйнованого будинку зможе вийти гарний дім молитви. Але праця пішла швидко, і вже через рік основні роботи були закінчені. Слід зазначити, що цей будинок реставрувався з благословення групи молоді з української діаспори США, яка торік розпочала в Хорольському р-ні євангелізаційні служіння. Якщо в 2002 році їх приїжджало 30 чоловік, то в цьому році — 150! Вони приїхали на три тижні, щоб провести чималу працю в Полтавській, Донецькій, Луганській, Сумській областях, а також в Криму та Одесі. Молодь розбилася на 9 груп, дві з яких відправилися далі: в Якутію і Нижньгородську область Росії.

Знаменно, що саме на відкритті дому молитви у Вишняках зібралася значна частина добровільної армії молодих місіонерів зі США. Данік Туз, один з них, із хвилюванням дивився на присутніх: «Як багато людей прийшло, а в тому році тут нікого не було... Хоч нас приїхало чимало, але все одно моє серце крається від того, що ще так мало охочих їхати на євангельську працю».

Та дякувати Богу, Дух Святий спонукує до служіння Євангелії нові душі. Одна з них, юна Віта Виговська, сказала, що цілий рік чекала тієї миті, коли знову приїде в Україну. Справді, майже всі ті, що були торік, приїхали й цього року.

Відкриття дому молитви у Гуляй-полі.

вже нікуди. Саме того суботнього вечора в районному будинку культури закінчувалася остання з євангелізацій, які відбувалися майже тиждень. А це означало, що декілька десятків молодих людей з Волині та Рівненщини включилися у справу благовістя. І для їхньої ночівлі була задіяна вся площа невеликої місіонерської хатини, горища молитовного будинку, а також мало не половина з усіх будинків невіруючих сусідів, що мешкають на вулиці. Подумалося: видно, добре світло показали місіонери, що невіруючі сусіди не бояться брати на ніч незнайомих людей.

Втім, окрім гостей, які брали участь в євангелізації, були ще й постійні гості, які, коли більшим гуртом, коли меншим, протягом останнього року ділили місіонерський кусень хліба. Це ті, хто допомагав у будівництві дому молитви. Саме цей факт особливо мене схвилював і став поштовхом до сьогоднішніх роздумів.

Місіонер Олександр Захарчук, що разом з Русланом Гусарчуком та Світланною Стець працює в Гуляйполі і виконує в церкві обов'язки пастора, родом із села Рованці, що біля Луцька. Вважаю, є дуже велика і суттєва різниця, коли місіонер просто від'їжджає на місіонерські поля, і коли його благословляє на цю працю церква. Церква не просто благословила Олександра. Вона була поряд з ним в його служінні і його проблемах. І зробити реконструкцію молитовного будинку (причому на високому рівні) допомогла братам рованецька молодь.

Свято у Гуляйполі було святом не лише для місіонерів, членів церкви, сусідів, але і для далекої (а чи справді далекої?) рованецької церкви, для тих молодих хлопців та дівчат, які, в буквальному розумінні слова, будували церкву. Ще пізно ввечері в суботу, при електричному освітленні, вони довершували свою просту, але таку потрібну і не менш благородну, аніж місіонерська, працю. І мені подумалося: от було б добре, коли б кожна церква, нехай навіть невелика, з якої брат чи сестра поїхали на працю благовістя, отак турбувалася за своїх друзів. Наскільки були б більшими результати, коли б місіонери знали, відчували і бачили, що за них моляться в їхній церкві. Наскільки швидше росли б молитовні будинки, коли б місіонерам у цьому допомагали з дому.

До речі, про рідний дім. На посвяченні дому молитви були і батьки Олександра та десять з дванадцяти його братів та сестер. Були не просто на святі, багато зусиль вони приклали для того, щоб це свято відбулося. Ще одна могутня підтримка для місіонерів.

Окрім групи молоді з села Рованець, у служінні та в попередніх євангелізаціях брала участь група молодих хлопців та дівчат з церкви Святої Трійці, що в Рівному. З цієї церкви чимало місіонерів працює в Україні і на теренах колишнього Радянсько-

Керівник однієї з груп, Володя Паньків, щиро дякував Богові, що він знову тут, на рідній Україні, поблагословив, щоб дім молитви у Вишняках заповнився спасеними душами.

24-річний Василь Лавришин, керівник молоді ХВЕ Східного побережжя США, у розмові зі мною зауважив, що їхня мета не рекламувати себе, а працювати на авторитет місцевого братства, церков, щоб у кожному місці їхньої євангелізаційної праці започаткувалася церква і був побудований дім молитви. До речі, ці юнаки і дівчата довели, що можуть будувати дома молитви. Цієї зими вони їздили на острів Гаїті, де за два тижні групою із 118 чоловік побудували три будинки для проведення богослужінь на 300 членів кожний. Як бачимо, їхня любов проявляється до всіх людей, незалежно від раси. Алілуя! Дякувати Богу, що й старші члени українського братства ХВЕ Східного побережжя США благословили юне покоління на таку нелегку працю.

Ця унікальна місія молоді не тільки є благословенням для місцевих церков, а й для них самих: духовно зростати. Молодь ще за півроку до вильоту в Україну готува-

Американська молодь на відкритті дому молитви у Вишняках

лася: молилися, постилися, гроші заробляли. Брат Василь зазначив, що такі поїздки вони планують продовжувати і розширяти. Вони вже мають багато запрошень. У них є думки, щоб зробити місіонерську поїздку в Афганістан!

Богослужіння у Вишняках закінчував Володя Бобик, молодий євангеліст Полтавщини. На його заклик до молитви покаяння вийшла вперед чимала група людей. Було помітно, як сльози текли по їхніх обличчях. В такт молитві покаяння з неба почали падати теплі краплі дощу. Молодь гуртом співала: «Нижний голос Ісуса кличе: прийди!» Вони все стояли і співали під дощем, співали натхненно й довго, бо так хочеться, щоб Божий заклик почули не тільки присутні на богослужінні, а й всі жителі планети.

Геннадій АНДРОСОВ, м. Миргород

го Союзу. І церква не забуває про них, вже стало доброю традицією відвідувати їх, підтримувати, допомагати як духовно, так і матеріально. Бо — «один у полі не воїн».

Апостол Павло, згадуючи своє служіння, сказав, що в духовній праці немає самотніх героїв, які могли б сказати, що всі заслуги належать їм: «Я посадив, Аполлос поливав, Бог же зростив». Кожен виконує свою ділянку роботи, роблячи посильний внесок у загальну справу.

...Молитовний будинок посвячений. Але попереду ще стільки праці. І будівельної також. Вірю, що вона буде успішно продовжуватися. Бо не забувають місіонерів у рідній церкві, в сім'ях. Бо не забуває про них Господь, Який обіцяв бути поряд навіть тоді, коли забудуть усі.

Юрій ВАВРИНЮК

Коментар священнослужителя

Віктор Боришкевич, старший пастор Рівненського об'єднання церков ХВЄ, старший пастор церкви «Свята Трійця».

Як тільки в нашій країні з'явилася свобода проповіді Євангелії, наша церква включилася у місіонерську справу. Зараз силами нашої церкви навколо Рівного утворено 8 церков, чимало наших членів працюють за межами області і навіть України, є місіонери в Криму, Дніпропетровській області, Іжевську, Комсомольську-на-Амурі. Важко вишукувати людей на таку працю. Я на зібранні часто оголошую про те, що, можливо, хтось відчуває поклик Духа Святого працювати на місійній праці; коли хтось відгукується, то для мене тоді свято. Для нас велика радість підтримати таких людей, навіть якщо це підлітки 15-16 років. Не звернути увагу на таких працівників — гріх. І ми в силу наших можливостей допомагаємо їм: посилаємо євангелізаційні групи, молимося за них; коли вони приїжджають в церкву, зустрічаємо як почесних гостей, а при від'їзді якоюсь копійчиною поблагословимо. Я вважаю, що кожен місіонер — герой.

МОЛІТЬСЯ ЗА ВЛАДУ!

Саме так стверджує Слово Боже (див. 1Тим. 2:2). Там, де це робиться, видно плоди цих молитов.

В Україні добре знають християнський гурт «Авен-Єзер» та пастора-євангеліста Василя Кравчука. Наприкінці липня ці служителі відвідали Полтавщину, а саме, райцентри Пирятин і Семенівку.

У Пирятині зустріч відбулася на міському стадіоні. Трибуни були заповнені, особливо тішило те, що серед присутніх було багато молоді, яка вже почала робити вибір між тим, що пропонує цей світ і що дає Господь. Нікого з присутніх не залишили байдужими проповіді, пісні. Навіть ті, хто спочатку скептично посміхався та махав зневажливо рукою, згодом пройнялися духом миру та любові, що панував на стадіоні в ті години.

Зустріч відбулася завдяки підтримці мера Пирятини Дмитра Шаповала, який особисто був серед присутніх. Він вже не раз мав спілкування з гуртом «Авен-Єзер», а церковній громаді Пирятини завжди надавав допомогу та підтримку. Недаремно віруючі молилися за Дмитра Михайловича ще до обрання його на посаду керівника міста і продовжують робити це й зараз. Коли під час зустрічі на стадіоні Василь Кравчук запропонував звершити молитву за мера, то всі присутні одностайно погодилися це зробити. Тому й благословляє Бог Пирятин та його мешканців.

Наступного дня така ж зустріч відбулась у Семенівці, також на стадіоні. І тут трибуни були заповнені, незважаючи на полуденну спеку. Керівник містечка Людмила Мелашевич також була присутня. Вона, як сама сказала, дуже поважає пастора місцевої церкви Ахмата Жабірова і ніколи не пропускає жодного свята чи заходу в місті, що проводить церква. Коли під час проповіді раптово був відключений електрострум (в Україні нині, на жаль, таке явище — буденна річ), то Людмила Павлівна особисто поїхала власним автомобілем до енергетиків і за декілька хвилин позитивно вирішила це питання. Свято продовжилось.

Як приємно бачити, коли є взаєморозуміння між керівництвом міста і церквою, коли церква благословляє владу, а влада — церкву. Дав би Бог, щоб так, як у Пирятині і Семенівці, було і в інших містах та селах нашої держави.

**Олександр Євтушенко,
Полтавська обл.**

Мер Пирятини Д. Шаповал та Р. Радчук під час євангелізації.

Борбинське вогнище п'ятидесятниці

Село Борбин Млинівського району Рівненської області волинські християни сприймають як своє. Туди науку про П'ятидесятницю принесли волиняни, там одружуються і навіть залишаються жити, як ось Михайло Величко, який родом з Рудників Маневицького району. Крім того, Борбин від Волинської області за кілька кілометрів, а від Луцька за кілька десятків. І тому багато борбинців живуть на її щедрій землі.

13 липня 2003 року для борбинської церкви християн віри євангельської було особливо радісним. Вона приймала на своє лоно тринадцятеро спасених душ. Разом з ними в цей день у заповіт Господа Ісуса Христа увійшло ще дві душі: одна — із сусіднього села Жорниць, де вже є своя церква, в якій служіння пастора виконує Володимир Величко — колишній диякон борбинської церкви; друга душа — син Василя Бутова, єпископа п'ятидесятницьких церков Карелії, вихідця з Борбина. Він вирішив прийняти хрещення там, де колись прийняв батько.

Спасенні давали обітницю Богові вірного служіння в річці Путіловці, що ще недавно була пересохлою від спеки, а цього дня в ній не бракувало прозорої води. На цю врочистість на берег річки прийшло багато односельчан — і діти, і молодь, і старшого

віку. Було і троє ветеранів, які за віру витерпіли муки таборів Сухобезводної: Микола Йосипович Подолянчук, Михайло Миронович Величко, Павло Григорович Кудрик. Приїхали і гості розділити радість борбинських християн. Серед них були пастори з навколишніх сіл і навіть єпископ церков Карелії, про якого ми згадували, який народився і на світ, і як християнин в Борбині. Варто сказати, що борбинська церква виховала багатьох місіонерів, пасторів і трьох єпископів. Це Анатолій Боярчук, Микола Синюк, Василь Бутови. Вона знана серед євангельських християн і в Україні, і в Росії, і в Америці.

Лунають звуки духового оркестру. Співає хор. Усіх наповнює відчуття свята і присутності Господньої. Розпочинає урочисте зібрання пастор борбинської церкви Василь Кудрик. Він дякує Богу за спасенні душі і вітає усіх з ювілеєм. Бо 80 років тому перші віруючі односельчани в один з таких чудових днів

прийняли водне хрещення, чим започаткували теперішню велику і славу церкву с. Борбина. Після молитви — звучать проповіді, наповнені Божого слова, подяки Господу, і щирі заклики покаятися до тих, хто ще не прийняв спасіння від Ісуса Христа. Багато пісень. А ось і саме хрещення. Його звершує пастор Василь Кудрик. Всі підійшли ближче до річки. У багатьох в очах сльози радості. З нових членів більшість — з невіруючих сімей, що свідчить, що церква жива і є в ній достатньо Божих свічок.

...Як вже згадувалося, 80 років тому, у 1923 році, перших восьмеро односельчан прийняли водне хрещення. Тоді вони стали членами пісниківської баптистської громади. Але через три роки борбинських християн відвідав Дмитро Петров із Вороніж. Він виклав їм науку про духовне хрещення. І коли брати молилися, то Господь почав хрестити їх Духом Святим. Вони ще пішли подивитися на п'ятидесятницьке служіння в с. Котів, а

повернувшись, усім сказали, що там наука правильна, згідно Євангелії. Цього ж року борбинських п'ятидесятників вигнали з пісниківської церкви. Вони спочатку робили зібрання в хатах Григорія Кудрика та Данила Ковальського. Через декілька років борбинці побудували з дерева невеликий молитовний будинок (приблизно 5м на 9м) на землі, яка належала Григорію Кудрику, що став першим пастором нової церкви.

Щодо кількісного зростання церкви, то пастор Василь Кудрик сказав, що за списком 1954 року в церкві нараховувалося 69 членів, а на 1 січня 2003 року церква ХВС с. Борбина має вже 276 членів. Якщо поррахувати тих, хто виїхав в інші села і міста України, Росії та Америки, а також тих, хто став членом новоутворених церков поблизу Борбина: у селах Довгошії, Пітушків, Тушебин, то в сумі, мабуть, буде ще стільки ж. А це все почалося з тих перших восьми християн.

Михайло Величко, ветеран церкви і один з її попередніх пасторів, розповідав, що багато людей каялося у війну. Партизанка, польська, українська і «совєтська» змучувала людей, і вони шукали захисту в Бога. Володимир Денисюк, один з ветеранів церкви, згадував, що велике пробудження в Борбині було в 1959 році. Все село ходило під враженням дії Духа Святого. Багато каялося. Коли вранці брати і сестри молилися, то бригадир стояв під вікном і чекав, поки закінчиться молитва, а тоді давав наряд на роботу. Загалом, тепер приблизно дві третини жителів Борбина — християни віри євангельської. В селі багато християнської молоді, бо ж сім'ї тут великі (через це прозивали Борбин Китаєм). Мабуть, тому й приходить до Господа багато молоді з невіруючих сімей, що мають спілкування з віруючими ровесниками.

Такий короткий начерк історії церкви с. Борбина. Вона жде своїх дослідників і своїх авторів, щоб бути донесеною в подробицях до нащадків їм на науку і збудову.

Василь МАРТИНЮК

Неповторні миті табори «Стежинка»

А ці миті були справді неповторні. Особливо запам'ятався перший день, який носив символічну назву «Віра». Зливний дощ змінив всі наші плани. Замість походу «Стежинкою до Бога», на якому дітей очікувало десять цікавих етапів, ми вирушили на Замкову гору нашого древнього містечка. Змушені були заховатися під куполом літньої сцени. Гриміло, падав сильний дощ, сунули чорні хмари. Все це не додавало оптимізму. Що робити? Хтось вигукнув: «А давайте звернемось за допомогою до Бога». Ми всі стали в коло, діти по черзі виходили на середину і піднімали молитву до Бога, щоб Він нам дарував сонечко. І така щира дитяча молитва линула в ту мить у небеса! Це неможливо передати словами, це треба було бачити і пережити! Коли молилася Іванка Дейнека, наставник загону «Вогники в темряві», раптом із-за хмар виглянуло сонечко — і дощу як не було. Діти раділи, що Бог вислухав їхнє прохання, раділи цьому диву, схиливши свої голівки в подячній молитві Господу.

Наступного дня (він проходив під назвою «Надія») Бог подарував сонечко і не дуже теплий вітерець. Але цього було досить, щоб без перешкод дістатися на Замкову гору, де дітей очікувала гра-естафета «Шукаємо скарби». Сім станцій з різноманітними випробуваннями додали діти із загонів «Світло для світу та «Вогники в темряві». На одній із станцій, на якій треба було пройти дистанцію, стрибаючи у мішку, не всі діти змогли справитися із завданням. Але Василько Гумницький проявив справжню любов до ближнього: він прострибав цей етап аж три рази, замінивши менших.

А які скарби знайшли учасники гри на Замковій горі? А знайшли вони тут дружбу, любов, допомогу, милосердя, мир. Але це ще не все. Після закінчення гри, коли ми роздавали цукерки, виявилось, що дітей і помічників більше, ніж цукерок. Переживали, що не вистачить. Але цукерок не тільки вистачило, а ще й залишилося. Хіба це не диво?!

Пам'ятається також і веселка, яка освітила вечірнє молодіжне богослужіння, в якому перший раз брали участь підлітки з недільної школи.

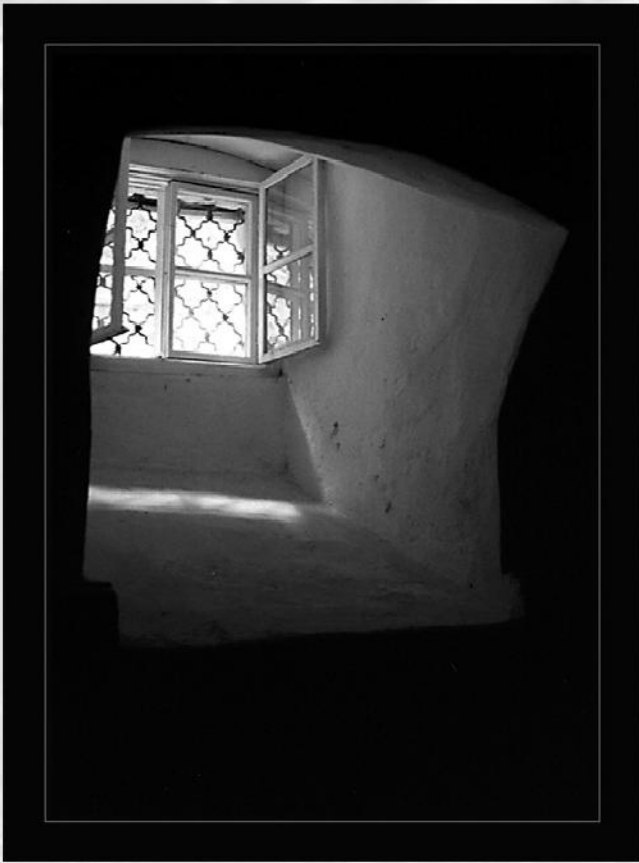
У третій день нашого табірної життя (він називався «Любов») також не обійшлося без див. Після недільного богослужіння дітей очікувала захоплююча екскурсія алеями та галявинами Хоростківського дендропарку, засадженими деревами і кущами з різних країн світу. Екскурсію ми мали провести самостійно. Але ж яким було наше здивування, коли біля воріт парку нас зустрів його директор і розповів про цю чудову перлинку нашого краю!

І, звичайно, захоплюючою миттю стало вогнище дружби і любові до ближнього. Подарунки, побажання на прощання, проповідь пресвітера Михайла Бойчука, щира молитва, спів християнських пісень навкруг вогнища — все це зворушувало до сліз. Пам'ятна мить біля вогнища: переживання підлітків, коли вони кидали у вогонь листочки з написаними гріхами і молилися за те, щоб Ісус очистив їх від гріха.

...Догоряє наше табірне вогнище, доспіває пісні наша християнська молодь. Закінчується день. Я дякую Тобі, Господь, що наша надія на табір стала реальністю. Я дякую Тобі, Господь, що Ти був керівником нашої незабутньої «Стежинки», що Твоя допомога відчувалася у всьому.

...Ось і догоріло табірне багаття. Та вогник, запалений в наших серцях і серцях дітей, нехай і далі горить любов'ю до Бога, любов'ю до ближнього.

**Наталя БОЙЧУК, журналіст районної газети «Воля»,
м. Теревовля.**

Із циклу «Євангельські силуети»

Предтеча

Хтось може сміявся тихо,
А хтось і руками розводив:
На добре, а чи на лихо
З'явився цей муж у народі?

Давно вже того не знали,
Хіба що зі скриптів пророчих,
Щоб голосом, як зі сталі,
Хтось правду казав людям в очі...

Хоча над Йорданом вечір,
Не квапиться натовп додому.
Лунають слова Предтечі,
З очей проганяють утому.

«Покайся, невірний роде,
Покайтеся, кодло зміїне...»
І чисті Йордану води
Навіки ховають провини.

«Готуйте дорогу Богу,
Рівняйте стежки й долини...»
Іванові перестороги
Не мовкнуть ні на хвилину.

Він знав про Господні плани
І Правду упевнено сіяв...
...А зі століть туману
До людства ішов Месія.

Тарас ВИХОВАНЕЦЬ

Народився 9 березня 1979 року у м. Корець Рівненської обл. У 1996 році закінчив Нетішинську загальноосвітню школу №1 та вступив на історичне відділення гуманітарного факультету Національного університету «Острозька академія». Навчання закінчив у 2002 році. У 20 років увійшов у заповіт Господа. Працює в Нетішинському міському краєзнавчому музеї в.о. вченого секретаря. Публікувався у «Благовіснику», «Євангельському голосі» та інших виданнях.

Юда

В саду поволі мовкли голоси.
Хто — до Кайяфи, хто — деінде плівся...
Нічна волога краплями роси
Лягала в пил. Утомлено підвівся,

Узяв торбину й вирушив у ніч
Лише йому відомими стежками...
Світили зорі. Голосом сторіч
Кричала тиша. Кожний німий камінь

Кричав про зраду... й кидався до ніг.
Спіткнувся Юда. Забряжчали срібні...
Озвалися собаки вдаліні
І змовкли. А на безконечно дрібні

Шматочки розривались почуття...
І сам він танув, мовби хмара диму.
«Не винен Він!..» — безпомічно простяг
Долоні Юда... Над Єрусалимом

Займався обрій променем зорі
І день творився напрочуд погідним.
Та не для всіх. У храмовім дворі
З'явивсь прочанин. Погляд непривітний.

Лице — як тінь. Ступивши на поріг,
Дістав ті тридцять, в гаманець зашиті,
Жбурнув первосвященикам до ніг
І вийшов геть. Назавжди. З цього світу...

Відречення

Стогнала ніч над полум'ям багаття,
Тріщало у вогні сухе галуззя.
Ганебний стовп предтечею розп'яття
Чорнів зловісно, утікали друзі...

...Кайяфине подвір'я галасливе
Прибульців зустрічало неохоче:
«Кого там ще в годину нещасливу
Веде сторожа ув обіймах ночі?»

...Петро сів поквапом біля багаття.
Ураз вогонь відбився у зіницях.
«Він був із Ним, я пам'ятаю, браття», —
Промовила з п'їтьми якась служниця.

«Це був не я», — Петро притишив голос.
Вогонь зіниць між зорями розтанув.
Ніч стала ще темнішою довкола.
Поволі наближавсь Пасхальний ранок.

Озався півень. Знов настала тиша.
Пливли хвилини звичним руслом ночі.
Устав Петро, хотів підісти ближче,
Та... в темряві Його побачив очі...

Ганебний стовп предтечею розп'яття
Чорнів зловісно. Гавкали собаки.
Поволі гасло у дворі багаття.
Петро ішов і гірко-гірко плакав...

Пилат

В палатах темно, наче у льоху.
Німе склепіння, обійнявши простір,
Повисло маревом. Тремтячи від страху,
Він підійшов і тихо сів на постіль.

«Юдеї знову...» Втомлений Пилат
До болю стиснув посивілі скроні
І втупився у кут. Холодний ряд
Його богів, як бранці у полоні,

Стояв мовчазно. Мучили думки.
Пливли у мозок звідусіль і різні...
Заплющив очі. Ліг. Бліді зірки,
Спинивши погляд на німім карнизі,

Боялись зазирнути до палат.
«Хто він?...» — замовк і сторожко прислухавсь.
«Хто він?» — у голос повторив Пилат.
«Спини їх, чуеш...» — простогнала глухо

Крізь сон дружина. Прокуратор зблід.
І пульс, мабуть, удвоє почастішав...
На небі зблиснув променем болід
І зник у Всесвіті. Запала тиша.

...Пилат не спав. Не міг, хоч і хотів.
Та й небо вже робилося яснішим...
Неспокій... Чи не вперше у житті
Напередодні доленосних рішень...

Апостол Павло

Сонце за обрій сіло.
За ґратами — влада ночі.
Пергаменту сувій. Стило.
І погляд у даль пророчий.

Позаду бурхливі роки,
Позаду доріг втома.
Лишилося кілька кроків
До довгожданого Дому.

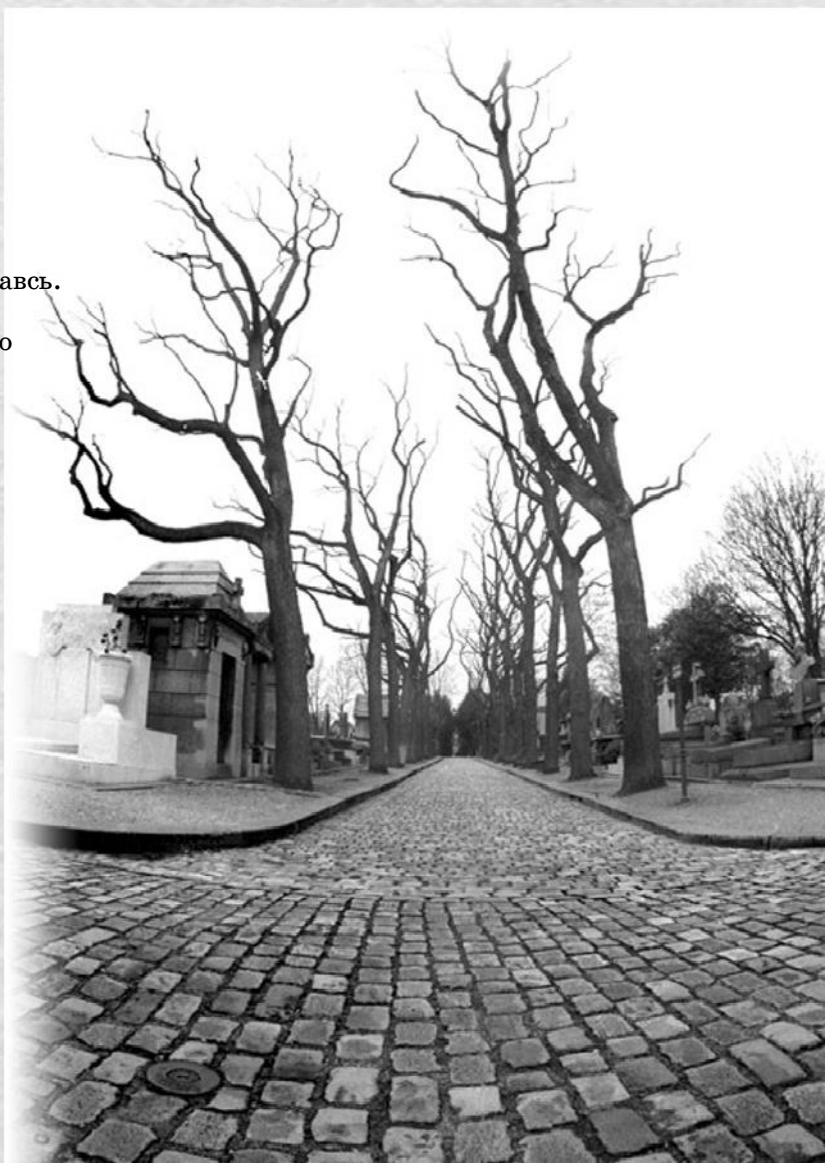
Поетична сторінка

Зробити ще стільки треба...
Мовчать невблаганні ґрати.
У них — тільки клопоть неба.
Та Правду не подолати.

З гріхом у двобої лютім
Устояв, не похилився;
У римські кайдани вкутий,
Ти вільним в душі лишився.

Життя свого подвиг цілий
Лишаєш у спадок людям...
Горить каганець несміло,
В'язничну темряву будить.

Попереду вже не втома.
Попереду — Дім і Тато...
... Замки обізвались громом.
До зустрічі, Павле-брате!

Проходження альтернативної служби

Поняття альтернативної служби в Україні регламентується Законом України «Про альтернативну (невійськову) службу» від 12 грудня 1991 року (надалі Закон), а також Положенням про проходження альтернативної (невійськової) служби та Положенням про комісії у справах альтернативної (невійськової) служби, затверджених Постановою Кабінету Міністрів України від 10.11.1999р.

У відповідності до статті 2 Закону: «Право на альтернативну службу мають громадяни України, якщо виконання військового обов'язку суперечить їхнім релігійним переконанням і ці громадяни належать до діючих згідно з законодавством України релігійних організацій, віровчення яких не допускає користування зброєю.

Строк альтернативної служби становить двадцять сім місяців, а для осіб, які мають повну вищу освіту з освітньо-кваліфікаційним рівнем спеціаліста, магістра — вісімнадцять місяців.

Альтернативну службу громадяни проходять на підприємствах, в установах, організаціях, що перебувають у державній або комунальній власності, діяльність яких пов'язана із соціальним захистом населення».

Згідно статті 4 Закону, на альтернативну службу направляються громадяни, які підлягають призову на строкову військову службу і особисто заявили про неможливість її проходження як такої, що суперечить їхнім релігійним переконанням, документально або іншим чином підтвердили

істинність переконань та стосовно яких прийнято відповідне рішення.

Для вирішення питання про направлення на альтернативну (невійськову) службу юнаки після взяття на військовий облік, але не пізніше як за два календарні місяці до початку встановленого законодавством періоду призову на строкову військову службу особисто подають письмову заяву довільної форми до комісії у справах альтернативної (невійськової) служби за місцем проживання. У такій заяві слід зазначити мотиви неможливості проходження військової служби та підтвердити істинність релігійних переконань (додати довідку, видану діючою релігійною громадою). До заяви також слід обов'язково додати копію документу про освіту, довідку про склад сім'ї та довідку з місця роботи або навчання.

Заява приймається лише при наявності паспорта. Його відсутність є підставою для відмови у прийнятті заяви. Рекомендую юнакам прослідкувати, щоб подана ними заява була зареєстрована у спеціальному журналі, щоб в подальшому уникнути можливих непорозумінь.

Подана заява розглядається протягом календарного місяця після її надходження в присутності громадянина (обов'язково). Про дату явки на засідання комісії громадянина завчасно письмово повідомляють, а у випадку необхідності просять документально підтвердити істинність релігійних переконань (додатково принести підтвердження від релігійної громади або запро-

шують її представника для надання характеристики такому юнаку).

Рішення комісії, як позитивне, так і негативне для заявника, протягом п'яти календарних днів видається заявникові та надсилається у військовий комісаріат, в якому громадянин перебуває на військовому обліку.

Після винесеного рішення протягом п'яти календарних днів громадянин зобов'язаний звернутися до військового комісаріату для проходження призовної комісії у загальному порядку. Про прийняте нею рішення щодо призову на строкову військову службу військовий комісар протягом п'яти календарних днів повідомляє комісію у справах альтернативної служби про рішення призовної комісії. У цей же період (5 днів) юнак знову зобов'язаний звернутися до комісії у справах альтернативної (невійськової) служби.

Протягом оголошеного періоду проведення призову на строкову військову службу з урахуванням рішення призовної комісії та виходячи з наявності вільних робочих місць на підприємствах, комісія приймає рішення про конкретне місце проходження громадянином альтернативної служби.

Місце проходження альтернативної служби визначається переважно в межах населеного пункту за місцем проживання громадянина. Не пізніше як за 10 календарних днів до початку строку проходження альтернативної служби комісія видає громадянину направлення для про-

ходження альтернативної служби.

Юнакам слід пам'ятати, що у разі неприбуття без поважних причин на місце проходження альтернативної служби або прибуття із запізненням більше ніж на три календарні дні, самовільне припинення виконання службових обов'язків, несвоєчасне повідомлення комісії про будь-які істотні зміни в умовах проходження альтернативної служби розцінюються як ухилення від проходження альтернативної служби. В такому випадку комісія скасовує своє рішення про направлення громадянина на альтернативну службу і тоді останній призивається на строкову військову службу на загальних підставах.

Альтернативна служба припиняється у разі закінчення строку її проходження або

достроково за рішенням комісії.

Після проходження альтернативної служби військовий комісаріат знімає громадянина з військового обліку у зв'язку з проходженням альтернативної служби і видає йому військовий квиток з відміткою: «Знятий з військового обліку у зв'язку з рішенням комісії у справах альтернативної (невійськової) служби».

Громадяни, які пройшли альтернативну службу, на військові збори не призиваються.

Водночас слід відмітити, що проходження альтернативної служби здійснюється у формі трудових відносин (укладення строкового трудового контракту), а тому громадяни користуються цілим рядом громадянських трудових прав, які належать їм згідно чинного законодавства та гарантовані Конституцією України, в

тому числі такі, як оплату праці не нижчу законодавчо встановленого мінімального розміру заробітної плати та на щорічну відпустку тривалістю 15 календарних днів. Час проходження альтернативної служби зараховується до загального трудового стажу. Цей час також зараховується до безперервного стажу і стажу роботи за спеціальністю за умови, якщо громадянин не пізніше ніж протягом трьох календарних місяців після звільнення з альтернативної служби приступить до роботи.

У випадку якщо громадянин отримав відмову у направленні для проходження альтернативної (невійськової) служби, він має право звернутися до вищестоящої комісії з оскарженням прийнятого рішення або безпосередньо до суду.

Богдан УЛЬЧАК, адвокат

Хрест і меч: точки дотику

Проблема поєднання християнської заповіді «не вбий» і військового обов'язку була предметом дослідження для багатьох авторів різних часів та різних народів. Відомо, що рання церква проповідувала ненасилля і наполягала на тому, що служіння Христу вище від будь-якого світського служіння. Ранні богослови Тертуліан та Ориген часто порівнювали водне хрещення з військовою присягою, говорячи, що двом господарям служити неможливо. Були випадки, коли римські солдати, навернені в християнство, кидали зброю, відмовляючись служити язичницьким культам поклоніння імператору та засосовувати насилля.

Ставлення до військової служби змінилося після того, як християнство ста-

ло офіційною релігією Римської імперії. Відтоді служба в армії стала священним обов'язком, а пізніше, згідно указу Феодосія II (416р.), в армію брали тільки християн. У свою чергу тих, хто відмовлявся брати зброю, відлучали від церкви і позбавляли причастя. Святий Августин Аврелій у своїй основній праці «Про град Божий» викладає ідею справедливої війни, в якій зобов'язаний брати участь кожен християнин. Така війна повинна починатися тоді, коли вичерпані всі засоби для мирного переконання агресора, і рішення про її початок має прийматися тільки вищою владою держави. Нарешті, до середини VI століття формується образ християнського воїна і перелік тих християнських чеснот, якими він повинен володіти. Правда, саме Августин сфор-

мулював необхідність розвиненої системи класу духовенства, а особливо монашества, як осіб, відділених від світського життя, і тих, які повинні лише молитися за імператора та його армію. Чітка грань між духовенством і мирянами, яка виникла згодом, дала останнім право без усяких перешкод займатися будь-якою світською діяльністю. Та була ще одна потворна спроба поєднати світську військову службу з християнським благочестям монахів. Правда, спочатку монаші військові ордени створювалися для охорони паломників, які вирушали в Палестину та інші язичницькі землі. Та згодом це паломництво «зодягнулося» у зброю і переросло у хрестові походи. І якщо перший хрестовий похід передбачав війну з ісламом та перетворення Єгипту на християнську державу, то вже четвертий — незважаючи на заборону папи Інокентія III, ухилився від своєї мети і погромив та грабував християнські землі.

Пізніше, і це викрило їх помилкову суть, хрестові походи організовувалися в християнському світі проти еретичних рухів, що спровокувало виникнення думки про те, що релігійні суперечки потрібно вирішувати виключно озброєною рукою.

На противагу цим ідеям в епоху Відродження виникли ідеї пацифізму — заперечення з релігійних мотивів насилля, в тому числі й війн. Ці ідеї були викладені представниками гуманізму та лівого крила Реформації, і перш за все Еразмом Роттердамським та Себастьяном Франком, а низкою протестантських організацій XV-XVI століття (швейцарські брати, чеські брати, гутерське братство, меноніти, квакери та інші) вони були прийняті як положення віровчення. Пізніше ці ідеї підтримали толстовці, духовборці та молокани, які існували на території Росії. На даний час у світі існує декілька міжнародних пацифістських організацій, серед них «Міжнародне братство примирення», «Міжнародна християнська служба». Ідеї ненасилля підтримують більшість членів таких протестантських організацій як євангельські християни-баптисти, християни віри євангельської-п'ятидесятники, церква християн-адвентистів Сьомого дня. Та все ж керівництво цих організацій вважає, що питання про ставлення до військової служби кожна людина має право вирішувати самостійно.

Досліджуючи історію п'ятидесятництва в Україні, можна знайти цікаві факти щодо ставлення до військової служби. На першому всеукраїнському з'їзді християн євангельської віри, який був проведений під головуванням І.Ю. Воронаєва, прийняли резолюцію з питань ставлення християн євангельської віри до радянської влади і військової

повинності. Ця резолюція викликала багато суперечок з боку лідерів п'ятидесятницьких церков на місцях. У результаті Союз втратив багато общин, та й в самих громадах, які залишилися в Союзі, повної згоди з цього питання добитися не вдалося. Багато пасторів і рядових членів були категорично проти такого вирішення питання.

У так званому західному п'ятидесятницькому братстві ставлення до військової служби теж було лояльним, хоча

виражалося не в такій категоричній формі. На 1 з'їзді п'ятидесятників, який відбувся у Кременці в 1924 році під керівництвом Івана Гериса, була прийнята постанова, згідно якої питання щодо військової служби було оголошено справою совісті кожного віруючого.

Слід зауважити, що подібні рішення приймалися в час, коли існує законодавство та ставлення влади до віруючих було терпимим і сприятливим. Як часи змінилися, зокрема,

Із резолюції 2 Всеукраїнського з'їзду християн євангельської віри, який відбувався з 8 до 12 жовтня 1927 р. в Одесі під головуванням І. Воронаєва.

Заслушав доклад об отношении ХЕВ к существующей Советской власти и к воинской повинности, съезд приветствует все мероприятия Советской власти. При этом съезд вынужден отметить, что некоторые наши братья неверно толкуют резолюцию первого Всеукраинского съезда ХЕВ, состоявшегося в г. Одессе 21-23 сентября 1926 г. по военному вопросу.

Некоторые братья, неверно толкуя это решение, отказываются от службы в строевых частях Красной Армии, клеймя позором это недостойное ХЕВ отношение к Советской власти, играющее на руку врагам её. Съезд категорически заявляет, что резолюция Всеукраинского съезда гласит так:

«Каждый христианин евангельской веры, призванный в Красную Армию, как в мирное, так и в военное время, обязан нести эту службу на общих основаниях со всеми гражданами страны. Отказы же от несения службы в строевых частях Красной Армии не вытекают ни из постановления Первого Всеукраинского съезда ХЕВ, ни из вероучения ХЕВ, ни из Евангелия и недостойны нас, получивших при Советской власти полную религиозную свободу».

Съезд предупреждает всех наших братьев нашего Союза, что все те, которые окажутся неправильно толкующими резолюцию и тем самым показывающие свое нелояльное отношение к Советской власти, недостойны звания христианина и будут исключаться из наших рядов.

Всем братьям делегатам, присутствующим на съезде, вменяется в обязанность по приезде в свои общины, еще раз разъяснить своим братьям, что, согласно решения съезда, каждый призываемый в ряды Красной Армии, обязан, на основании Слова Божия, служить не из-за страха, но по чистой совести, как учит Св. Писание. (Рим. 13:1-3; Мтф. 22:21; 8:5-10; Деян. 10: 1-8; 23:13-34; Тит. 3:1, наше Вероучение, параграф 14).

Журнал «Евангелист» № 2, 1928 р.

(Друкується за виданням «Просила Россия дождя у Господа» В. Франчука).

коли радянська влада розпочала атеїстичний наступ на церкви, змінилося і ставлення віруючих до військової служби, тому що така служба ставала знаком підтримання відповідної атеїстичної політики.

Ще принциповішим це питання стало під час другої світової війни. Якщо в лавах радянської армії були віруючі, то участь їх у різних військових недержавних, особливо національних в Західній Україні, формуваннях стало питанням життя та смерті, питанням вірності Богові. Були випадки, коли віруючі в буквальному розумінні жертвували

життям, відмовляючись брати зброю в руки.

Проходження військової служби за часів Радянської влади, зокрема в післявоєнний час, було визначене обов'язковим і в статуті церков євангельських християн-баптистів, куди згодом увійшло багато п'ятидесятницьких церков. Проте варто зазначити, що на відміну від воронаєвської резолюції, яка була прийнята добровільно в знак вдячності тогочасній владі за певні свободи, надані церкві, в союзі ЄХБ це рішення було прийняте під тиском атеїстичної влади. Більшість християн-призовників 40-50-х років

відмовлялися брати зброю, в результаті чого відбували тюремні ув'язнення. Пізніше ставлення до служби в армії дещо змінилося, випадки повної відмови ставали дедалі рідшими, юнаки йшли служити в армію, але відмовлялися приймати військову присягу.

Невійськова або альтернативна служба, яка існує в багатьох державах світу, стала можливою лише після отримання Україною незалежності. В Росії на даний час немає альтернативної служби, але, враховуючи велику гостроту питання, розглядається можливість прийняття відповідного закону.

У самій глибині Волинського Полісся, деś на півдороги поміж Ковелем та Камінь-Каширським, є невелике село Ставище. Колись воно звалось Вілька Качинська. У це звичайне, нічим не примітне поліське село, яке протягом своєї історії знало лише важку селянську працю, увірвалася війна. Період фашистської окупації є особливою сторінкою в історії Полісся. Тут, у тилу ворога, йшла жорстока партизанська війна. Про неї написані десятки книг, тут діяли відомі партизанські герої. Втім, війна разом з безглуздістю та жахливістю принесла у Вільку і щось особливе. Під час окупації тут почалося євангельське пробудження. Сьогодні важко сказати хто і як приніс туди Добру Вістку, але за кілька років тут утворилася невелика за кількістю, але ревна громада християн віри євангельської. Не рахуючись ні з часом, ні з роботою, вони часто перебували у молитвах та постах, хоча час, зрозуміло, був неспокійний.

...Ішов березень 1944 року. Німецькі війська прокотилися назад на Захід. «Партизанка», як тут кажуть, відчула себе вільніше і почала проявляти свою владу, тим

більше, що свої, радянські війська, яких так чекали партизани, були зовсім близько. По селах оголосили мобілізацію чоловічого населення. Приблизно за тиждень чоловіків попередили про те, щоб готувалися «бити ворога». У це число потрапили і віруючі брати...

Згадує Анастасія Заводюк (Щербай), у хаті якої відбувалися богослужіння:

— У той час я була ще малою дівчиною, але цю подію пам'ятаю добре. Того дня брати зібралися у нас в хаті та й радилися: «Якщо на якусь роботу, то згодні, але зброї ми не візьмемо і з партизанами воювати не підємо». Спочатку було п'ять братів, а потім прийшов і шостий — Макарусь Михайло — один з най-

старших серед них. Він прийшов з торбинкою і з харчами, але ж бачить, що брати нічого із собою не взяли і ніхто не збирається з партизанами йти, і каже до них: «Звичайно, ви такі сильні, а я, браття, не маю сили, я ще й Духом Святим не охрещений». Чи думав хто, що вчинять над ними розправу? Тоді ще брати цього не знали, вони побесідували та й кажуть: «Будемо молитись». Як схилили вони коліна, то така вже була молитва! І на цій молитві Бог хрестив Михайла Духом Святим. Коли вони піднялись з колін, то він каже: «І я вже готовий йти з вами». Ще вони розмовляли, коли раптом заходить партизанський черговий і каже: «Вас всіх кличуть у хату

біля школи». Всіх шістьох їх і забрали, а двоє з них вже були проповідниками. Моя мама також пішла за ними. Приходять туди, сіли та й почали співати. Партизани до них: «Підете з нами?» Вони: «Ні. Зброї ми не візьмемо і людей вбивати не будемо». Партизани насміхалися: «Нікуди ви не подінетеся, візьмете». Особливо один з них сильно насміхався. Я не бачила його, але мама мені про це розповідала. Що я добре запам'ятала, то те, що брати співали псалом «На небесах не будет смерти». Час від часу партизани викликали їх на допит, а брати сиділи там в хаті і все співали...

Згадує Євдокія Дручик (Кисляк), дружина Івана Кисляка:

— Я доглядала дочку, їй було тільки чотири місяці. Іван ввечері прийшов з роботи — вони на річці будували переправу. Я бачу, він такий засмучений, і питаю: «Іване, чому ти такий сумний?». Той каже: «Завтра мене забирають, сказали, щоб взяв із собою ложку, миску, казанок і ще деякі речі та й готувався йти в партизани». Питаю: «І що, ти підеш?» А він каже: «Нехай мене збереже Господь від такого!» Ми встали, помолились. Він поїв та й пішов до братів. Коли він пішов, моя мама каже: «Чому ти нічого йому не готуєш? Ти ж чула, що він казав, що йому говорили партизани?» Я кажу: «Ну й що, що казали. Ви думаєте, що він піде до них з казанком і з мискою? О, ні, він такого не зробить». Я була впевнена в тому. Ще сусід у нас був, він за «совєтів» був головою, а

коли покався, то часто приходив до нас, і ми разом молились у нашій хаті. А коли він ішов додому, а в нас на вулиці погріб був, то з чоловіком заходив туди, і там вони молилися. Мама бувало каже: «Ой, щоб ти чула, як то вони моляться!» ...А вранці він зібрався, підійшов до дитини, заплакав, і я заплакала. Подивився так на дитину та й пішов. А я залишилася вдома...

Перед хатою, де зупинилися партизани, зібралось багато людей: прийшли родичі та односельці тих, хто мав іти в партизани. Усіх шістьох братів повели у хату, де уже вкотре пропонували йти разом з ними. Усі відмовилися.

Першим вивели з хати Івана Кисляка. Мати ще підбігла до нього, хотіла взяти його за руку, щось сказати. Мовив стиха: «Мамо, відійди». Один з партизанів звернувся до нього: «Чого ж ти відмовляєшся? Треба ж з ворогом воювати». Той відповів: «У нас ворогів немає. Єдиний наш ворог — це диявол». — «Востанне запиту: зброю береш?» — «Ні». Гримнув постріл... Так по черзі вивели усіх шістьох. Останнім ішов Макарусь Михайло. Він бачив братів, що лежали мертвими, але не по-

хитнувся у вірі: остання молитва дала сили залишитися твердим до кінця. Після розстрілу партизанський ватажок запитав: «Чи залишився ще хтось у живих?» Несподівано Федір Мельничук відізався: «Я ще живий...» Йому випустили у голову кулю...

Другого дня був похорон. Траурне служіння відбувалося в одній хаті. Зібралось дуже багато людей, з усіх навколишніх сіл. Трагедія згуртувала віруючих. Згадували Федора Мельничука, якого вважали слабким у вірі. Він завжди сидів на зібранні позаду, в служінні участі майже не брав. Але коли настала хвилина випробування, твердо сказав: «Я буду разом з братами». Віруючі над його домовиною просили у нього пробачення...

Поховали їх також разом, в одній братській могилі. І стоїть вона сьогодні як пам'ятник мужності та твердої віри, як символ перемоги добра над злом. І коли зупинишся над холодними мармуровими плитами з іменами братів, здається, чуєш слова їхньої останньої пісні: «На небесах не буде смерті...»

Юрій ВАВРИНЮК

З цієї хати, яка збереглася і до сьогодні, пішли у безсмертя наші брати, ось тут, біля неї, їх і розстрілювали.

Тема «Християнин та військова служба» є дуже широкою та непростою. І, напевне, вичерпної відповіді на головні запитання не вдасться знайти нікому. Дехто службу в армії вважає духовним полем, і саме там він бачить своє служіння Богові та людям, а хтось ні за яких умов не візьме в руки зброю. Як, скажімо, сотні молодих братів, яких відразу ж після закінчення бойових дій на території України в часи Другої світової війни (1944-45 рр.) мобілізували до радянської армії. У серці та думках більшості з них було тверде переконання, що віра в Бога та служба в армії — речі не сумісні. І пішли вони на лісоповали Росії, зокрема Горьківської області, особливо багато — в район станції Сухобеззводної. Багато з них там і залишилися. Ми не маємо права піднімати питання, чи правильно вони вчинили. Перед Богом вони були щирими та безкомпромісними. І в цьому їхня сила та життєвий подвиг. Нам залишається лише схилити голови перед мужністю та силою віри тих молодих християн, яку вони пронесли через голод, знущання, холод та важку працю.

Місія «Голос надії» та журнал «Благовісник» започатковують програму «Джерела Сухобеззводної», мета якої — будівництво дому молитви у селищі Сухобеззводне як своєрідний знак пам'яті про тих, хто віддав свої сили, молодість і навіть життя Господу; а також видання книги, у яку увійдуть спогади християн, які пройшли пекло комуністичних таборів.

Як з'явилася ідея такої програми — у розповіді директора місії «Голос надії» Миколи СИНЮКА.

Місцеві жителі називають своє селище Сухач. Чому саме так, довідатися так і не вдалося. Варто зауважити, що води тут більше ніж досить. А ще комари та мошка, які дружно насадили на нашу групу.

Типова російська глибин-

ка, точніше сказати — околиця глибинки. Почорнілі, перекошені будинки, — деякі напівзруйновані, як долі людські, що увібрали в себе страх і моторошну невідомість радянських концтаборів.

Для багатьох людей, особливо із західних областей України, слово «Сухобеззводна» стало символом страждань і скорботи, синонімом слів — «вірність Христу».

Для мене це було перше відвідання селища, про яке чув не один раз від старших за віком братів 1922-25 років народження.

Гортаю сторінки книги Т.Калинюка «Християни віри євангельської на Волині». Список прізвищ — близько трьохсот братів — це ті, про кого знаємо, і тільки з Волині.

Понад шістьдесят з них (про кого відомо) залишилися на лісоповалах Сухобеззводної та інших таборів Горьківської області.

Дивлюся на свинцеві хмари, що нависли над недалеким лісом, на вибоїсту дорогу, по якій пройшла не одна тисяча засуджених за маршрутом — «лісоповал-зона».

І ніби знову чути несамовитий гавкіт собак, брутальні крики охоронців. Ніби знову крокує колона ув'язнених ідесь в ній наші брати — волинці, рівненчани, львів'яни та інші, хто понад власне життя

цінував вірність Христу.

Розповідає пресвітер місцевої церкви ХВС Анатолій Варлачов: «Одним із перших членів нашої церкви стала жінка, яка почула свідчення про Христа на вокзалі. Про це розповів один із колишніх в'язнів Сухобезводної. Він щойно звільнився і на вокзалі чекав на поїзд, щоб повернутися додому. Раптом відчув непереборне бажання підійти до однієї з жінок, там присутніх, і засвідчити про Христа. На ньому тюремний одяг, вся його зовнішність говорить, що він із зони. Сказати про Христа — і, можливо, повернутися назад в зону, або ж промовчати — і повернутися до дружини та дітей. Якесь хвиля вагання — і тверде рішення: я повинен сказати їй про Христа. Тоді підійшов до неї і сказав, що її любить Христос і бажає спасти і вирішити всі проблеми. На очах у жінки заблищали сльози каяття. На цьому служіння присутня її дочка», — закінчив свою розповідь брат Анатолій і вказав на одну із сестер.

Я подумав: а можливо, десь на Волині чи Тернопільщині ще живий цей мужній свідок Христа, або ж його рідні пам'ятають про цей випадок, відгукніться!

Служіння у переповненій кімнаті в Сухобезводній запам'ятається на все життя. Це було свято П'ятидесятниці, або, як ми звикли, свято Трійці. Молоді місіонери з Волині, група молоді зі США, місцеві брати і сестри — під низькою стелею невеликої кімнати, що так нагадувала рідну поліську хату. Були просто свідчення і спогади, були молитви, а головне — незрима, але реальна Божя присутність, дотик Духа Святого до потаємних сердечних закутків.

— У цьому таборі 5 років поневірявся мій дідусь, — свідчить місіонер Ігор Москвич. — У цьому краї за віру в Христа відбував ув'язнення

мій батько, — ділиться спогадами Віктор Савчук, місіонер з Астрахані.

Володя Мороз з Рованців, що жертвовно послужив нам своїм авто у цій подорожі, також засвідчив: «І мій дідусь відбував тут покарання за віру в Христа...»

Потомки в'язнів, діти і внуки тих, хто не повернувся з таборів Сухобезводної, і тих, хто повернувся, у рідний край і безстрашно сів Слово Боже, — в глибокій покорі переживали особливе Боже натхнення і поклик до праці. Я знаю, що в той час до Небесного вівтаря були принесені особливі обітничі цих молодих людей...

А тепер повернуся до початку своєї розповіді. До служіння було ще трохи часу, і мені захотілося зробити декілька знімків селища, і в першу чергу — сфотографувати стареньку хату, де відбуваються зібрання віруючих. Я наводжу об'єктив фотоапарата, і раптом думка, як постріл: тут має бути новий дім молитви — як знак пам'яті і пошани тих, хто терпів знущання і навіть прийняв мученицьку смерть у таборах Сухобезводної.

Розпочалося служіння, а думка про молитовний будинок не дає спокою. Я сперечаюся з нею, відкидаю геть, але вона переслідує мене. Брати і сестри співають і свідчать, а я бачу, як будується новий дім, як відгукуються на публікацію в газеті свідки і очевидці тих подій, як їхні діти і внуки допомагають у будівництві, бачу урочисте відкриття новозбудованого дому і тих, хто пережив пекло таборів, що приїхали сюди, щоб звершити молитву посвяти дому молитви.

«Ти маєш це сказати сьогодні, — чую у своєму серці, — а ще скажи, нехай готуються зустрічати людей, які прийдуть будувати, нехай приймуть їх у свої доми». Той, хто хоч раз чув голос Божий у своєму серці, розуміє, про що

я говорю... Я бачив подив і недовіру на обличчях багатьох людей, коли промовлялися ці слова. А ще була думка: а може, варто сьогодні зробити збір пожертв для початку будівництва. «Господи, — молився я, — якщо це Твій план, то нехай про це скаже хтось інший, а не я».

Після молитви брат Іван Білик штовхає мене ліктем: — «Брат Микола, я думаю, потрібно оголосити збір на будівництво, як ви думаєте?»

— Це від Господа, — кажу сміливо і продовжую, — сотні наших братів з України жертвували кращими літами юності, здоров'ям і власним життям за ім'я Господнє, тож нехай українська гривня започаткує збір пожертв.

Шкодую, що в гаманці було лише кілька десятків гривень. Як мало...

Нашому подиву не було меж, коли перераховували зібрані кошти — майже одна тисяча у перерахунку на долари США.

«Це Божя відповідь на Його слово, закупавайте будівельний матеріал», — радіять місіонери пресвітеру церкви...

Закінчуючи писати цей матеріал, закликаю всіх, хто був в'язнем таборів Сухобезводної, їх дітей і внуків, наші українські церкви, церкви в діаспорі щиро молитися, щоб Господь Сам довершив розпочату Ним справу, щоб джерела води живої текли із місць страждань наших попередників — в'язнів і мучеників Сухобезводної.

P.S. Повертаючись із служіння, брати вирішили глянути на одну із діючих зон Сухобезводної. Вже смеркалося, багряніло на негоду небо. Коли наші авто в'їхали на великий плац перед входом у зону, холодну тишу розірвав пронизливий звук сирени, зловіщий і тривожний, як в ті далекі 40-ві роки. Наче тюремний реквієм борцям за віру євангельську.

Григорій Іванович Філімончук

27.11.1919 — 10.08.2003

10 серпня 2003 року відійшов у вічність Григорій Іванович Філімончук. Не займаючи поважних посад і не маючи високих духовних санів, він був відомий далеко за межами Волині. Особливий дар віри і помазання Духа Святого він проніс через все життя, служачи цим даром тисячам віруючих та невіруючих людей.

Народився Григорій Іванович 27 листопада 1919 року у Хопневі у православній сім'ї. Під час Другої світової війни воював у лавах радянської армії і у 1944 році був поранений. Його життя було чудом врятоване і саме тоді, перебуваючи у передсмертному стані, Григорій звернувся до Бога з проханням допомогти йому і дав обіцянку служити Господеві. Але, повернувшись додому, забув про свою обіцянку. Незабаром оженився, став працювати бухгалтером у ліспромгоспі. Та Господь торкався його серця, і він став задумуватися над своїм життям і обіцянкою, яку дав Богові у важку хвилину. Одного дня, коли Григорій сидів у своїй кімнаті, перебуваючи в особливих роздумах, відчуваючи якусь пригніченість, йому з'явився ангел, нагадав про Божу милість, даровану в житті, про чудесний порятунок від смерті на фронті, і сказав: «А тепер сам вибирай напрямок свого життя. Якщо хочеш спастися, іди до віруючих, які є в селі, і живи по Слову Божому». Того ж вечора Григорій разом з кількома невіруючими товаришами пішов на богослужіння, що відбувалося в хаті його тітки, у другій частині будинку, в якому він проживав. На тому ж зібранні Григорій Іванович прийняв Ісуса Христа у своє серце і отримав хрещення Духом Святим, силу Якого він пронесе через усе своє життя. Це було на свято Пасхи у 1948 році.

У тому ж році, увійшовши в заповіт Бога через водне хрещення, Григорій Філімончук активно включився в духовну працю. Разом з братами він багато подорожував і не лише по Волині, але й за її межами, звіщав Євангелію, і його проста проповідь майже завжди супроводжувалася чудесами, зціленнями та наверненнями грішників до Христа. На початку 1960-их років Григорія Філімончука обрали на служіння благовісника. Одночасно він є керівником місцевої хопнівської церкви (на пресвітерське служіння у цій церкві рукопокладений у 1987 році).

Через служіння Григорія Івановича Дух Святий зробив багато зцілень, до нього додому постійно приїжджали відвідувачі з особливими проблемами, і серед них було чимало невіруючих. Перед молитвою він обов'язково бесідував з людьми, приводячи їх до віри в Бога. Його проповіді та особисті бесіди відзначалися простотою, він не мав особливих методів чи форм зцілення: просто читав відповідні біблійні місця і звершав молитву.

Трудився Григорій Іванович до останніх років і хвилин життя. Відвідував церкви, звершав молитви над хворими і тими, хто мав проблеми. 10 серпня він ще проповідував у своїй церкві у Хопневі, а ввечері Господь відкликав його у Свої оселі.

ПОШТОВА СКРИНЬКА «БЛАГОВІСНИКА»

Мир Божий нехай панує у ваших серцях, дорога редакціє журналу «Благовісник». Пише до вас жителька с. Гута Ратнівського району — Любов Сергіївна Свіржевська. Я — мати 10 дітей. Віруюча вже 24 роки. Закінчила середню школу і восени почала ходити на зібрання віруючих в нашому селі. Мені дуже подобався їхній спів, але проповідей я не розуміла. Тепер дуже люблю слухати повчальні проповіді. 12 січня 1978 року мене Бог хрестив Святим Духом. Ми з чоловіком маємо 5 дочок і 5 синів. Діти всі віруючі, ходять в зібрання, мають страх Божий, менші навчаються в недільній школі. Найстарша дочка Віра вже замужем, маємо внучку 1,5 року.

Журнал «Благовісник» замовляємо перший рік. Прочитавши ці анкети, які ви вложили в журнал, я вирішила написати до вас коротенького листа. Журнал мені дуже подобається. Особливо я люблю читати статті про пробудження, про зцілення і живу віру в Бога. Дуже повчальний журнал під номером 3/2002 року («Християнська сім'я»). В цей тривожний теперішній час дуже потрібна молоді стаття Олександра Шевченка «Дружба, побачення, зустрічі — де межа дозволеного?» Діти підростають, серце тривожиться, і не раз просимо в молитві: «Боже, збережи їх від світу цього!» Я не бачу більшого щастя, як діти і вся сім'я здорові і вірують в Бога живого і діючого. Хоч інколи бувають випробування в житті, але Бог не залишає в біді. Скільки милості проявляє Він до нас! Були і труднощі, і спотикання, але Бог нас не залишив. Хоча сім'я велика, але в нас є все: і хліб, і до хліба. Слава Богу за все!

Я народилася і виховувалася у невіруючій сім'ї. Батько був добрим столяром, працював на будівництві, але дуже любив горілку. Мама працювала в колгоспі ланковою, а потім на різних роботах. Була віруюча тільки бабуса і тітка (мамині мама і сестра). В дитинстві я з дітьми деколи ходила на зібрання віруючих. І слава Богу, що Господь постукав у моє серце і навернув мене до спасіння першою, а згодом Бог спас і мою маму. Хоч тяжкі були випробування з боку батька, але Бог поміг нам встояти в цій боротьбі молитвами віруючих людей, родичів. І хоча я не маю вищої освіти (правда, в школі вчилася на «4» і «5» і 10 класів закінчила з похвальним листом), мені Бог дав більше: ми вчимося в школі Христа.

Дорогі працівники «Благовісника», хочеться побажати вам рясного Божого благословен-

ня на ниві Господній, щастя, радості й успіхів у вашому житті. Нехай Сам Бог керує вашими думками і кожного дня відкриває вам нові вершини неба, щоб серця ваші горіли і діяли з любов'ю Христовою, доступно усім людям на землі.

*З повагою і любов'ю до вас
сім'я Свіржевських, Волинь.*

Мир вам, брати і сестри! Пише до вас сестра Люба, інвалід I групи, прикута до інвалідного візка. Я християнка вже 6 років, маю сім'ю: чоловіка та четверо дітей. Всі вони, крім старшої дочки, яка інвалід з дитинства, невіруючі. Я сирота. Мама померла після мого народження, а тато — коли мені було 2 роки. В дитячому будинку нам про Бога ніхто не розказував, ніхто за нас не молився. Бога я пізнала, коли вже мені було 45 років. Прийняла водне хрещення.

Я читаю багато християнських газет та журналів. Мені присилають «Голос надії», «Живу надію», «Христос в кожен дім», «Євангельський голос». Люблю писати вірші, малювати, співати. До мене приходять брати і сестри з нашої церкви, проповідують, а щонеділі наш пастор Віктор Щерба забирає мене на зібрання. Я дякую йому за доброту та чуйність.

Господь допомагає мені жити й боротися на цій землі, дає надію, віру і любов. Я вірю, що Господь Бог мене зцілить, і я буду ходити, а не сидіти у візку.

Недавно мені в руки потрапив ваш журнал «Благовісник». Я прочитала його від початку й до кінця, він мені дуже сподобався. Читала «Благовісника» вся моя сім'я, і сусіди також читали. Я б хотіла, щоб ви мені його надсилали. Я не знаю, скільки він коштує, але я надсилаю вам пожертву, скільки маю. Коли отримаю пенсію, то ще надішлю.

На закінчення листа пропоную свій коротенький вірш.

Любов прощає

Полюбити брата, як себе самого,
Простягнути руку немічній сестрі.
О, як це непросто «я» зректися свого,
Стати ніжним батьком бідній сироті.

Нелегке завдання — ворога любити,
Для якого втіха — відплатити злом.
Треба всю гординю в серці погасити,
Та простити здатна лиш одна любов.

*Любов Троцюк,
с. Суходоли, Волинська обл.*

Одного разу в нашій церкві було пророцтво: «Моліться за поля ваші, городи і сади...» Я часто роздумувала над цими словами: що ж може трапитися, що Господь так сповістив. І молилася всього раз чи два...

Та одного дня після обіду над лісом з'явилася темна хмара, яка швидко наближалася. Люди заметушилися, збираючи худобу та курчат в хліви. Встигла привести корову і я. Та ледве тільки забігла в хату, як почав періцяти дощ, а потім сипонув град завбільшки з наперсток. Вікно з північного боку задзвеніло від ударів граду, і я згадала пророцтво, яке було в церкві. Впавши на коліна біля столу, почала плакати й молитися: «Господи, Ти попередив нас, щоб ми молилися за поля й городи. Збережи мій город, поле й сад». Відразу ж великий град став дрібнішим і невдовзі стих, а хмара пішла далі. В людей городину, посіви збило вщент, огудиння огірків поперебивало на куски, цибулю як позрізало, листя капусти і буряків висіло, як шмаття. А на моєму городі було тільки де-не-де пробите листя на рослинах. І вікно Господь зберіг. Велика слава Йому повіки! Це милість Його!

Був ще один випадок. Коли мені дали в полі ділянку землі, була вже пізня пора. Це поле багато років не оралося, земля була спустошена вкрай, вже й трава не хотіла рости, тільки де-не-де сивів лишайник. А те поле чомусь, не відомо чого, полюбили ворони. Ще раніше, коли колгосп сіяв там, то птахи зліталися туди і все видзьобували. Отож, його роздали людям...

Я вирішила посіяти кукурудзу. Прийшла рано і побачила, що все поле аж до лісу вкрите воронням. Ходять, щось довбуть по траві. Зробивши рядки, я почала сапкою робити ямки, клала зерно і засипала. Потім відійшла десь на 20 метрів, оглянулася назад, і аж защеміло в грудях: дві ворони вже зайняли мої рядки і видовбують з ямок кукурудзу. А потім налетіло їх — тьма. Я зрозуміла, що даремна моя праця — виберуть все насіння, коли піду додому. Що ж робити? Я згадала, що є Бог, Який може мені допомогти в цьому, більше ніхто і ніщо. Стала молитися: «Господи, то Твоє твориво. Скажи їм, хай летять звідси, куди Ти їм звелиш, щоб не вибрали моєї вдюваної ниви».

Я побачила чудо. Вся велетенська зграя, наче за якимось сигналом, піднялася в небо і з криком полетіла геть. І до цього часу, а вже минуло чотири роки, ми сіємо там все, що треба, і ворон немає. Слава Господу за Його милість! Слово Боже незмінне: «Покликуй до Мене, і Я відповім тобі». Слава Богу!

Коли я свідчила про це віруючим і декому з невіруючих, як Бог відповідає на молитву, то сатана вирішив помститися мені. На одному полі я посіяла просо. Думала, зберу зерно, а

солома буде на пашу корові. Просо вже мало виколошуватися. Я прийшла на поле — жах, вся ділянка, 12 соток, випасена вщент, нарахувала сліди п'яти корів, які йшли вряд і з'їли все просо. Я гірко плакала і молилася. Винуватців не знайшла. В ту пору сіяти вже було пізно, та й зерна в мене не було. Я так і залишила цю грядку, думала, може, хоч трава яка поросте, то скошу корові. Полили дощі, довгий час не була там, але коли прийшла на те поле, то моєму здивуванню не було меж. Просо відмолодилося, хоче не було вже таке високе, але віття було рясне і повне. Слава Богу! І це Його милість!

*Євгенія Довгалець,
с. Пустомити, Рівненська обл.*

Слава Богу! Цей лист і фото я адресую в журнал «Благовісник» і газету «Голос надії». На фото сестра в Господі Любов Тихонівна Чибісова зі своєю дочкою Танею. Сім років тому Таня потрапила в автомобільну аварію. Лікарі сказали, що вона проживе не більше трьох місяців, але ось вона живе уже сім років. Але як? Вона зовсім втратила розум. Сестра Люба дуже втомилася. В неї болять і пухнуть ноги. Господь їй сказав через брата Дмитра Березюка, що її дочка отримає зцілення, але для цього потрібні молитви народу Божого. Я приносила ці фото в нашу маленьку церкву. Наша церква молилася, і Господь сказав: «Потрібна велика-велика праця». Пастор сказав, що це значить, що нам треба на колінах молитися за цю дівчину, щоб Господь її зцілив. Тому я звертаюся до Вас з проханням. Журнал «Благовісник» і газету «Голос надії» отримують в усіх куточках України. Будь ласка, надрукуйте цей лист і фото, щоб всі діти Божі могли молитися за цю сім'ю. Адреса цієї сім'ї: Любов Чибісова, вул. Приходько, 1, м. Костопіль, Рівненська обл., 35000.

Також, дорогі друзі, ми Вам щиро дякуємо за газети «Голос надії» і за журнали «Благовісник». Ми їх даємо читати друзям в нашій церкві. Деякі уривки з них наш пастор читає прямо на зібранні. Нехай Вас рясно благословить Господь.

З любов'ю сім'я Ревуцьких.

✓ 5-9 червня у м. Берліні, Німеччина, відбулася Європейська п'ятидесятницька конференція, у якій взяли участь представники п'ятидесятницьких Союзів 20-ти країн. Від ВСЦ ХВЄП у конференції взяли участь М. Паночко та М. Синюк. На конференції вирішувалося питання реєстрації Європейської П'ятидесятницької Співдружності як Об'єднання національних п'ятидесятницьких союзів, а також налагодження більш тісної координації праці для духовного пробудження Європи.

✓ 15 червня, на запрошення служителів ОЦ ХВЄ Київської області, М. С. Паночко взяв участь в урочистому богослужінні з нагоди відкриття та посвячення дому молитви ОЦ ХВЄ м. Васильків. У богослужінні брали участь і представники церков ЄХБ та інших євангельських Союзів.

✓ 21 червня відбувся випуск студентів

семінарії «Благодать та істина», що у Києві, 22 червня — Біблійного коледжу м. Коростеня Житомирської області.

✓ 2 серпня відбулося водне хрещення від церков ХВЄ м. Львова: Першої церкви ХВЄ, Церкви Христа Спасителя та церкви

с. Березівці, що біля Львова. 90 душ увійшли в заповіт Господа.

✓ 5 липня на Дніпрі відбулося водне хрещення від церков ХВЄ м. Києва. У за-

ЗАРАДИ СПАСІННЯ ГРІШНИКІВ

26 липня в новому домі молитви церкви ХВЄ в Полтаві відбулася неординарна зустріч-семінар християн Полтавщини. Вперше зібралися керівники церков двох Союзів ХВЄ Полтавщини: так званого реєстрованого братства і нереєстрованого. Приємно зауважити, що сьогодні стираються гострі кути, які ще десять років тому завдавали пекучого болю. Керівники церков розуміють, що нині потрібно акцентувати увагу на те, що об'єднує і є спільним; потрібно згуртуватися, щоб якомога ефективніше використати цей короткий час для придбання душ для Царства Божого.

Семінар проводили брати з церкви «Віфанія» (м. Сакраменто, США): Сергій Пунк, Павло Роспотнюк, Володимир Лашук. Брати докладно розповіли присутнім про велике значення Слова Божого, молитви і освячення в житті християнина. Я певен, що кожен учасник семінару отримав новий поштовх

до більш натхненного служіння Господу.

Церква «Віфанія» — одна з найбільших слов'янських християнських громад США, котра нараховує декілька тисяч членів. Доля України для них небайдужа. Багатьом місцевим церквам України «Віфанія» надала значну допомогу, їхня мета — організовувати і відкривати нові церкви по селах і містах України. Щороку звідти приїжджають сюди брати і проводять євангелізаційні зустрічі, семінари, бесіди тощо. Відкриття чудового просторого приміщення церкви ХВЄ в Полтаві (бульвар Б. Хмельницького, 19) відбулося саме завдяки суттєвій допомозі церкви «Віфанія». Сергій Іванович Пунк, керівник євангелізаційного відділу церков ХВЄ Західного узбережжя США, розповів, що цього року вони приїхали на три тижні. Були в селі Рудня Київсь-

кої області, де провели водне хрещення. Минулого року вони розпочали там євангелізацію, а нині там утворилася церква. Цього разу провели євангелізацію в Полтавській області, в Кривому Розі відкрили центр для реабілітації наркозалежних.

У групи з «Віфанії» графік напружений — перший тиждень спати доводилося лише по 3-4 години. Але заради світлої мети — спасіння грішників — варто недосипати. Сергій Іванович просить молитися, щоб Бог і наступного року допоміг приїхати в Україну.

Геннадій Андросов
На фото: Сергій Пунк з дружиною Тетяною.

повіт Господа увійшли 56 душ. Для участі у служінні було запрошено гурт «Вефіль» з м. Рівного.

✓ 12 липня церква ХВЄП с. Огризківці, що на Тернопільщині, відзначала ювілей — 80 років з дня заснування. Про історію церкви розповів її пресвітер П. Шелестовський. Знаменно, що у рік ювілею церкви розпочато будівництво нового приміщення дому молитви.

✓ 10 серпня церква ХВЄ с. Сулимів, що на Львівщині, святкувала 75-літній ювілей. У святковому богослужінні взяли участь служителі церков з навколишніх сіл, члени обласної пресвітерської ради, старший пресвітер церков ХВЄ області Р. І. Ляховський. Великим благословенням було служіння хору Першої церкви ХВЄ м. Львова.

✓ 11 серпня у приміщенні канцелярії ВСЦ ХВЄП відбулася зустріч з місіонером Асамблей Бога США Кевіном Тайлером, який на даний час відкликаний з України на іншу працю. В ході зустрічі брата Тайлеру було висловлено подяку за великий вклад у працю КБІ, Союзу, за допомогу у відкритті нових церков. Брат Кевін із сумом сказав, що його серце дуже прив'язалося до України та братерства. Також він висловив сподівання, що повернеться в Україну, та обіцяв підтримувати діло Боже в Україні.

✓ 13 серпня в Лондоні, Великобританія, під керівництвом Томаса Траска, Генерального Суперінтенданта Асамблей Бога США, відбулося чергове засідання виконавчого Комітету Світової Співдружності Асамблей Бога (ССАБ). У ході зустрічі вирішувалися питання про визначення дати проведення наступної Світової П'ятидесятницької Конференції, інші питання. Було заслухано доповідь Голови відділу допомоги та розвитку при ССАБ, у якій зокрема було зазначено, що через ССАБ для країн Африки, Азії, Близького Сходу було надано допомоги майже на 2 млн. доларів США.

14-17 серпня, на запрошення Бернарда Кокера, директора Місії «International Aid Trust», М. Паночко та П. Озеруга відвідали офіс місії та ознайомилися з працею, яку вона звершує. Уже більше 7-ми років ця місія співпрацює з церквами нашого братства. Протягом цього періоду місією було надіслано сотні тонн гуманітарної допомоги, надана допомога в оздоровленні тисяч

українських дітей. Керівництвом місії було висловлено бажання далі розширювати співпрацю з ВСЦ ХВЄП.

Протягом цієї поїздки до Великобританії М.С. Паночко взяв участь у богослужіннях методистської та п'ятидесятницької церков, які підтримують місіонерську працю у багатьох країнах.

✓ 20-21 серпня в Приміщенні Канцелярії ВСЦ ХВЄП відбулися засідання Правління та Комітету ВСЦ ХВЄП, на яких зокрема вирішувалося питання підготовки до друку нотного збірника хорових пісень для церков ХВЄП. Ця справа була доручена єпископу В. Боечку, який також є відповідальним за відділ видавництва нашого Союзу. Також було погоджено місце та час проведення наступної річної звітної конференції ВСЦ ХВЄП — 30 березня 2004 року у м. Чернівці.

✓ 21-23 серпня у м. Ковелі, Волинська область, відбулася 11 Конференція місії «Голос надії», яка зібрала близько 350

місіонерів та гостей. Місіонери та новонавернені з церков, заснованих ними, розповідали про успіхи та невдачі місіонерської праці, ділилися здобутками та разом молилися за подолання проблем, що трапляються на шляху духовних працівників. Згідно статистичних даних на сьогодні в місії нараховується 257 місіонерів, з них 74 — в Росії (25 сімей, одиноких — 34), в Україні — 183 (97 сімей, одиноких — 52). Місіонери працюють на 208 місіонерських точках (в Україні — 113, в Росії — 95). Місіонерами створено 124 церкви (в Україні — 49, в Росії — 75), які нараховують 3779 членів. В загальному богослужіння регулярно відвідують більше 5 тисяч чоловік. На місіонерських точках діє 134 недільні школи. У 2003 році увійшли в заповіт Бога через водне хрещення 484 чоловіки.

ХРИСТИЯНСЬКИЙ МАГАЗИН

ВІДКРИТА КНИГА

Біблії, довідкова, богословська література.

Словник Геце (є посилання за темами - незамінна допомога проповідникам).

Книги відомих християнських авторів:

Дж. Бівера, Д. Прінса, Ч. Сперджена, П. Рогозіна та інших в широкому асортименті.

Дитяча література: вірші, розмальовки, книги серії «Дорога життя», «По следам веры».

Великий вибір матеріалів для недільної школи.

Художня література.

Література про сім'ю та для сімейного читання.

Аудіо-, відеокасети, CD, листівки, сувенірна продукція.

Аудіопроповіді О. Шевченка.

Відеосвідчення: прояви сили та могутності Бога в житті людей (передача «Угол», ведучий О. Шевченко).

Біблії в шкіряній оправі (укр.- Огієнка та рос. - Геце), різних форматів. Оправляємо Біблії в шкіру на замовлення.

*До уваги пасторів
та служителів церков:*

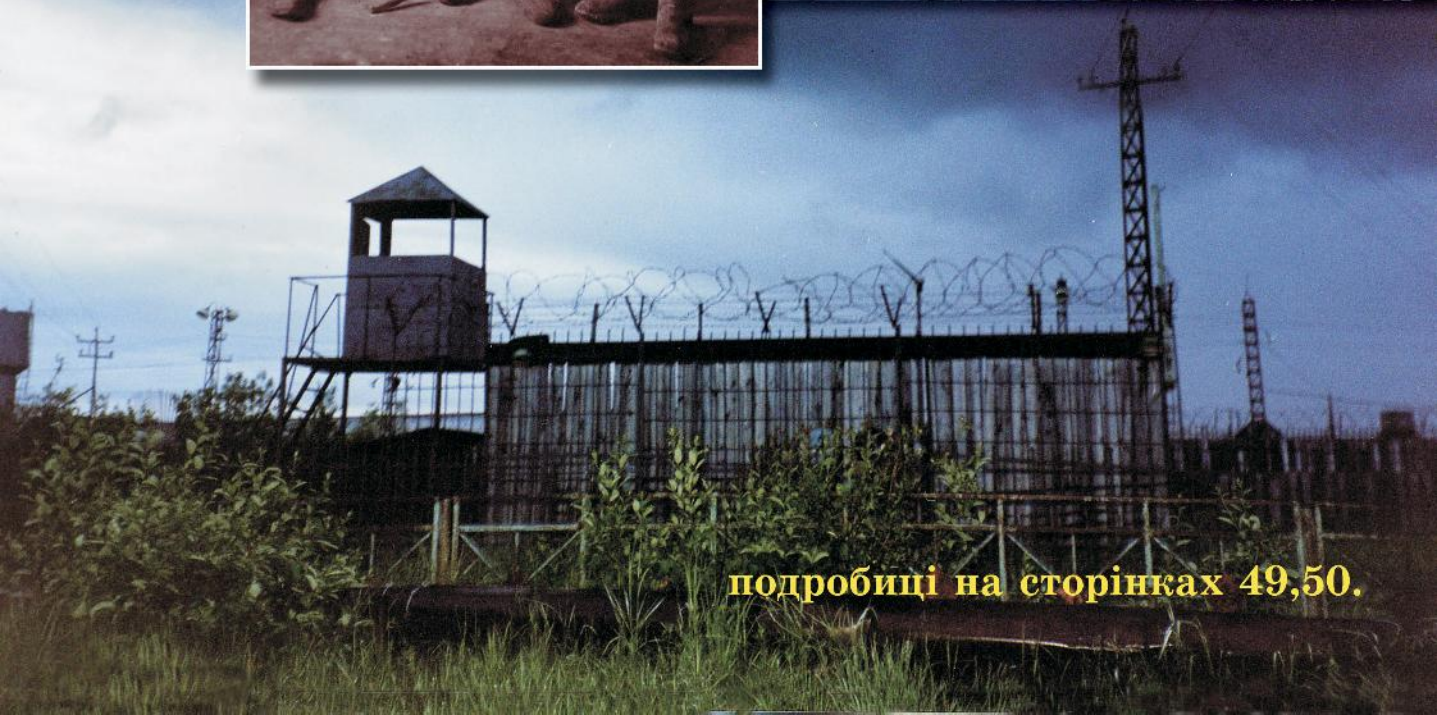
*реалізуємо чаші
(0,5л, зі вставним стаканчиком)
для звершення хліболамання*

**Безкоштовний
прайс-лист замовляйте:**

поштою: Сидязі Олегу,
а/с 229, м.Тернопіль, 46023;
тел/факс (0352) 23-16-34, 26-15-60;
електронною поштою: sidaga@ukr.net

Стань учасником програми

подробиці на сторінках 49,50.